

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
НАРОДНА СКУПШТИНА
ЧЕТВРТА СЕДНИЦА
ПРВОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА

Пети дан рада

3. мај 2018. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Ђорђе Милићевић, потпредседник Народне скупштине.)

*

*

*

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Четврте седнице Првог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2018. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика констатујем да седници присуствује 89 народних посланика.

Ради утврђивања броја народних посланика присутних у сали, молим народне посланике да убаце своје идентификационе картице у посланичке јединице електронског система за гласање.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 95 народних посланика, односно да су присутна најмање 84 народна посланика и да постоје услови за рад Народне скупштине.

Да ли неко од председника, односно овлашћених представника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника о раду Народне скупштине?

Реч има народни посланик Војислав Шешељ.

Изволите.

ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ: Даме и господо народни посланици, упућујем питање председнику Владе Републике Србије, Ани Брнабић – зашто још увек не приступа реконструкцији Владе кад су се многи тешки проблеми у Влади нагомилали?

Имамо и најновији скандал, о коме јавност још није обавештена, а ви знате да је моја национална дужност да алармирам јавност кад се деси нешто тако. Десио се велики скандал са министром финансија Душаном Вујовићем. Откривено је да он има неке тајне фирме и тајне послове у Украјини, да

злоупотребљава своју позицију председника Владе Србије да би те своје послове развијао, а што је најгоре, ступио је у односе најближе сарадње са политичким следбеницима, идеолошким наследницима СС дивизије „Галиција“, дакле са украјинским нацистима.

Ово су врло поуздане ствари и треба хитно на њих реаговати. Најгоре је ако се буде ишло на заташкавање. Министар мора хитно бити смењен, да цели свет зна да с тим његовим приватним пословима Влада Србије и држава Србија у целини немају ништа. Друго, то што се он уортачио са украјинским нацистима, са Хитлеровим следбеницима, са потомцима СС дивизије „Галиција“, ми осуђујемо и сматрамо то недостојним сваког српског држављанина а поготово министра.

Даље, одлагање реконструкције значи да на министарском положају и даље остаје министар Златибор Лончар, који, прво, нема никакве квалификације. Он је како-тако склепао тај Медицински факултет и на Медицинском факултету још има звање техничког асистента. То само на Медицинском факултету постоји. Да се не би опет неки бунили као једном приликом пре више месеци говорећи да такво звање не постоји, постоји на Медицинском факултету. То је неко ко технички помаже око разних операција и разних других медицинских послова. Међутим, он има уигране екипе које контролишу јавне набавке и због тога ми много скупље плаћамо медицинску опрему него што бисмо морали.

Пре десетак-петнаест дана сам на конференцији за штампу изнео конкретне податке, податке којима се не може ни опепелити какве су злоупотребе биле, рецимо, око јавних набавки за Клинички центар у Нишу, а ви знате да још увек тај КЦ у Нишу не функционише, или не функционише како би требало.

Треће, у Влади Србије још имамо на функцији министра и потпредседника, доушника америчке и енглеске амбасаде, Зорану Михајловић. То је јавна тајна. Она је покренула акцију, агитује код тих својих спонзора да притисну власт у Србији да се она доведе на место председника Владе. То је већ кампања почела. Дипломатски кругови то воде. Можда нисте обавештени; ево, ја вас обавештавам.

Има још неких министара које би због разних других прекршаја могла да обухвати следећа реконструкција, али ово су три најозбиљнија случаја и ту не сме бити чекања. Душан Вујовић мора хитно да лети из Владе, Златибор Лончар и Зорана Михајловић.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Шешељ.

Реч има народни посланик Милија Милетић.

Изволите.

МИЛИЈА МИЛЕТИЋ: Захваљујем се.

Уважени председавајући, ја бих поставио питања из делокруга пољопривреде и проблема наших пољопривредних произвођача.

Ја сам на прошлом заседању, односно скупштини поставио питање везано за формирање фонда за људе који уплаћују за пољопривредну пензију а разболе се, да се из тог фонда обезбеди њима плаћање лечења у наредном периоду. Сада бих поставио слично питање; везано је за социјалну помоћ за угрожене пољопривредне произвођаче.

Сви знамо да велики број људи користи социјалну помоћ у Србији, да су услови за коришћење социјалне помоћи одређени кроз потребну документацију, као што је, рецимо, да је незапослен, да је изгубио посао и слично, с тим што је за наше људе који живе на селу и баве се пољопривредом и имају 70, 80, 90 ари, хектар, два, три хектара земље, а сви знамо да велики број домаћинстава која живе на југоистоку Србије а бави се пољопривредом има од три до пет хектара земље, а зна се да је врло тешко одржавање и рад на тој земљи али ми то тамо настављамо да радимо.

Долазимо у ситуацију да пољопривредни произвођач или власник земље који је некада радио у некој фирми и изгубио посао у фирми а и даље има своју земљу, живи на селу, тај човек тренутно, да би добио неку социјалну помоћ као сви остали људи који живе у граду, у варошицама, тај човек нема право на социјалну помоћ зато што има 50 ари земље најмање, а велики број наших људи који су радили у неким фирмама и изгубили посао сада у транзицији од 2000. године наовамо сада ту земљу, коју су наследили од својих очева, од својих дедова, нормално, не желе да дају никоме, јер та земља је њихова дедовина, а они тренутно не могу на тој земљи да раде, немају довољно механизације, и поднели су захтев за тренутну социјалну помоћ, као сви остали у градовима. Ти људи немају право на социјалну помоћ зато што имају ту земљу.

Ја бих питао да ли постоји могућност да у Министарству рада министар садашњи или неко друго министарство које даје критеријуме да могућност и пољопривредним произвођачима који живе на селу и који у неком тренутку изгубе могућност да раде, имају потребе за социјалном помоћи, да се тим људима обезбеди социјална помоћ као и осталим људима, који живе у градовима.

Још нешто што је врло битно, када човек користи социјалну помоћ, има право и на здравствену заштиту. То је много битније за те наше људе који живе на селу, имају земљу а потребна им је социјална помоћ јер тренутно не могу да раде, да сутра могу да се лече, јер самим тим, када добију социјалну помоћ, решење од институције која то ради, они од тог тренутка имају право на здравствену заштиту, на лечење и могу сутра имати могућност и када се нешто разболе да се лече.

Због тога бих позвао и наше Министарство пољопривреде да заједно сви, и Министарство пољопривреде и Министарство рада, радимо на томе да се да могућност пољопривредним произвођачима који су некада радили у неким фирмама, који су изгубили посао а имају своју земљу да, када изгубе посао или имају потребу за неком помоћи, добију, да имају иста права на

социјалну помоћ као и остали људи, који живе у градовима, јер, стварно, прави српски домаћин не жели ни од кога ништа да тражи, али долази у ситуацију да му је потребна помоћ а он та права нема.

То исто важи за дечји додатак, јер млади пољопривредни произвођачи, млади брачни парови који добију децу у нашим селима, имају одређену површину под неким усевима, они исто не могу да добију право на дечји додатак за своју децу зато што је њихова зарада од те њиве, рецимо, конкретно у нашој општини Сврљиг, одакле ја долазим, један хектар земље да би се обрадио, потребно је од 200 до 250 евра, а зарада коју би тај човек могао да има од те земље је врло мала. Сутра кад неко из Министарства рада контролише и тражи колика је зарада, ти људи, ти брачни парови немају право на дечји додатак.

Ту бисмо морали да имамо неки другачији критеријум, да заједно, Министарство пољопривреде и Министарство рада, радимо на промени одређених правилника да могу и млади брачни парови који живе на селу да имају право на дечји додатак и да буду у неком делу исти као они људи који живе у граду.

То су моја питања. И све ово што ја сада питам овде на скупштини су питања која боле велики број наших људи који живе на територији југоисточне Србије. Још једном бих се захвалио свима колегама посланицима; очекујем да ћемо овај проблем моћи да решимо.

Сада бих искористио прилику да данашњи дан, Дан медија, честитам свим медијима, са жељом да радимо на исти начин, да буде боље и да се чује оно све што је потребно за наше грађане у Србији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Љупка Михајловска.

Изволите.

ЉУПКА МИХАЈЛОВСКА: Захваљујем.

Грађанке и грађани, колегинице и колеге народни посланици, прво питање упућујем министру за заштиту животне средине, господину Горану Тривану.

Централно постројење за пречишћавање отпадних вода на једном од најзагађенијих водних токова у Европи, у Врбасу, требало је да буде готово још 2012. године. Још увек није почело са радом и нема назнака када ће се то десити. Постројење је саграђено новцем из европских фондова, односно ЕУ је издвојила око 15 милиона евра за изградњу овог постројења. Медији су чак извештавали да ће Србија морати да врати тај новац. Молим министра да нас извести докле се стигло са тим пројектом.

Наредно питање упућујем председници Владе, Ани Брнабић. С обзиром на то да је предлагач закона о којима ми расправљамо овде у Скупштини углавном Влада Републике Србије а да су у њиховој припреми учествовали и разни експерти ЕУ, да ли сматрате да су ови закони толико лоши када скупштинска већина, из чијих редова је изабрана Влада Републике

Србије, подноси на стотине амандмана? Да ли сматрате да се тиме ниподаштава рад стручњака који су на овим законима радили?

Наредно питање је за председницу Скупштине, Мају Гојковић. Да ли и када планирате да приступимо коначној измени Пословника о раду Народне скупштине Републике Србије како бисмо ефикасно и без опструкција могли да радимо посао за који су нас грађанке и грађани бирали на парламентарним изборима 2016. године?

Поред личних увреда које народни посланици једни другима упућују и не бивају, најчешће, санкционисани, једна од највећих препрека јесте и сада већ устаљена пракса подношења на стотине бесмислених амандмана, од стране пре свега владајуће коалиције али не заостају ни поједини посланици опозиције за тим.

Да појасним грађанима, време предвиђено за амандмане, односно за расправу по амандману је највише 10 сати. Један посланик може да поднесе један амандман на један члан закона. Најчешће се на дневни ред стављају закони који нису толико осетљиви и онда представници владајуће већине подносе амандмане који практично ни по методолошким правилима, а ни по свом саставу не би могли бити саставни део закона, чему иде у прилог и то да ни они сами на крају не гласају за те амандмане.

Долазимо до тога да се гуши конструктивна расправа. Гости који су овлашћени предлагачи закона, најчешће министри са сарадницима, нажалост, зевају, јер ни сами не виде смисао тих амандмана.

Ми овде, ма какве каријере имали, имали или немали одређени кредибилитет, када дођемо својим кућама, пре него што легнемо, погледамо се у огледало и требало би да се запитамо да ли и на који начин доприносимо човечанству и својој земљи, да ли смо ми истинске патриоте или нечији пиони. Желим да верујем да се посланици који образлажу ове бесмислене амандмане не осећају нимало пријатно и да им се у неком облачићу изнад главе ипак појави текст заклетве коју смо сви ми овде положили када смо ступили на дужност народног посланика.

Индикативно је да коалициони партнери највеће странке не учествују у овој фарси, јер их је, претпостављам, срамота. Не учествују ни сви из највеће странке владајуће коалиције.

Молим колеге које ово раде да се дубоко морално преиспитају, јер грађани ово ипак гледају, а у историји наше лепе Србије остаће забележено да је неко био биран да допринесе унапређењу земље а заправо је позицију користио да исмева сопствени народ.

Знате, патриотизам није када се преко тарабе свађате са званичницима Републике Хрватске. Патриотизам није ни када Албанце називате Шиптарима. Патриотизам је када желите народ који је образован, народ који има високу еколошку свест, земљу у којој је стопа насиља сведена на минимум. Патриотизам је када људи верују својој држави. Један од наших

најистакнутијих интелектуалаца, Слободан Јовановић, проучавајући Платона истиче да држава треба да буде завод за морални одгој човека.

Ја овој Влади у највећој мери не замерам начин на који води спољну политику. Не замерам незауостављив пут ка европским интеграцијама, не замерам ни дијалог са Приштином, али оно што истински замерам је што сте дозволили овакво морално посрнуће и то само зарад лаке победе на изборима. Питање је само какав ћемо народ и какву ћемо државу на крају имати или ће нам од државе остати само гранични прелази. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Ђорђе Вукадиновић.

Изволите.

ЂОРЂЕ ВУКАДИНОВИЋ: Захваљујем.

Моје прво питање иде на адресу Министарства правде и МУП и односи се на питање истраге о убиству Оливера Ивановића. Дакле, то су две адресе од којих очекујем одговор. Оно што је било у средствима јавног информисања, што се могло прочитати, пре неколико дана из уста министра Стефановића, врло је незадовољавајуће и забрињавајуће, јер он каже – нема никаквих помака и немамо никакве информације.

Надам се да има бар некаквог помака и некаквих информација, јер је прошло 100 дана, ускоро ће бити четири месеца од убиства, од мучног убиства господина Ивановића и истрага тапка у месту.

Знам да ће неко рећи да је то последица тога што наше безбедносне снаге, наши истражни органи немају увид ни контролу над оним што се дешава на територији КиМ, укључујући и северно од реке Ибар, али то не може бити нити је оправдање, па ни алиби, јер је управо то нека врста оптужбе на рачун и актуелне, једним делом и претходних али ипак пре свега актуелне власти зато што је својим потезима, својим чињењима, пре свега потписивањем Бриселског споразума, довела до тога да наши истражни органи, наше безбедносне снаге немају ни сазнања, или наводно немају ни сазнања нити информација о ономе што се дешава на КиМ, а нарочито на северу КиМ. Знамо да тако није било доскора.

Даље, верујем, а имам и сазнања да је тај простор прикривен камерама и разним агентурама – страним, српским, албанским. Ту има много људи који се баве, а често птица не може да пролети тамо без сазнања бар неких од тих структура. Дакле, то јесте нека врста, та изјава да Србија нема, ни српски надлежни органи немају никаква сазнања, самоптужбе и индиректног признања да су потези, мере из споразума који су потписивани у вези са КиМ последњих година били погрешни и контрапродуктивни. Дакле, информација од ова два министарства.

Моје следеће питање иде на адресу Министарства културе и информисања, пошто је и поменуто да је данас Дан слободе медија. Познато је да је на релевантној, референтној листи „Репортера без граница“ Србија прошлих година забележила пад од 10 места по питању слободе медија.

Такође ће неко рећи, ту има истине, да су те листе и ти спискови често волунтаристички и често се политика меша у састављање тих листа, али будимо поштени. Ако се ова власт хвали, а хвалила се напретком на тој листи, као и на неким другим међународним листама, када расте и када бележи добре резултате, онда не можемо када падамо на тој истој листи рећи – ма, то је политика, то су они онако волунтаристички оцепили. Значи, ја бих волео да чујем објашњење од надлежног Министарства културе и информисања како они тумаче тај пад, тај доста упадљив, драстичан пад на овој листи.

Коначно, придружујем се, наравно, питању и дилемама које је колегиница Љупка изнела па нећу на то трошити време. Морам подсетити, и ту је адреса Министарства спољних послова, на моје последње питање, односно од прошлог пута; засада још нисам добио одговор. Шта српска влада – то је питање Министарству спољних послова и госпођи премијерки Ани Брнабић – чини по питању припрема за овај софијски самит ЕУ и партнери, да ли се координира са Владом Шпаније и са другим владама земаља чланица ЕУ које нису признале независност КиМ и да ли је могуће и да ли ћемо допустити да Шпанија и Шпанци, господин премијер Рахој буде већи Србин од Срба када је у питању заштита српских националних интереса, односно његово чврсто ултимативно непростајање да се нађе његово име на списку са председником Владе, са и или без звезде, тзв. Републике Косово?

Дакле, поново смо у ситуацији да неко треба чвршће да заступа и брани наше интересе од нас самих, што је и понижавајуће и увредљиво и, наравно, не може бити дугорочна државна стратегија. Дакле, шта чинимо и да ли ћемо дозволити да опет, кажем, у име врло магловите перспективе евроинтеграција претрпимо још једном дипломатско понижење на међународном плану? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Ана Стевановић.

АНА СТЕВАНОВИЋ: Питање за Министарство трговине, туризма и телекомуникација и Министарство културе и информисања.

„Народ који нема сачуване архиве има мало изгледа да докаже своје трајање“. Ово су речи др Жарка Димића, директора Архива Српске академије наука и уметности у Сремским Карловцима, која је најзначајнија српска ризница нововековних докумената. Међутим, уједно је и најзапуштенија. Просторије су окречене у септембру прошле године, и то први пут после четири деценије. Свуда унаоколо може се видети лепак за мишеве на картончићима намазаним лепљивим мамцима, који су једина брана глодарима да се домогну драгоцених списа. Зграда је неусловна, температура неодговарајућа, што убрзава процес пропадања драгоцене документације.

Трагично је да је још крајем 2013. године, дакле пре скоро пет година, тадашњи директор Архива САНУ, академик Василије Крестић, указивао на опасности које вребају над најдрагоценијом збирком архива САНУ, у којој

се чувају рукописни предмети, документи и књиге. Реч је о највећој ризници ове врсте у Србији, а већа и богатија била је само она која је изгорела у Народној библиотеци на Косанчићевом венцу у Београду далеке 1941. године током немачког бомбардовања.

Данас рукописима у Архиву једнако прете хемијска и биолошка оштећења која се развијају све брже због недостатка новца за заштиту. На полицама које се простиру на преко 300 квадрата смештено је три милиона докумената непроцењиве вредности. То су драгоцени сведоци нашег трајања, не само за Србе на подручју данашње Војводине него и за наше сународнике у другим деловима некадашње Аустроугарске монархије, коју данас зовемо српском дијаспором, а сежу до Хрватске, Мађарске, Румуније, Молдавије, Македоније и Грчке.

О том благу буквално прекривеном прашином немара брине свега троје архивара, мада је систематизацијом предвиђено осморо запослених. Они често немају ни рукавице неопходне за руковање документацијом. Архивске просторије су недовољно осветљене, јер су електроинсталације толико слабе да систем пада када упалите само неколико сијалица истовремено.

Осниватељ Карловачког архива 1690. године био је патријарх Арсеније Чарнојевић. Овде су похрањени документи о којима је патријарх током Велике сеобе бринуо једнако као и о људима на путу до Сент Андреје преко Крушедола и Карловца.

Архив чува небројене полице из дипломатских списа, писану заоставштину породице Обреновић, Вука Караџића, Јована Цвијића, Иве Андрића, Милутина Миланковића и бројне царске повеље. На крају лавиринта налази се просторија где се чувају књиге које нас, као сидро, везују за тле на коме живимо. Ту је Дечанска хрисовуља, у којој краљ Стефан Дечански набраја села и њихове становнике које додељује манастиру. Сва имена су српска, што није могла да промени ни Османска империја, ни Аустроугарска, ни Трећи рајх, па ни НАТО бомбардовање. Ту се чувају и неке од књига монаха Манастира Рача, чувених преводилаца, књижевника, преписивача, а Рачани су у сеобама, када су други спасавали само живу главу, у збегове ишли натоварени књигама којима су чували српски језик и дух у туђини.

Архивари признају да се, слично Рачанима, и они данас сналазе како знају и умеју како би сачували непроцењиво књижевно благо. Трагично је да немају чак ни најобичнији клима-уређај у просторији где се налази заоставштина највећег светског климатолога Милутина Миланковића.

Архив је дошао у алармантно стање јер је, практично, заборављен, не само од шире јавности већ и од научника, иако чува националну личну карту. Подсећања ради, у августу 2017. године у Влади Републике Србије потписан је Споразум о сарадњи између Министарства културе и информисања,

компаније „Телеком Србија“ и Математичког института САНУ. Циљ је, дакле, дигитализација.

Моје је питање за оба министарства која сам поменула на почетку – хоћемо ли уопште имати шта да дигитализујемо, хоћемо ли уопште имати шта да прикажемо свету?

Такође, да ли је могуће да актуелна власт два милиона евра баца на којекакве фонтане? Имамо кич новогодишњу расвету која ружи град шест месеци током године, бацају се паре узалуд, а оно што заиста вреди, што се треба сачувати, у то се не улажу никакви новци. Било каква власт која не води рачуна о културном наслеђу, уметничком наслеђу, не може се назвати добром и не може бити добра по овај народ и по ово друштво.

Закључила бих на крају да документе у Архиву САНУ у Новом Саду нису упропастили ни Османско царство, нити Аустроугари, нити Немци, нити НАТО, а по свему судећи упропастиће је актуелна власт. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући, уважене колеге народни посланици, поштовани грађани Србије који пратите заседања Народне скупштине, ако још увек нисте од тога одустали, ја бих желео да поновим питања која сам поставио Влади Републике Србије на недавно одржаној седници, прошлог четвртка, за која сам ускраћен да добијем одговор јер је председавајући прекинуо заседање и нисам добио прилику да добијем ниједан одговор на ових 10 питања, па бих сада желео написмено да добијем одговоре од председника Владе Републике Србије на свих 10 питања, и то веома јасно и прецизно, са да или не, без икаквих околишења, одуговлачења и онога што обично добијамо у одговорима на посланичка питања.

Дакле, прво питање гласи – када ће домаћи привредници моћи да рачунају на смањење пореза на зараде а домаћи пољопривредници на повећање катастрофално малих субвенција? Дакле, без било каквог губљења времена, када ћете смањити порез на зараде привредницима и када ћете повећати субвенције пољопривредницима? Значи, тачан рок – до краја ове године, идуће године, за 10 година, никада, али без празних прича, већ са прецизним одговорима.

Друго питање – да ли Влада Србије размишља о пореским реформама у корист породице на основу којих би ступањем у брак и по добијању детета супружницима био смањен и порез на зараду и порез на имовину? Дакле, да ли се размишља о овој реформи и када ће она бити спроведена? Ради се о измени сета пореских закона.

Треће питање – како је могуће да је Србија једина држава на свету која није решила проблем банкарске пљачке путем кредита индексираних у швајцарским францима које има преко 20.000 породица у Србији и када ће овај проблем бити решен? Дакле, не више да дајете било каква друга

образложења, већ тачно када ћете решити овај проблем – до краја ове године, идуће године, за 10 година, никада.

Следеће питање – да ли ће Влада прихватити захтеве просветних радника о јединственим платним разредима и двоструком повећању зарада од 10% ове године који су истакли на протесту Уније синдиката просветних радника Србије недавно испред Владе Србије? Дакле, да ли ће бити усвојени ови захтеви – неће бити усвојени ови захтеви?

Када ће свим радницима оштећеним у пљачкашким приватизацијама коначно бити исплаћене заостале зараде, неисплаћене отпремнине и неповезан радни стаж? Дакле, да ли Влада Србије намерава да преко 100.000 радника оштећених у пљачкашким приватизацијама коначно надокнади све ово или не намерава? Да или не?

Када ће коначно бити донет закон о ратним војним ветеранима? Када ће бити решени проблеми бораца у отаџбинским ратовима 1991–1999. године? Да ли то намерава да урадите ове године, идуће године, за 10 година или никада? Пошто смо једина држава на Балкану која није решила проблем својих ратних војних ветерана, да не говоримо о неисплаћеним дневницама и другим стварима, ратним дневницама.

Када ће, после 16 година, ово је само један типичан пример катастрофалног стања у српском правосуђу, када ће, дакле, после 16 година бити окончан судски процес за шпијунажу против генерала Момчила Перишића, који је 2002. године ухапшен и снимљен како одаје државне војне тајне шефу америчке обавештајне службе за Балкан у једној од највећих и најуспешнијих акција српске војне службе безбедности док је на њеном челу био генерал Ацо Томић? Дакле, да ли је 16 година довољно да се заврши један судски процес за шпијунажу или треба још 16 година или колико деценија да бисте завршили један судски поступак у овој држави, а ради се о шпијунажи, о издаји и велеиздаји?

Коначно, на крају, питање Косова и Метохије. Ових дана смо чули контрадикторне информације. Председник Србије за један недељни лист у Србији изјавио је да је Косово давно изгубљено, за један утицајни инострани лист изјавио да је он спреман на сваки компромис ако добије нешто заузврат. Овде у четвртак је председник Владе Републике Србије, Ана Брнабић, изјавила да ће да потпише било шта, а истовремено први потпредседник Владе, Ивица Дачић, да неће потписати ништа и да нема разговора о добијању столице у УН за тзв. независно Косово.

Дакле, питање гласи и одговорите ми, молим вас, сваки министар појединачно са да или не – да ли ће седети у Влади Републике Србије која ће потписати правно обавезујући споразум са лажном државом Косово, која Косову омогућава улазак у УН? Да или не? Питање за сваког министра у Влади Републике Србије.

Коначно, за председника Народне скупштине – када ће коначно, пошто је то тема у целом свету, тема Народне скупштине Републике Србије на једној посебној седници на актуелну тему бити Косово и Метохија? Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Љубинко Ракоњац.

Изволите.

ЉУБИНКО РАКОЊАЦ: Поштоване даме и господо народни посланици, уважени председавајући, моје питање је више сугестија и предлог министру пољопривреде, Недимовићу, и свима нама, председници Владе, Ани Брнабић, више него питање, јер се овом проблематиком, коју ћу сада изнети, бавим веома дуго у свом професионалном раду, где сам постигао сва звања.

Наиме, последњих година присутан је веома позитиван приступ у Министарству пољопривреде, шумарства и водопривреде, да се много више ради на пошумљавању и стварању услова да се повећа степен шумовитости Србије на 41%, како стоји у стратешким документима, Просторном плану Републике Србије, Националном шумарском програму и другим актима.

Стварање правних и финансијских могућности да се више пошумљава почело је у време када је ресорни министар била проф. др Снежана Богосављевић Бошковић и настављено је, заиста, и касније.

Постојао је један велики временски вакуум после организовања омладинских радних акција, када се годишње пошумљавало, седамдесетих и осамдесетих година прошлог века, преко 10.000 хектара, да би се то свело последњих година, после 2000. године, на око само 200.000 годишње, што је мало.

Мислим да овакав један веома позитиван став о пошумљавању, на коме се много ради и на коме много инсистира садашње руководство Управе за шуме, Стаматовић и сарадници, треба да буде подржан и од саме Владе и од свих фактора овог друштва и Скупштине. У овом позитивном тренду треба истаћи и заслуге Одбора за пољопривреду, шумарство и водопривреду наше Скупштине и председника скупштинског одбора који је заказао више седница на ову тему на којима смо расправљали у протеклом периоду.

У Србији већ одраније постоје бројна сеоска имања, ливаде и пашњаци и сви заједно не смемо дозволити да се та имања закорове ако постоји могућност да се те површине пошуме. Највећи део непошумљених површина је у приватном власништву, а сами власници у већини случајева не живе ту. Држава, Министарство и Управа за шуме су са правног организационог аспекта омогућили власницима да врше пошумљавања својих парцела поделом бесплатних садница, чак им и плаћају садњу на тим парцелама, али мој је утисак и приметио сам да не постоји шира свеобухватна иницијатива самих власника парцела јер не знају за ове могућности које постоје и које им држава омогућава у последњем периоду.

Потребно би било да се ради на едукацији власника необрађених површина и указати им на те могућности. Ту очекујемо подршку и пољопривредних саветодавних служби и шумских управа на терену. Значи, инфраструктура постоји за реализацију тога циља. Постоје велике површине пољопривредног земљишта шесте и седме класе плодности које су погодне за ове акције, јер ако се то не уради површине ће се закоровити непроизводним врстама жбуња и требаће 200 година да се оне приведу шумским културама.

Овако ми прескачемо цео тај један природни спори процес и створићемо вредне шуме за веома кратко време, поготово што сада постоје бројне брзорастуће врсте дрвећа и могућности државе. Једноставно, треба сви да будемо државни органи и институције, подржимо ову тежњу државе и Управе за шуме, која већ неколико година ствара повољне услове за пошумљавање, да се то практично реализује на терену. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Александра Чабраја.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА ЧАБРАЈА: Хвала.

Моје прво питање упућено је министру културе и информисања, господину Владану Вукосављевићу. Наглашавам да ово питање упућујем у име седам репрезентативних уметничких удружења, а то су Удружење драмских уметника Србије, Удружење филмских уметника Србије, Удружење филмских глумаца Србије, Удружење балетских уметника Србије, Српског књижевног друштва, Српског Пен центра и Удружења књижевних преводилаца Србије, тј. овлашћених предлагача, чланова Националног савета за културу.

Да ли ће Министарство културе и информисања повући из скупштинске процедуре збирну листу кандидата за Национални савет с обзиром на то да се на њој, како се показало, налазе имена двојице нелегитимних кандидата, Живорада Ајдацића и Владимира Логунова, односно кандидата које нису предложили овлашћени предлагачи репрезентативног удружења већ Координациони одбор, који према Закону о култури члан 16. нема право да предлаже кандидате за Национални савет већ само да организује поступак предлагања.

Сем тога, након што је Одбор за културу и информисање усвојио нелегитимну збирну листу, једини легитимни кандидат за област позоришна уметност, филмска уметност и уметничка игра, глумац Војислав Брајовић, званично је повукао своју кандидатуру те је наведена област тиме остала без свог кандидата. Наглашавам да то што се повукао легитимни кандидат не чини нелегитимног кандидата легитимним.

Дакле, листа је нелегитимна из три разлога, а само један би морао бити довољан да се она повуче.

Репрезентативна удружења такође желе да знају зашто је Министарство културе прихватило кандидате за Национални савет које је у својству предлагача, дакле супротно закону, предложио Координациони одбор и зашто је Министарство прихватило допуну тог истог предлога у којој Координациони одбор, опет нелегално у својству предлагача, кандидује Владимира Логунова за непостојећу област – уметничка игра и класичан балет, народна игра, савремена игра и стваралаштво, продукција и интерпретација, када у Закону о култури члан 16. међу областима за које се предлажу кандидати нема ове области; како Министарство објашњава овакве пропусте у свом раду, тј. у поступку прикупљања предлога за Национални савет.

Представници Удружења оцењују да објашњење које је секретар Министарства, Игор Јовичић, понудио на седници Одбора за културу и информисање, да Министарство није надлежно да решава спорове међу удружењима и да је оно само објединило све предлоге и послало их Одбору, није прихватљиво из више разлога. Министарство је поверило Координационом одбору да организује поступак предлагања кандидата које предлажу репрезентативна удружења. Из те чињенице проистиче обавеза Министарства да Скупштини достави листу са легитимним кандидатима репрезентативних удружења.

Ово је, дакле, посао Министарства за културу и информисање, самим тим његова одговорност. Према томе, незаконито поступање Координационог одбора у организовању поступка предлагања кандидата у директној је надлежности Министарства. Одлука Министарства да упути Одбору листу на којој се налазе нелегитимни кандидати – за чију нелегитимност Министарство зна, јер су га о њој обавестила репрезентативна удружења, овлашћени предлагачи – може се схватити као покушај Министарства да пренесе одговорност за нарушавање закона на Скупштину.

Наглашавам, дакле, да би усвајање поменуте листе представљало кршење закона. Ова листа је нелегитимна, а уметничка удружења поручују да закон није уметничко дело и да се не може тумачити према личним склоностима и схватањима, већ је недвосмислен и јасан, а основне обавезе Министарства, скупштинских одбора и Скупштине да поштују закон. Од кога можемо да очекујемо поштовање закона ако га не поштују Министарство или скупштински одбор или, не дај боже, Скупштина Србије, што ми овим путем желимо да спречимо.

Следеће питање упутила бих председници Владе и свим министрима у Влади – да ли мисле да би можда било боље да, уместо најављене 54 фонтане у Београду, изградимо, рецимо, 54 нове болнице, 54 обданишта, 54 школе, не само у Београду него у читавој Србији, или, рецимо, да се 54 деце пошаље на неопходно лечење у иностранство или тамо где могу да се излече, или да неки делови Београда и Србије добију канализацију, воду, струју и

слично? Све ово је много и далеко потребније од 54 фонтане, јарбола, новогодишње расвете, јелки разних новогодишњих и свега онога што се овде у Београду плаћа хиљаде и милионе евра. Према томе, желим да их питам да ли мисле да би ово био боље употребљен новац. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поштоване посланице, поштовани посланици, прво питање упућујем председници Владе.

Трећег априла сам поставио питање потпредседници Владе, министарки грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре, у вези са преносом власништва над Аеродромом Ниш и поводом изјаве градоначелника, који је тада рекао да Нишу недостаје десет милијарди динара да би остварио своје планове и будуће инвестиције на Аеродрому Ниш и да због тога треба прихватити иницијативу Владе за пренос власништва над Аеродромом Ниш на Републику Србију.

Тим поводом сам поставио питање због чега није активирана банкарска гаранција од десет милиона евра за добро извршење радова и обавезе које је Ниш преузео према Војсци Србије за пренос 10% изграђених квадрата у укупном износу од 300.000 квадрата и добио одговор који је заиста занимљив, мислим да је важно прочитати га, и због чега град Ниш треба да обави ту трансакцију коју налаже Влада Републике Србије.

Ево званичног одговора, у две реченице, потпредседнице Владе: „По молби Града, Република Србија је са Градом закључила Анекс један о продужетку рока за испуњење обавеза Града према Републици Србији, или Министарству одбране.“ Дакле, нема никаквог одговора о томе због чега није активирана гаранција за добро извршење радова па понављам то питање – због чега Град Ниш не активира гаранцију од десет милиона евра за добро извршење радова, чиме би могао да испуни своје обавезе према Војсци Србије? Други део одговора који сам добио од потпредседнице Владе је: „Поклањања нема јер Град није формално ни постао власник Аеродрома с обзиром на то да није испунио уговором предвиђене обавезе, а све указује да је тешко да ће то моћи у скоријој будућности.“

Дакле, ово је званични одговор са печатом и потписом потпредседнице Владе Републике Србије и мислим да њој нема више потребе постављати питања у вези са тим.

Због тога питам председницу Владе да ли је веродостојан овај одговор који сам добио као народни посланик или подаци о непокретности, које можемо да видимо и на сајту Катастра у Нишу, где се јасно види: Општина Црвени крст, Аеродром (власништво над Аеродромом, земљишта под зградом и другим објектом) – власник јавне својине Град Ниш. Дакле, јавна својина, целокупно право, 1/1, и то је документ који се може добити на сајту захваљујући развоју електронске управе у Србији. Датум када је

уписана ова имовина је 14.12.2012. године, дакле још од пре шест година Ниш је власник Аеродрома Ниш.

Још једно питање – да ли је могуће да потпредседница Владе ово не зна и да ли је могуће да упути овакав званични одговор? И треће питање, које се води једноставном логиком – због чега онда, председнице Владе, донесите овакав закључак којим налажете Граду Нишу и Скупштини града Ниша и одборницима да донесу одлуку о преносу власништва ако Град није власник Аеродрома Ниш?

Пошто смо на питањима од локалног значаја, друго питање је – због чега страначко-приватни интерес производи насиље у Параћину? Ми смо и на прошлој седници упутили питање са јасним и конкретним именима и презименима људи који подстичу насиље у Параћину и покушавају да на последњој седници Скупштине града Параћина спрече одржавање те скупштине и доношење важних одлука за све грађане Параћина. Дакле, не само према Скупштини као институцији, него и насиље према Саши Пауновићу као градоначелнику Параћина.

Треће питање је за председницу Скупштине, Мају Гојковић – због чега није дала одговор на питање када ћемо добити снимке безбедносних камера у овој сали, где бисмо утврдили ко је то ко је претио и писаном поруком изрекао претње нашој колегиници Александри Јерков? Тај допис и тај захтев смо упутили председници Скупштине и мислим да је важно да добијемо и да је у интересу свих нас који седимо у овој сали да видимо и утврдимо ко је тај ко је претио Александри Јерков исписујући непристојне поруке у њеној бележници.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Ћирићу.

Пре него што наставимо са радом, питам – да ли још неко од представника, односно председника посланичких група жели да затражи обавештење или објашњење у складу са чланом 287. Пословника о раду Народне скупштине?

Реч има народни посланик Марко Атлагић.

МАРКО АТЛАГИЋ: Поштовани потпредседнице, питање постављам Јавном тужилаштву и Министарству правде о антидржавној делатности Вука Јеремића у време док је био министар иностраних послова.

Поштовани народни посланици, Вук Јеремић, у народу звани Вук Потомак, у својој дипломатској каријери је за једнострану самопроглашену независност Косова више учинио него Хашим Тачи и Беџет Пацоли. Јеремић је нешто најгоре што се у врху српске политике појавило последњих неколико деценија.

Вук Јеремић, уместо да води битку за Косово и Метохију, водио је битку за остваривање својих личних амбиција и политику распродаје националних и државних интереса Републике Србије.

Прво, Јеремић је неспорно питање суверенитета Републике Србије први пут учинио спорним пред Генералним комитетом Генералне скупштине

УН предлогом резолуције којом се тражило мишљење Међународног суда правде о легалности једностране независности Косова и Метохије и тиме забио нож у леђа не само Србима на Косову и Метохији него читавој српској нацији и српској држави.

Друго, Јеремић је српској јавности подвалио Мисију ЕУЛЕКС на КиМ и тиме пренео преговоре о КиМ из надлежности УН у надлежност ЕУ и тиме по други пут забио нож у леђа Србима на Косову и Метохији, читавој српској нацији и држави Србији.

Треће, Јеремић је 6.9.2007. године на затвореној седници Северноатлантског савета у Бриселу рекао да се залаже за „пуноправно чланство Србије у НАТО-у“, што је својевремено потврдио и „Викиликс“.

Четврто, Јеремић је увео косовске документе за Србе на Косову и Метохији и инсталирао административне прелазе.

Пето, за своје делање против интереса државе Србије Јеремић је добио награду од својих западних спонзора – постао је председник Генералне скупштине УН.

Шесто, Јеремић је ауторским текстом у „Вашингтон посту“ пред председничку државничку посету Александра Вучића Сједињеним Америчким Државама и сусрета са потпредседником Пенсом брутално испљубао Републику Србију и председника државе, што је незабележено у новијој политичкој историји Србије.

Седмо, Јеремић је за пет година министровања потрошио 3.600.000 евра из буџета Републике Србије. Путни трошкови овог министра иностраних дјела покривали су све што је Јеремић могао да пожели, од ноћења од неколико хиљада евра до 220 просечних плата у Србији за само један лет приватним авионом. Поштовани грађани, лет до Етиопије за Јеремића грађани Републике Србије платили су ни мање ни више него 70.000 евра. Јеремић је одседао у хотелима који су скупљи пет пута него они у којима је одседала Ангела Меркел.

Осмо, Јеремић је лагао и о свом образовању, јер тај „Харвард“ на којем је Јеремић студирао није баш онај „Харвард“ на који прво помислимо; то је одсек који води професор Џозеф Нај, саветник зликовца Била Клинтона за сигурност, који школује дипломате који ће вршити преврате у земљама изван Запада. Ето, Јеремић је спроводио у дело савете свога професора и тако урушавао државу Србију на Косову и Метохији.

Девето, Вук Јеремић звани Вук Потомак, Саша Јанковић звани Сале Прангија, Саша Радуловић звани Краљ Стечаја, Бошко Обрадовић звани Бошко Лупетин, Борис Тадић звани Липицанер, Зоран Живковић звани Пољопривредник У Покушају, Драган Шутановац звани Зграбиновац, Ђорђе Вукадиновић звани Влах, Чедо Јовановић звани Чедо Калкулатор, Драган Ђилас звани Ђики Мафија су за брутално пребијање и незапамћено понижење Марка Ђурића и косовскомитровичких Срба од стране шиптарских силедија оптужили Марка Ђурића, Александра Вучића и

косовскомитровичке Србе, иако је Рахим Пацоли, генерални секретар за Алијансу за будућност Косова, изјавио да је Хашим Тачи сам припремао и извео акцију пребијања Марка Ђурића и његове сараднике.

Друго питање постављам Министарству културе – зашто је Историјски архив 2004. године уништио сву документацију о наводном убиству Предрага Гојковића у стану Саше Јанковића, ко је био директор Архива и ко су били чланови комисије која је уништила ову документацију?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Пошто се више нико од председника, односно овлашћених представника посланичких група не јавља за реч, настављамо са радом.

Обавештавам вас да су спречени да седници присуствују народни посланици: проф. др Жарко Обрадовић, др Даница Буквић и Балша Божовић.

Прелазимо на 3. тачку дневног реда – ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ВОЈНОМ ОБРАЗОВАЊУ (претрес у појединостима).

Сагласно члану 90. став 1. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да су поводом претреса у појединостима о трећој тачки дневног реда, Предлогу закона о војном образовању, позвани да седници присуствују: Александар Вулин, министар одбране, Александар Живковић и мр Бојан Јоцић, државни секретари у Министарству одбране, др Ненад Милорадовић, вршилац дужности помоћника министра за материјалне ресурсе у Министарству одбране, Милан Мојсиловић, вршилац дужности помоћника министра за политику одбране у Министарству одбране, Зоран Лазић, секретар Министарства одбране, генерал-мајор Младен Вуруна, ректор Универзитета одбране, бригадни генерал Миле Јелић, начелник Управе за кадрове у Министарству одбране, пуковник Лука Јовановић, начелник одељења у Управи за кадрове у Министарству одбране, пуковник Слободан Кисић, генерални секретар Универзитета одбране и Љиљана Мирић Станковић, начелник Правне управе у Министарству одбране.

Примили сте амандмане које су на Предлог закона о војном образовању поднели народни посланици.

Примили сте извештаје Одбора за уставна питања и законодавство и Одбора за одбрану и унутрашње послове, као и мишљење Владе о поднетим амандманима.

Пошто је Народна скупштина обавила начелни претрес, сагласно члану 157. став 3. Пословника Народне скупштине, отварам претрес Предлога закона у појединостима.

На назив закона амандман је поднео народни посланик Марко Ђуришић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Дубравко Бојић.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Даме и господо народни посланици, поднео сам амандман на наслов овог предлога закона о војном образовању, са предлогом да се закон зове – Предлог закона о образовању у Војсци Републике Србије.

Као неко ко је више деценија у образовању, тако сматрам и војно образовање као интегрални део општег образовања, са свим својим специфичностима.

Српска радикална странка држи до образовања као најважније друштвене делатности, како за развој земље тако за њену одбрану и безбедност. образовање је процес стицања знања, а знање је и сила, и моћ, и оружје. Показало се као моћно оружје у злочиначком НАТО бомбардовању 1999. године. Ми тада нисмо имали војну технику и савремено наоружање да се супротставимо НАТО зликовцима, али смо имали морал, обученост наших официра, како генерала Лазаревића тако и, овде присутног, нашег генерала Божићара Делића.

Мислим да ће се још дуго проучавати стратегија и тактика како су уз мале губитке у људству и војној опреми успели да преживе бомбардовање, највећи злочин у последње време на овим просторима. Зато и сматрамо да је образовање, тј. војно образовање веома моћно оружје.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народи посланик Александра Белачић.

Изволите.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Даме и господо, у име Српске радикалне странке поднела сам амандман на наслов Предлога закона о војном образовању. Амандманом сам предложила да се промени наслов предлога закона тако да гласи – Предлог закона о образовању у Војсци Србије.

Случајно или не, у наслову Предлога закона недостаје национална одредница, односно недостаје информација да је реч о српској војсци. Ми у Српској радикалној странци сматрамо да је изузетно важно да се ово истакне у тренуцима када наша војска све више губи национални идентитет учешћем у мировним мисијама под покровитељством ЕУ и Уједињених нација.

То што се назива у јавном говору мировним мисијама заправо су пљачкашке мисије у организацији САД и других бивших колонијалних сила, а мале државе, попут Републике Србије, служе само да обезбеде потребно људство и да евентуално постану мета више уколико дође до одговора оних држава које су погођене наводно демократским и глобалистичким, а заправо колонијалним претензијама Запада.

Став Српске радикалне странке је да наши војници не би требало да учествују у мировним мисијама, јер су те мировне мисије у организацији ЕУ и УН заправо параван за НАТО. Из поштовања према нашим суграђанима који су погинули у злочиначком НАТО бомбардовању 1999. године Србија

би требало што пре да повуче своје војнике из свих мировних мисија на Блиском истоку, у Африци и на Кипру. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднела народни посланик Вјерица Радета.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народи посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ми смо поднели више амандмана на наслов закона зато што смо желели да, почевши од наслова па даље, помогнемо и Влади Републике Србије и скупштинској већини да се донесе један добар закон.

Мислимо да се, ево, после дуго времена у Народној скупштини појавио предлог закона који заиста треба да се усвоји. Не мислим аутентично у тексту који је предложила Влада, него генерално такав закон треба да постоји, јер имамо и овде у образложењу Предлога закона наглашавање да ми заправо уопште немамо закон у овој области као држава Србија и добро је да се о њему расправља. Зато мислим да ће и министар и његови сарадници имати разумевања и за амандмане које смо ми поднели, јер је очигледно да су нам амандмани са намером да помогнемо да овај закон буде што бољи.

Такође смо пријатно изненађени да први пут у овом сазиву добијамо предлог закона где у образложењу не пише да се закон доноси, односно предлаже по некој директиви ЕУ. То је заиста за похвалу. Још само, министре, да из Министарства отерате ону Канцеларију НАТО и да покренете иницијативу за прикључивање Србије ОДКБ-у и ето нама среће и у војсци и у држави. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На наслов Предлога закона амандман је поднела народни посланик Наташа Сп. Јовановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народи посланик Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Хвала.

Господине министре, поштовани сарадници, овде смо интервенисали да у наслову стоји – у српском војном образовању. Због чега? Ево, сложиће се господин Вулин, да привучем његову пажњу, а можда је чак и то требало да стоји у наслову, да свакако треба у Србији, ако желите да се будуће генерације васпитавају у патриотском духу... Наравно, ми ћемо са наше стране чинити све да говоримо о томе какво зло долази са Запада, да Србија никада не треба да постане члан НАТО-а и да не треба да учествује у

мировним мисијама које имају ту неку ЕУ конотацију, али сложићете се, господине Вулин, са нама да је српска војна мисао нешто што треба да буде темељ војске.

Српску војну мисао је установио још војвода Радомир Путник. Да је то стајало у овом 1. члану или негде у закону свакако би имало много значаја, јер ако желимо да од детета у основној школи, преко средње, без обзира на то да ли ће неко војно да се образује и, наравно, тек у последње време је то звање добило академски статус, тако није било под овим „жутим предузећем“ које нас је упропастило и које је све чинило да будемо под шапом НАТО-а, као што је то радио и министар Шутановац, морате да размишљате о томе да није довољна само едукација кадета у Војној академији, него да се крене од основне школе и да у српском војничком духу деца буду васпитавана кроз ту војну мисао која је прославила српску војску, која нас је ослободила и у балканским ратовима а која је учинила да српски војници дају оно најбоље у Првом светском рату и, на крају крајева, у данашње време свако треба да размишља да Србија никако не треба да се у неком компаративном смислу упоређује са земљама, како ви кажете, у региону или са неким другима на Западу, таман посла, јер тиме што је зачала и што има српска војска кроз векове, али ја сам говорила, ето, у историјском смислу о том новијем добу, од 18. и 19. века, ретко која војска у Европи може да се похвали.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Зоран Деспотовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Зоран Деспотовић.

Изволите.

ЗОРАН ДЕСПОТОВИЋ: Господине председавајући, даме и господо народни посланици, господине министре са сарадницима, СРС је поднела више амандмана на Предлог закона о војном образовању.

Сматрам да би доношење по хитном поступку имало своју сврху и намену, како у пракси тако и у општој користи целокупног система одбране, наравно, уколико би се извршиле темељне промене на свим нивоима Војске Србије и Министарства одбране, а то је превасходно школство, преко система руковођења, командовања и ослобађања Војске разних ингеренција попут политичких, партијских, тако и међународних, које негативно утичу на сам развој система одбране. Војску вратити на пут каква је била кроз векове, оличење чојства и јунаштва, а не војска партијских кадрова и послушника.

Ако желимо да имамо квалитетан и стабилан систем одбране једне државе, мора се радити на измени и унапређењу свега онога што негативно утиче на квалитетан рад и живот свих припадника Војске Србије, а то су, пре свега, лош животни стандард, опремљеност и снабдевање, уништен систем

школства, посебно подофицирског кадра, носећег стуба сваке војске, спречити одлив стручног официрског кадра, посебно инжењера, обезбедити стамбену сигурност, врхунске старешине нам, попут недавно погинулог pilota, немају решено стамбено питање, а и они који су на заласку каријере. Јер, какво је тренутно стање, изгледа да нам Војска служи само за параде и почасте, а то су, нажалост, и чести падови наших летелица и погибије врхунских pilota, без ичије одговорности, и то све у циљу увежбавања, а шта би било да смо непосредно нападнути од агресора.

Морамо максимално улагати у нашу војску и радити на унапређењу наших оружаних снага. Сигуран сам, уколико се ситуација не промени набоље, да ћемо изгубити и ово што имамо. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Александар Шешељ.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Срето Перић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Срето Перић.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, господине министри, господо официри, СРС се потпуно интегрисала са институцијом Војске и заиста ћете приметити и кроз амандмане које смо поднели на овај закон да смо желели да се максимално укључимо и дамо пун допринос како би ова институција, не само у СРС него код већине грађана Србије, имала још боље утемељење. Зато смо ми већ на самом називу закона покушали да дамо одређене интервенције како бисте ви то прихватили и имали један бољи и квалитетнији закон.

Ваш предлог гласи да се овај закон зове закон о војном образовању, а ми смо предложили закон о образовању Војске Републике Србије. Ми имамо и једну уставну потребу, да се изјашњавамо на начин на који су одређене ствари предвиђене Уставом, да будемо прецизни; и наш Устав каже – Војска Републике Србије.

Министар је рекао, образлажући овај предлог закона, да смо ми сада ову проблематику регулисали, односно примењивали закон из 1994. године, то је био Закон о војним школама, војним научноистраживачким установама, значи из давне 1994. године. Чак има и део ваше одговорности, господине министри. Наравно, није сва одговорност на вама, а по Предлогу закона о спровођењу Устава Републике Србије из 2006. године општи рок за усклађивање закона са Уставом је био 31. децембар 2008. године. Од 2012. године па наовамо, кад то кажем нисам персонално мислио на вас, мислио

сам на режим Александра Вучића који је од 2012. године па до данас на власти. Ову проблематику, односно образовање у Војсци Републике Србије требало је решавати раније.

Ми ћемо кроз наредне амандмане о томе говорити више. Ја се надам да ћете ви имати разумевања за оно што смо ми урадили, ал' то је ваша воља. Ми смо хтели да нам савест буде потпуно чиста, а добра је намера да помогнемо да оно што регулише активност Војске и образовања буде на најбољи могући начин уређено. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднела народни посланик Ружица Николић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Ружица Николић.

Изволите.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Хвала.

На Предлог закона о војном образовању ми посланици СРС поднели смо већи број амандмана, укључујући и амандмане на сам назив предлога закона, односно измене наслова предлога закона. Понудили смо решења која боље и прецизније уређују законски текст и потпуно је свеједно које ћете решење прихватити, јер је свако од понуђених боље и целовитије.

На наслов Предлога закона поднела сам амандман којим се наслов Предлога закона мења и гласи – Предлога закона у војном образовању и васпитању.

Војно образовање и васпитање не треба раздвајати, односно оно и не може да се раздвоји, јер се оба процеса међусобно прожимају. Васпитање је процес усавршавања сензорних, интелектуалних, емоционалних и моралних способности и од великог је значаја јер од њега зависи какав ће нам бити официрски и подофицирски кадар, односно каква ће нам војска бити.

У време досманлија укинута је морално васпитање у Војсци Србије, које је од кључног значаја за војску и развој патриотских осећања код припадника војске и народа у целини. Војску Србије досманлијски режим је намерно, смишљено и систематски уништавао и довео у катастрофалну ситуацију. Испуњавајући налоге Запада уништавао је како војну технику, тако је и под разноразним изговорима удаљавао способне и драгоцене офицере из наше војске. Способни српски официри намерно су кочени у напредовању, спутавани су и гурани на периферне дужности, док су на кључна места постављени мање способни официри и врло склони полтронству.

Српска радикална странка се залаже за успостављање војске као строго професионалне службе. Кроз војно образовање и васпитање у личност српског официра мора да се обједини одговорност, знање и војничка част која се темељи на богатој српској историји и славној војничкој традицији.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Никола Савић.

НИКОЛА САВИЋ: Даме и господо народни посланици, представници Војске Србије, Посланичка група СРС поднела је велики број амандмана и на овај закон и на остале законе који се тичу Војске Републике Србије. То је најбољи доказ да ми на један озбиљан начин схватамо и третирамо ову тему.

Међутим, шта год да смо чули ових дана од председника Владе, од министра војног, наша војска је, нажалост, далеко од онога стања у којем би требало да буде. Можда је стање нешто боље него што је било раније, та чињеница стоји, али свакако је далеко од онога што би требало да буде, поготово у овом тешком и турбулентном времену.

Срби су народ који се увек поносио својом војском. Дуго времена, па чак и сада, војни позив је био један од најпрестижнијих позива у српском народу. Наша држава, уосталом, и опстаје и опстала је захваљујући својој војсци и својој армији. Ми нисмо народ којима су други доносили слободу, него за ту нашу слободу коју имамо и државу коју имамо увек можемо захвалити нашој војсци и нашој армији.

Међутим, војска мора заузимати онај положај који јој и припада. Данас то, нажалост, није случај, јер знамо за ону чувену изреку – ко нема своју војску, имаће туђу. Без обзира на то шта ко мислио о војсци, ако се само вратимо и подсетимо оног времена бомбардовања, видели смо да је наша армија заиста учинила у том тренутку немогуће, у тим условима се супротставила најјачој војној сили тог времена и показала да, када се брани искрено народ и ова отаџбина, може да се учини много више него што то може учинити противник, односно непријатељ. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Петар Јојић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Томислав Љубеновић.

ТОМИСЛАВ ЉУБЕНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, поштовани официри Војске Србије, овим амандманом, који је поднела посланичка група СРС, на Предлог закона о војном образовању предложили смо да се промени наслов тако да гласи – Предлог закона о образовању и васпитању у Војсци Републике Србије.

Два су основа за подношење оваквог амандмана. Први основ садржан је у самом тексту Предлога закона, конкретно у члану 2. став 3, који каже –

школовање у смислу овог закона подразумева средње образовање и васпитање и високо образовање, које реализују војношколске установе. Полазећи од саме дефиниције коју је сам предлагач закона написао у закону јасно је требало прихватити овај амандман, јер се Предлог закона не односи само на високо образовање већ и на средње образовање и васпитање у војношколским установама и не постоји разлог да се то не унесе у наслов закона.

Други основ налази се у Закону о основама система образовања и васпитања, којим се уређују основи система предшколског, основног, средњег образовања и васпитања. Сматрамо да је потребно да се на исти начин дефинише и назив закона о коме данас говоримо, да то не буде ствар која се подразумева већ да буде јасно и прецизно дефинисано да средње образовање и васпитање у војношколским установама не треба стављати у другачији положај од образовања и васпитања у основним и средњим школама. Нарочито не када је реч о називу закона којим се уређује ова област. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Колега Стојмировићу, ви сте се јавили за реч? По амандману?

Изволите.

ЉУБИША СТОЈМИРОВИЋ: Поштоване колеге, неколико претходних говорника је предлагало измену назива овог закона. Сматрам да је прикладније да остане назив онакав какав јесте – закон о војном образовању.

Ја ћу рећи један конкретан пример. У време док сам ја био на школовању у Морнаричко-техничком школском центру у Пули, имали смо неколико генерација студената из Судана, Либије и других земаља. Зашто ускратити кроз назив закона могућност да Војска школује и сада припаднике других оружаних снага?

Тако да мислим да измена назива закона не би допринела ништа побољшању овог закона, јер садашњи назив даје већу ширину. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ово би могла бити реплика, али претпостављам да нећете дозволити.

Колега који је говорио пре мене апсолутно није у праву или није прочитао амандмане које смо ми поднели. Рецимо, амандман који сам ја поднела гласи и предлажем да се уместо закона о војном образовању закон наслови предлог закона о образовању у Војсци.

Ово је шире, ово је свеобухватније. Немамо нигде етикетирано цивилно образовање да бисмо овде имали војно и нема никакве везе са оним што је колега говорио који не знам из ког разлога, ваљда је желео само да се јави и да нешто каже о овим амандманима.

Није добро и исто је када су у питању одговори Владе због чега се не прихватају амандмани. Просто се показује да нико ове амандмане ни оком видео није, него сте дали тамо службама и онда они тако пишу напамет нешто, некаква образложења за одбијање амандмана што у суштини нема везе са оним што се амандманом предложило. Заправо, све говори о односу Владе Републике Србије према Народној скупштини и скупштинске већине где се сви заједно понашају по систему „може нам се“ а, верујте, то није добро.

Ово је важан закон и важно је уважити чињенице, уважити ставове свих народних посланика који добронамерно желе да допринесу томе да овај текст, када га већ доносимо, коначно буде заиста добар и да не будемо у прилици да опет сви ви ту и сви ми овде седимо неколико дана у наредних пет, шест или седам месеци да радимо измене и допуне закона. Ако га данас и ових дана урадимо онако како је у интересу и Војске и образовања у нашој војсци и у интересу државе Србије, онда ћемо и ви и ми моћи да се бавимо неким другим предлозима закона, а овај ћемо имати да траје бар дуже него што ће трајати ова Влада.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Радослав Милојичић, по амандману.

Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Не по амандману, користићу време овлашћеног, господине Арсићу, ако није проблем; сасвим је свеједно.

Пре свега, образовање у Војсци и војно образовање није исто, па бих молио око тога, пре свега, да се усагласимо.

Вратио бих се на мој говор у начелној расправи. Демократска странка је поднела 106 амандмана на ове законе и наравно да нећемо стићи да говоримо ни о једном једином амандману зато што је владајућа већина предложила стотине амандмана о којима ће расправљати. И, гле чуда, посланици владајуће већине ће гласати против својих амандмана, тако да то говори о још једном виду демократије, која не постоји овде у Народној скупштини.

Но овде постоје, као што сам и рекао, закони који су изузетно важни, пре свега закони о мултинационалним операцијама, о којима смо ми и гласали, и постоје закони против којих је Демократска странка била и предложили смо њихово повлачење.

Ти закони су, наравно, стављени на дно дневног реда како не бисмо могли о њима да расправљамо, како о амандманима које смо поднели, пре свега, на Закон о БИА, да не бисмо могли овде да дискутујемо. Бесмислено је да постављам питање СНС-у зашто то ради, вероватно да се не би чуло мишљење опозиције и вероватно да о изменама и допунама лошег закона о Безбедносно-информативној агенцији не бисмо могли да расправљамо, као што нећемо моћи да расправљамо ни о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о одбрани нити о Закону о Војсци.

То је, наравно, смишљено урађено. Ово је већ икс-ипсилонити пут да СНС то ради. Стави први закон који није споран, није дискутабилан, а онда на тај закон посланици владајуће већине предложе 500, 600, 700 амандмана како не би опозиција стигла да расправља о амандманима о којима жели и који су лоши.

Наравно да смо ми и у дану за расправу рекли да се слажемо са учешћем наше војске у мултинационалним операцијама и мировним мисијама, а видимо да су овде неки посланици против тога; ми морамо да се оградимо и да кажемо наш политички став, да се управо одредбом члана 5. тачка 4) Закона о одбрани и остварује одбрана земље учешћем у мултинационалним операцијама.

Наравно да бих волео да овде расправљамо и о Закону о Безбедносно-информативној агенцији, који је изузетно лош. Пре свега је лош комплетан закон, а са друге стране је лоше то ко ће спроводити тај закон, а то је директор Безбедносно-информативне агенције. Да не улазимо у персонална решења, имена и презимена било ког директора БИА, лоше је да толико овлашћења без икакве контроле добије било који човек.

Имам још десетак минута као овлашћени, па ћу говорити данас до краја дана и сутра о свим законима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Ђукановић.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, уважени председавајући.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Извините, колега Ђукановићу.

Видите како ви, господине Милојичићу, тумачите своје дискусије; рекли сте овако – СНС је поднела бесмислене амандмане.

Е, добро. Изволите сада, колега Ђукановићу.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, уважени председавајући.

Ја бих, искрено, волео да сам чуо од свог колеге претходника макар једну једину реч о самом закону. Ово је била једна политикантска прича где се, замислите, нама спочитава што подносимо амандмане. Па, замислите, то нам дозвољава пословник који су они усвојили. А ви не гласате, између осталог, за своје сопствене амандмане. Ми макар останемо овде па или их повучемо или чак и гласамо против својих амандмана, али ми негде нешто радимо. Што то радимо? Па ето, хоћемо да дођемо до изражаја да више причамо. Ето тако нам омогућава пословник који сте нам ви донели.

Невероватно је да ви тврдите да су нечији амандмани бесмислени. Па ваши сви амандмани су или „брише се“ или мења се зарез и тачка. О ком бесмислу ви причате? Ми макар подносимо амандман да има неки садржај, да видимо да ли може нешто да се поправи уколико не ваља. Али, колико видим, бар по овом закону, то је више него јасно, ми поправљамо оно што сте ви упропастили. То је суштина ових закона и зато је добро да гласамо за њих. И заиста није потребно подносити гомиле бесмислених амандмана где имамо нешто где се брише или се мења зарез. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала.

Уважени председавајући, даме и господо народни посланици, представници Министарства одбране, драго ми је такође због грађана да могу још једном да кажем да колеге са супротне стране нису у праву, као и сваки пут кад нешто кажу. Ниједан амандман од 106 амандмана које је предложила Демократска странка није „брише се“ и ниједан амандман није да се брише зарез или тачка, тако да сте изговорили неистину.

Ја одговарам, наравно, за себе и сваки пут сам ту на гласању, што може и да се види, то није проблем. Проблем је што сте ви сада признали да подносите гомилу амандмана и гласате против својих амандмана. Ми за наше амандмане гласамо, јер желимо да допринесемо измени и допуни закона, и предлажемо квалитетна решења, као што предлажемо измене и допуне закона; 180 измена и допуна закона предлаже Демократска странка и нисте нашли за сходно да прихватите ниједну измену и допуну закона да се о њој расправља, да чујете шта су предложене измене и допуне закона, да ли ће то побољшати квалитет живота наших припадника.

Ја сам рекао да није овде питање шта ради 300 припадника у мултинационалним операцијама, иако је то изузетно важно и ми смо за то, већ је боље питање како живи 36.700 припадника Војске Србије који не могу да саставе крај са крајем, који не могу да плате струју, где 82% њих има зараду нижу него што је просечна зарада у Републици Србији. Ви ћете мени да кажете да ли је то добро или није да је 72% припадника Војске Србије које је напустило Војску Србије то урадило на лични захтев. Овде се ради о принципу и о суштини, о томе како живе припадници Министарства одбране. Као што смо предложили Закон о изменама ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, приводите крају. Реплику сте добили.

(Радослав Милојичић: Мислио сам да користим време посланичке групе.)

Не, добили сте реплику.

Сада има право на реплику колега Ђукановић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала.

Драго ми је да сте еволуирали, односно да вам више нису амандмани „брише се“ или да се мења зарез. То значи да сте почели помало да читате закон, што је просто невероватно, али, знате, за разлику од вас, ми гласамо за наше амандмане. Ви никада нисте ту када гласате о вашим амандманима. То је кључна разлика.

Сада, што се тиче тога зашто их ми подносимо, па, пазите, право опозиције је да врши опструкцију са таквим суманутим амандманима „брише се“. То је ваше право, али је исто право власти да вам доскочи томе, да не можете тако да опструишете Скупштину. Имамо право то да урадимо, то је

Пословник који сте ви донели, а о животу припадника Министарства одбране, па ево, ту су људи, могли би лепо да вам кажу какав је данас и какав је био у ваше време. Можемо и те како о томе да разговарамо.

Знате, не бих волео да се врати и да се икада догоди судбина појединих људи у ваше време, који су нажалост и трагично губили животе управо због катастрофално тешког живота који су имали баш припадници Министарства одбране док сте га ви водили. То је оно што смо ми променили. Данас су ипак плате у том Министарству одбране кудикамо веће и никада се више није улагало у војску као данас.

Извините, у ваше време нисте зановили ништа у нашој војсци, само сте истопили тенкове. Шта данас имамо? Данас, ако ништа, купујемо нову авијацију, купујемо нове хеликоптере, осавремењујемо наш Војно-технички институт, имамо нова борбена возила. То у ваше време није постојало. О чему ви причате? Заиста бих замолио да се више овако не обмањује јавност. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На наслов Предлога закона амандман је поднела народни посланик Марина Ристић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колегиница Ристић.

Изволите.

МАРИНА РИСТИЋ: Поштоване даме и господо народни посланици, поднела сам амандман на наслов Предлога закона – о војном образовању. Пре свега, не може у наслову да стоји само образовање. Мора да стоји и васпитање, јер је у Војсци једна од кључних ставки, и по томе се и разликује од осталих школских установа. Сам члан 32. предлога овог закона каже да наставно особље у средњим војним школама чине и васпитачи. Управо они уче будуће официре да буду озбиљни, одговорни, дисциплиновани. Не знам, не пише у овом предлогу закона да ли је Александар Вучић испунио обећање и вратио морално васпитање у војне школе. То је најавио у децембру прошле године и требало је бити уведено у јануару. Ако није, ево, да га подсетим. То је заиста једна сјајна идеја.

Друго, зашто се у наслову не спомиње српска војска или Војска Србије, Војска Републике Србије? Можда Влада сматра да се то подразумева, али у закону се не сме ништа подразумевати, све мора бити јасно и прецизно дефинисано. Ми образујемо нашу децу за одбрану Србије, за потребе Војске Србије и искрено се надам да се новац грађана неће трошити за образовање да би се случајно служило некој другој војсци, рецимо НАТО.

Можда се ове измене чине козметичким, али је јако важно да се усвоје јер спречавају сваки евентуални вид манипулације у будућности. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На наслов Предлога закона амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Шаровићу, изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, колико год да је била занимљива ова расправа између представника актуелног режима и представника овог бившег, у чије је време гора ситуација била, мислим да је подједнако лоша и подједнако тешка и за време једних и за време других. Чињеница је да се у Србији војска не цени довољно. Чињеница је и то да ми у Србији имамо заиста пуно непријатеља и да, практично, на свакој граници вреба неко ко ће нам отети још неки део територије. У нормалним државама то би био довољан разлог да се и обученост војске, финансирање и све друго подигне на највиши могући ниво. Питање је ко ће у овој актуелној ситуацији са војском, без закона о ратним војним инвалидима, без бенефиција, без захвалности, што је најбитније, у друштву, сутра, следећи пут бранити државу.

Само идиот може да каже да је неко из Србије изазвао ратове током 90-их. Изазвао их је Запад и изазвали су их они који су желели насилну сецесију. Шта је гаранција да до тога неће доћи поново, да нећемо имати сличан сценарио, не у прешевској долини, јер тако нешто не постоји, него у јужним општинама, доле – Прешево, Бујановац и Медвеђа? Шта је гаранција да то нећемо имати у Војводини или негде друго?

Жао ми је што нисте мало више озбиљности показали. И чињеница је да власт није желела озбиљну расправу по овом закону. То је очигледно из неколико разлога. Први разлог – поново закон по хитном поступку. Ево, ту је министар, ту су његови сарадници, шта је то што је вас изненадило? Због чега закон по хитном поступку? Значи, могли сте, да сте хтели, у редовном. Друга ствар, поново се подносе амандмани, поново се на тај начин доводи опозиција у ситуацију да, уколико жели да говори, подноси амандмане на наслов закона. Уместо да тражимо суштину, ми се опет бавимо неким не толико битним стварима.

Према томе, ово је за почетак. Биће још прилике, кроз друге амандмане, али да чујемо шта је то што вас је изненадило и које би то катастрофалне последице које нисте могли да предвидите настале да је закон ишао у редовном поступку а не по хитном.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На назив Предлога закона амандман су заједно поднели народни посланици Татјана Мацура, Ненад Божић, Владимир Ђурић и Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Ђурићу, изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Поштовани председавајући, господине министре, уважена господо официри, колеге посланици и грађани и грађанке, ми смо поднели амандман

на наслов закона о војном образовању, траживши да се наслов допуни тако што ће гласити – закон о војном образовању и васпитању.

Ја бих могао сада искористити право по Пословнику да два минута образлажем зашто мислим да је додавање речи „васпитање“ у наслов овог закона есенцијално, могао бих два минута причати о томе да, пошто имамо и средње војне школе, у том узрасту је и образовни и васпитни рад једнако важан, али бих искористио ово амандманско време да апелујем на владајућу већину да променимо праксу коју имамо у неколико последњих седница када је подношење амандмана у питању.

Слажем се са уваженим говорницима владајуће већине да јесте право народних посланика да подносе амандмане. И ја сам ово право искористио и поднео амандман који није од есенцијалне важности да бих добио прилику да у два минута амандманског времена кажем ово што сада говорим и искажем апел да престанемо да вршимо опструкцију парламентарне дебате. Поштујем право сваког народног посланика да поднесе амандман, то је право које је прописано Пословником, али ми овде имамо својеврсно поигравање правима које нам Пословник даје и имамо изигравање права и имамо, практично, злоупотребу права која су нам дефинисана Пословником.

У крајњој линији, у извештају о напретку који смо добили од Европске комисије и пише да су међустранички дијалог и парламентарна дебата ометени, експлицитно је наведено, намерним опструкцијама владајуће већине.

Ви можете рећи да вас тај извештај који нам је Европска комисија дала не занима, можете рећи да је у нашем парламенту све сјајно и бајно, али, искрено речено, подносити амандмане којима се узурпира амандманско време и којим се спречава расправа о важним темама за последицу ће имати да ћемо имати усвојене законе који неће имати расправу у појединостима. То је својеврсно потцењивање предлагача закона, својеврсно уцењивање људи који су аутори и креатори ових законских одредби и то је потцењивање оних који по тим законима треба касније да живе и раде и обављају једну врло одговорну дужност у овој држави, а то је војнобезбедносна делатност.

Зато апелујем, и искористићу право касније са још два поднета амандмана да поновим овај апел, на владајућу већину да одустану од образлагања својих амандмана који нису суштински битни за садржај закона и који не регулишу техничко-стручне детаље закона који су данас на дневном реду. Јер, подсетићу вас, након закона о војном образовању, ми имамо и додатне важне законе, као што су Закон о Војсци, Закон о употреби Војске у мултинационалним операцијама ван граница Србије, имамо Закон о Безбедносно-информативној агенцији. Крајње добронамерно апелујемо да дозволите прилику да се расправља о суштинским и технички битним амандманима како би припадници војнобезбедносних снага ове земље из ове скупштинске сале изашли са текстовима закона који су прошли квалитетну стручну расправу а не политичку пропаганду и промотивне перформансе.

Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Владимир Ђукановић: Реплика.)

Немате право на реплику, господине Ђукановићу.

(Александар Мартиновић: Пословник.)

По Пословнику? Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Поштовани народни посланици, повређен је члан 107.

Пре свега, због грађана Републике Србије, на сет закона о којима расправљамо на овој седници поднето је укупно 1.600 амандмана. Посланичка група СНС поднела је 380 амандмана. Ко је поднео све остале амандмане? Поднели су посланици углавном опозиционих посланичких група. Према томе, та прва и погрешна теза да посланици СНС-а затрпавају Скупштину неким, како они кажу, непотребним и бесмисленим амандманима, није тачна.

Друга ствар, да ли је неки амандман суштински или није суштински, то је лично мишљење сваког посланика. Ми мислимо да су наши амандмани суштински, као што ви вероватно мислите да су ваши амандмани суштински. Ми кроз амандмане које подносимо као посланичка група афирмишемо све оно што је добро у политици Владе Републике Србије када је реч о одбрани.

Треће, подношење амандмана није никаква опструкција. Када се користите правом које вам правни поредак даје на располагање, онда ви не вршите никакву опструкцију. Опструкција подразумева злоупотребу, опструкција подразумева да узимате право које вам не припада. Када користите право које вам Пословник даје, онда то није никаква опструкција.

Четврто, време за расправу, и то је оно што ви нећете да кажете грађанима Србије – неко вам, каже, краде ваше време – нико ваше време не може да украде. Ви имате онолико времена спрема броја посланика, а број посланика се не осваја у Скупштини него на изборима. И ви немате проблем са посланичком групом СНС, ви имате проблем што вашу политику грађани Србије не уважавају и што немате довољно посланика.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Сматрам да није повређен члан. Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни?

(Александар Мартиновић: Не.)

По Пословнику, народни посланик Вјерица Радета.

Изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Ја ћу на основу члана 27. и искористићу отприлике тему коју је користио и колега Мартиновић; наравно, на мало другачији начин.

Слажемо се ми у СРС да подношење амандмана није опструкција. Залажемо се за то да сваки народни посланик активно учествује у раду Парламента, између осталог, и тако што ће подносити амандмане. Јер то,

ваљда, подразумева да ће пре тога прочитати предлог закона па ће онда моћи и нешто да каже у току расправе у појединостима, односно о амандманима.

Оно што треба да се каже, не треба да пребројавамо ко је колико амандмана поднео. Чињеница јесте да постоји велики број амандмана, али је такође чињеница да због лошег Пословника не може да се расправља у овом делу. Значи, по три дана расправљамо о три или четири члана. И ту је тај највећи број амандмана који подносе посланици владајуће већине. Наравно, ми из СРС, нас 22, уредно и редовно подносимо по толико амандмана на сваки члан, односно сваки народни посланик подноси амандман на одређени члан. То исто раде посланици власти, само у много већем броју и то је разлог због чега се јавља та ситуација да ми, заправо, расправљамо само о три или четири члана предлога закона.

Такође треба напоменути да је овај начин рада уведен са ове стране, тзв. демократске, од стране бивших досманлија и сада новодосманлија, да су они тада имали заиста бесмислене амандмане, јер су на сваки члан подносили исти амандман и они су задали тај задатак – завршавам, молим вас – и сад, они су уморни, они немају више снаге да учествују озбиљно у парламентарном животу и онда су им криви сви други који подносе амандмане.

Да би ово било регуларно, ми још једанпут понављамо – дајте хитно да мењамо Пословник, да заиста можемо да говоримо о ономе што је тема дневног реда. Хвала. Извините због времена.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни?

(Вјерица Радета: Не.)

Колега Ђурићу, по ком основу желите реч? По амандману.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Поновићу. Тачно је да сваки народни посланик има право да поднесе амандман, али, ако погледате, владајућа већина поднесе амандмане, по неколико стотина, на прве чланове првог закона који се налази на дневном реду. И, наравно, први на дневном реду је онај закон који, рецимо, има мање разлога за политичку дебату. Зашто, рецимо, Закон о БИА није први на дневном реду него закон о војном образовању?

Дакле, нема потребе објашњавати мени да има сваки народни посланик право и да ово није опструкција или не знам шта. У крајњој линији, ствар је врло једноставна. Имате у Извештају о напретку Европске комисије констатовано да владајућа већина опструира парламентарну дебату. Објасните њима то, не морате мени објашњавати. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, народни посланик Маја Гојковић.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Говорићу једнако о амандману као што је говорио и претходни говорник, дакле ништа о том амандману, пошто је вама дозвољено да причате и даље на тему да ли сви посланици имају права или неки имају а неки немају да улажу амандмане.

У времену док сте ви били у посланичкој групи која је учествовала на изборима, и то је био покрет Доста је било, започета је та пракса о којој ви сада овде говорите са толиком страшћу. Мислим да је у питању био један од закона из области образовања, где је Саша Радуловић, и ви сте му здушно у томе помагали дајући своје потписе, преко сто амандмана уложио на један закон са једном те истом реченицом.

Значи, ниједан амандман није одговарао материји која је требало да се промени, јер је сто пута написано – уџбеници морају бити бесплатни за сву децу која похађају основно и средње образовање, тако нешто. Толико је то било бесмислено сто пута поновити нешто да смо дошли у ситуацију да смо некога вашим демагошким образложењима поколебали овде и да је већина посланика притисла дугме и гласала за, Предлог закона би био потпуно обесмишљен и морали бисмо да идемо на ново усвајање, јер материја са десне стране, која је требало да се мења тим амандманом, уопште није одговарала тој реченици слева. И ви сте дали један пример који је демократски прихватљив био овде и за посланике који подржавају Владу Републике Србије и за вас који је тренутно не подржавате. Видећемо, можда ћете у будућности и да се предомислите. Значи, не видим шта је сада спорно, зашто један број посланика не би смео да улаже амандмане да би други улагали амандмане који, досада се показало, апсолутно немају никакву, никакву везу са материјом коју представља један од закона.

Ако већ причате о том извештају, прво, не пише реченица – владајућа већина врши опструкцију. То је неко ваше тумачење. Те реченице у извештају нема. Они који су писали тај извештај имају мало више везе са схватањем демократије од оних који широко интерпретирају извештај, па су се уздржали то да напишу, можда мисле код куће кад оду, уздржали су се зато на моје питање амбасадору само да ми помогне како да забраним једним посланицима да улажу амандмане а да дозволим другима само да улажу, он је рекао да нема за то никакво решење. Па сам прихватила да, ето, заједно, експертски то некако направимо; можда земље које су чланице ЕУ имају другачија решења, можда имају некакве забране у својим пословницима. Он је рекао да ће видети, размислиће...

Најлакше је критиковати неког, држати нашем парламенту лекције о демократији, подлећи ономе што чују од вас или од оних из Београда који им помажу да би написали тај извештај. Верујте ми, амбасадор не седи и не гледа ово по читав дан, нити прати колико је која посланичка група уложила амандмана а која не. То сигурно не ради. Можете са њим поразговарати ако већ досада нисте.

Према томе, злонамерно се извештава нешто о раду нашег парламента и ми треба да помогнемо да слика о нашем парламенту буде боља, а не да се трудимо да оцрнимо рад у нашем парламенту, који ништа није неквалитетнији од рада у другим државама. Тамо се свађају. Ево, ако хоћете, мало погледајте како је то недавно изгледало у парламенту Француске Републике – крећу ка столу председавајућег, хтели су ваљда нешто с њим да расправљају, викали су на њега да им је украо две-три минуте времена, полиција је стала испред председавајућег да би га физички заштитила. Ништа се овде не дешава драматично другачије у односу на друге парламенте. Зато вас молим, када критикујете, дајте неко решење али у складу са пословником који имамо, јер у члану 38. пише да морамо да радимо на начин утврђен законом и овим пословником. Дајте решење по овом пословнику како једни да улажу амандмане а други да не улажу.

Дајте решење да више не обесмишљавамо предлог за утврђивање дневног реда. То вам, изгледа, не смета. На сваком почетку седнице имамо преко 200 предлога утврђивања дневног реда по редовном и по хитном поступку који не значи ништа. Ви тврдите да ови амандмани не значе ништа, па какви су онда ти предлози за утврђивање дневног реда? И сада, када би неки посланик озбиљно хтео да се нека тачка дневног реда уврсти, нешто што ће суштински променити живот грађана које ми представљамо, био би схваћен као још 237. предлог дневног реда и посланици који можда имају намеру да нешто уврсте, а не да држе овде политичке придике и Хајд парк говоре, они се уздржавају од тога.

Значи, дајте предлог како да смислено употпуњујемо дневни ред и како онда да неки одустану а неки да предлажу амандмане. Немојте само устајати и говори – ово не ваља, ово не ваља, ви нама не дате да говоримо. Имате ваше време, рекао вам је посланик Мартиновић. Па користите га. Прескочите то време које други користе и онда ваше време користите за тачку коју ви желите.

Ко вас спречава да говорите, сада у новом вашем клубу, који има шест минута, и то вештачки? Ја сам противник тога да они који су учествовали на изборима и они који нису учествовали на изборима прекрајају вољу грађана и онда добијају некаквих шест, 10, 15, 20, 50 минута. Зашто, када грађани никада нису чули за вас и за ваш посланички клуб, да ви уопште имате шест минута?

Ви сте били на листи ДЈБ. Требало је да останете тамо докраја и користите ваше време на Предлог закона о БИА, на који ви имате амандмане, и причате у времену које су вам грађани Србије дали. Ви сами знате да сте у непостојећој некој политичкој опцији која је ушла после годину и по дана у парламент, представља се сада, и ви сада нама тражите да посланици СНС-а не улажу више амандмане да бисте ви мало више говорили. Па то је апсурд политички. Покажите ми државу у Европи чланицу ЕУ у којој се дешава овакав преседан какав се дешава овде у парламенту. Ево, баш у тим клупама

у којима седите, осим ДС-а и Двери, ко је остао у аутентичној посланичкој политичкој опцији која је учествовала на изборима, па да онда разговарамо ко коме узима време? Не, ви сте добили додатних шест и нешто минута, од нула, колико сте имали на изборима, јер вас на изборима није ни било. Извините.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику има народни посланик Владимир Ђурић.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Да ли сам добио право на реплику? Имао сам директно обраћање.

Што се тиче мог легитимитета и моје промене посланичке групе, са уваженом председницом Народне скупштине о томе не бих полемисао, пошто је она у нашем граду, ипак, позната по броју политичких странака које је променила. Има и надимак по томе, али то је већ урбана легенда тако да се не бих на то настављао.

Наравно, не тражим да било ко забрани било коме да подноси амандмане. Рекао сам, свако има право од народних посланика да поднесе амандман какав год жели. Исказао сам апел и прочитаћу експлицитну реченицу из Извештаја о напретку који нам је Европска комисија доставила. Читам: „Делотворност Народне скупштине у разматрању законодавства је у одређеним приликама била ограничена намерним деловањем владајуће коалиције“.

Не знам може ли експлицитније, може ли директније и може ли конкретније. Дакле, експлицитно пише – намерно деловање владајуће коалиције ограничава Народну скупштину да разматра законе у одређеним приликама. Не знам може ли директније. То што не пише реч „опструкција“, океј.

У погледу амандмана којих нисам био ја подносилац а који су овде проглашени као опструктивни, можете о томе полемисати са подносиоцем тог амандмана. Што се тиче амандмана којима ја јесам био подносилац, на истој тој седници која је била везана за законе о образовању, могу слободно позвати свакога да прочита све те амандмане које сам тада поднео на образовне законе, немам никакав проблем са тим. А, понављам, ако је неко опструирао парламентарну дебату из моје садашње, бивше или не знам које посланичке групе, слободно о томе полемисите са њим, немам никакав проблем. Ја дебату не опструирам. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маја Гојковић, право на реплику.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Хвала. Хвала лепо.

Не знам за ненамерно деловање...

Посланиче, вама се обраћам.

(Владимир Ђурић: Реплика.)

Не знате шта ћу рећи, да ли има услова или нема. То не може по слободном схватању. Али немојте ми одузимати време.

Значи, ви сте били на листи Саше Радуловића и доскоро сте били и његов посланик. Нисте устали да кажете – председниче посланичке групе, господине Радуловићу, немојте да опструишете рад Парламента и немојте нас замајавати овде два дана са једном те истом реченицом. Не, ви сте овде викали на мене када сам приметила да је Саша Радуловић написао једну те исту реченицу на сто различитих чланова закона. Ви сте били једни од најбучнијих овде, да ми претите и да вичете на мене.

Јасно сам вам рекла, обратила сам се амбасадору Фабрицију, који ми је донео тај извештај да га погледам овде једнако као и ви. Нисте нам открили топлу воду шта пише у извештају, верујте ми. И сви грађани Србије могу да га прочитају. Није знао одговор на питање како забранити предлагање амандмана једнима а другима дозволити, који су то тачно посланици који могу а који су то тачно посланици који не могу. Није знао. Предложио ми је, ето, да заједно радимо па да нађемо некакво решење у складу, наравно, са законима ове државе и Пословником, пошто код њих не постоји институција давања могућности једним посланицима, без обзира...

Па што су сад богом дани посланици који у овом моменту не подржавају Владу Републике Србије? Где то пише? Где пише да онај који освоји мање гласова има више права од оног који освоји више гласова? Пронађите ми и то. Где пише да један посланик више вреди од другог посланика? Зато што сам то каже?

А да ли сам ја позната у мом граду Новом Саду по овом или оном политичком деловању, је л' то ваш проблем? Је л' то проблем оних грађана који се припремају да гласају можда за вас у некој новој политичкој опцији? (Председавајући: Приведите крају, колегинице.)

Верујте ми, не. Они ће размишљати о вама, а ти који подржавају вас мене никад неће подржавати. И врло сам поносна на ту чињеницу, врло сам поносна. Мени они грађани Новог Сада и уопште Србије који гласају, заокружују моје име, ништа не замерају. Замерате ми вас неколико из опозиције, који сте показали како постоји та лакоћа критиковања других а онда рађења скоро истог. Значи, сличног. Ви сте нашли неки свој пут у некој непознатој посланичкој групи и желим вам пуно успеха у политици и ја вам то уопште не замерам. То је ваш избор и то је ваше лично право.

И научите да је у демократији то лично право човека и не треба да се мешате у то уопште. Кажем, моји бирачи мени то не замерају, а не знам зашто ви имате тај проблем да ваш чин правдате туђим чиновима политичким. Ја га немам. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Један минут од времена посланичке групе да се одузме.

Колега Ђурићу, изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Немам проблем када било ко промени политичку организацију. Није на мени да о томе исказујем оцену. О томе бирачи суде и немам проблем да било ко подноси амандмане, нити то по Пословнику било коме можете забранити. У праву је амбасадор који вам је рекао да он не види начин да се то забрани. Не можете то по Пословнику забранити.

Што се тиче предлога, предлог је једноставан – председница Скупштине сазове колегијум, дођу шефови посланичких група, седну и договоре се како да се рад Парламента учини што ефикаснијим. Ми смо у овом сазиву тај колегијум имали недовољно често, сувише ретко, можда два или три пута свега. То је начин да дођемо до договора, јер наш посао није овде да полемишемо и да меримо грехове или заслуге. Наш посао је да законе који одавде излазе учинимо што бољим, да би људи који ће по тим законима живети и радити имали што боље законе који ће произвести што мање клизавог терена и што мање рупа, да би имали што заокруженији законски оквир. То је ствар врло проста и једноставна.

Не знам на којој сам ја то седници био тако гласан и на кога сам ја то тако викао када немам ниједну опомену изречену. Да сам викао, да сам био гласан, вероватно бих добио опомену. Опомене се барем опозиционим посланицима врло лако деле.

Да вам кажем, не може само број освојених гласова бити мерило шта ко има право у Народној скупштини да говори. Можда ћете имати из владајуће коалиције малу посланичку групу која има врло малу минутажу али чији народни посланик има заиста добар и квалитетан предлог како да се неко законско решење поправи неким амандманом. Можда ће се баш радити о закону чији амандмани неће стићи на дневни ред зато што ћемо потрошити десет сати амандманског времена да расправљамо о наслову и прва два члана првог од закона који су на дневном реду.

То јесте по Пословнику и то јесте легално. Да ли је легитимно и како ће то бирачи ценити, о том потом. Немам проблем да ове моје апеле бирачи процене као смешне, као наивне и да ја не добијем гласове на следећим изборима. Немам проблем с тим уопште. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Опструкција се помиње само једном у извештају, и то кад је бивши амбасадор Европске уније, Давенпорт, покушао да извештај представи посланицима у Одбору за европске интеграције. Читам и ја колико читате и ви. Изгледа ја мало суштински. Ту нису били само посланици владајуће већине, који нису вршили ту опструкцију, него се односи управо на посланике различитих политичких опција које су у опозиционим редовима. То је истине ради. Вас то не интересује, ви сте вашу мантру припремили данас, да говорите како ми вршимо опструкцију а не ви.

Ето, можемо да анализирамо и допуне дневног реда. Ви то избегавате. И то је једна велика опструкција, од које не може уопште да се

пређе на конкретан рад. То вам не смета. Читав дан устајање посланика који не говоре о предлогу којим желе да допуне дневни ред, често не приложе закон. Они морају не само тај један папир, него закон да приложе кад траже допуну дневног реда. То вам не смета. Седите и притискате дугме, а не знате да је предложена само прва страница допуне дневног реда, без текста закона. Кад год предложите, морате поново да приложите и закон. То вам не смета. Значи, ви сте посланик који види само једну страну. Као председник Парламента видим да сте ви започели опструкцију, и то опструкцију не улагањем амандмана, које је дозвољено, него обесмишљавањем институције допуне дневног реда.

Са вама више не бих полемисала. Стварно мислим да смо се овде окупили да бисмо расправљали о предлозима закона а не да расправљамо о ономе за шта ви знате да сам у праву али нећете то да признате јер ви сте одлучили – ја сам опозиција, ја сам увек у праву а друга страна никад није у праву и, једноставно, нећу да слушам. Као деца у забавишту, притиснете уши и зажмурите и мислите проблем је прошао; после пар секунди отворите очи. Није баш тако.

(Председавајући: Приведите крају.)

Није лако водити Парламент, али о мени су 250 посланика потпуно једнаки у својим правима. И обавезама, не само правима. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Овим затварамо круг реплика.

(Владимир Ђурић: Реплика.)

Немате права, колега Ђурићу.

(Владимир Ђурић: По амандману.)

По амандману, изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Само једна реченица.

Уважавам примедбу председнице Скупштине да сматра да опозиција захтевима за измену и допуну дневног реда исто покушава на неки начин да придобије време за излагање, да је и то својеврсно манипулисање посланичким правом, али не може то мени да атрибуира. Ја немам ниједан такав предлог поднет у Скупштини, тако да ја то право нисам користио.

Понављам још једном апел – наш посао овде није да се свађамо и полемишемо. Наш посао је да ове законе учинимо што бољим да би уважена господа официри сутра имали квалитетне законе по којима ће живети и радити и старати се о безбедности ове земље. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар, господин Вулин.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Захваљујем се.

Даме и господо народни посланици, имамо добру и, ако смем да кажем, корисну расправу са обиљем амандмана и обиљем идеја. Влада ће нешто усвојити, нешто неће усвојити. То је свачије право. Заиста не знам који би то парламент могао да се похвали већим степеном демократије, посебно када не склизнемо на ниво личне мржње и када је једини аргумент

да је Закон о БИА лош зато што је директор БИА Братислав Гашић, а једини аргумент да је неки војни закон лош зато што сам ја министар одбране. То, признаћете, и није неки аргумент и тешко да може да се прихвати као релевантна ствар.

Истине ради, желео сам само по питању положаја припадника Војске само једну врло једноставну ствар. Просечни професионални војник је у време када смо ми преузели одговорност за чување Војске Србије и њено унапређење имао 33.308 динара нето зараду. Данас има 38.895 динара. Подофицир је имао 43.686 динара, а данас има 51.975 динара. Официр је просечно зарађивао 63.428, данас 73.712 динара. Просечно је укупно припадник Војске зарађивао 43.101 динар, а данас 51.000 динара. На то, наравно, морате додати и дневнице, које су у међувремену повећане, и разна друга примања која остварују припадници Војске.

Ово је језик бројева и, када год говоримо о аргументима језиком бројева, имаћемо, сигуран сам, добру и врло корисну расправу.

Што се тиче имена Предлога закона о војном образовању, зашто не и васпитање, закон о војном образовању је општи термин. Ми наводимо у самим члановима па кажемо да школовање у смислу овог закона подразумева средње образовање и васпитање, и високо образовање. Дакле, већ смо то ставили.

Само да потврдим још једном, Александар Вучић јесте испунио своје обећање. Морал је враћен као функција у оквиру војске и војска се поново бави својим моралом. А да вам кажем да у време када је било укинато – наравно да су се наши официри бунили против тога, јер српска војска је увек имала морал и увек је имала офицере који се брину о моралу, и те како је водила рачуна о томе; уосталом, као што су неки од уважених народних посланика говорили о томе, српски војник је био и познат по моралу; треба то свакако задржати и сачувати – тада нам се говорило, у време када се војска разбијала и укидала, зашто се укида морал?, каже – ваше моралне вредности вређају и сметају вашем окружењу. Замислите ви то образложење по коме је укинут морал и функција морала у Војсци Србије. Сада је враћен. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Поштовани народни посланици, сагласно члану 27. и члану 87. ст. 2. и 3. Пословника Народне скупштине, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити и после 18 сати, због потребе да Народна скупштина што пре донесе законе из дневног реда ове седнице.

На члан 1. амандмане у истоветном тексту поднели су народни посланик Вјерица Радета, народни посланик Марко Ђуришић и заједно народни посланици Мирослав Алексић, Ненад Константиновић, Горан Богдановић и Здравко Станковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Радета, изволите.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Предложили смо да се члан 1 брише из простог разлога што он нема неки суштински значај, јер је наведено у овом члану да се овде уређују циљеви, начела војног образовања, специфичности итд. и онда у наредним члановима идете посебно циљеве, посебно начела, тако да је то онако мало оптерећујуће за овај законски текст.

Желимо да искористимо ову прилику и ваше присуство и добру вољу да комуницирате са посланицима, господине министре Вулин, да вам скренемо пажњу на неке ствари и информације, поуздане, које ми имамо а које се крију од јавности. Конкретно, овај пут и сада ћу говорити о општини Куршумлија.

У неколико куршумлијских села свега неколико километара изнад Луковске бање, у селу Мрча, тамо је војна база, претпостављам да то знате, затим села Сава, Требиње итд. Шиптари сваки дан прелазе ту административну линију – секу и приватну и државну шуму. Овде су фотографије како то изгледа. Они праве путеве. Људи су тамо испрепадани, немају коме да се обрате; односно, коме год се обрате, сви слежу раменима, нико не сме да се упусти у решавање тог проблема. Често се чује и пуцњава у том делу. Велика штета је направљена – од укупно, по неки проценама, до два милиона евра. Много је људи, физичких лица, приватника, чија је то шума и који су оштећени за по више стотина хиљада евра и немају коме да се обрате у својој држави, као да државу немају. Тамо се често види војска, полиција. То је оно што народ види, али то званично нико нигде не сме да помене и нико не сме да помогне тим људима, који су у озбиљним проблемима. Тамо влада велики страх, људи више не знају шта ће да раде. С једне стране праве им велике трошкове сечом шуме, а с друге стране праве путеве, долазе им Шиптари на кућни праг, док с треће стране немају коме да се обрате.

Ту је Луковска бања, требало би да буде туристички центар. Дакле, све оно што се доле дешава чува се као нека тајна само општине Куршумлија и само становника који тамо живе, а то није проблем општине Куршумлија, то је проблем државе Србије, Војске Србије и Полиције Србије.

Зато вас молим, министре, и све вас, господо официри, да ове и овакве ствари озбиљно схватите и да нађете решење. Власт сте, морате да нађете решење. Не сме власт да слеже раменима пред проблемима грађана. Не сме представник власти или локалне самоуправе да каже неком – знам, они су ти посекли за 200.000 евра шуме, али шта да радим. Ако не зна шта да ради, нек се склони.

Молим вас да помогнете овом народу да се ослободи страха и немојте да због оваквих проблема... Ионако се максимално из села Куршумлије, па чак и из самог града, људи иселавају. Наставе ли овако Шиптари да им кљуцају заврат, побећи ће сви. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Марија Јањушевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Поштовани грађани Србије, поштовани гости високи официри, можемо ми овде писати и говорити све и свашта, наша дела говоре о нама. Мислим да смо сви дубоко свесни, признали то или не, да су црква и војска последње линије одбране ове државе у којој се све државне институције урушавају, и то веома брзо. Према томе, војска и, нарочито, војно образовање је, у ствари, наш спас.

Искрено, ја сам се питала зашто нема побуне у војсци због свих понижења које сте морали да отрпите, почев од кадровских решења, НАТО лобиста, финансијских проблема у које сте сви доведени, и онда сам схватила да сте ви заправо одговорни, свесни као и ја да се сваком злу зна мера и крај и заправо посвећени управо свом послу, да истрајете и да обезбедите да ова држава има континуитет, како у Војсци и њеним обавезама према народу тако и у образовању. Ја вам одајем дубоко поштовање због тога.

Ја се нисам консултовала ни са каквим амбасадорима, било киме из иностранства, добила сам за свој посланички рад инструкције од једног генерала и ја му на томе захваљујем. Знам да прати редовно сва скупштинска заседања, поздрављам га и захваљујем и њему и свима вама.

Хоћу да нагласим да смо 2014. године у поплавама видели колико је заправо војска предана, колико су били одговорнији чак и од самих грађана који су били угрожени. И за то једно велико хвала.

Дакле, ја сам уверена да ћете ви сами, јер ви сте у овом заседању и схватили да сте препуштени сами себи, наћи прави пут да сачувате своје достојанство, да нам обезбедите подмладак у војсци који ће моћи да настави оно што сте ви досада радили, и више и боље. Још једном вам хвала на томе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По амандману, народни посланик Маја Гојковић.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Хвала лепо.

Ја бих вас само замолила, као председавајућег, да питате посланицу која образлаже овај амандман шта је она хтела да каже уопште у овом образлагању. Врло сам вољна да подржим неки амандман опозиције, било који, када ме буду убедили у то да се тиме суштински мења текст закона. Некако сам изабрала колегиницу Јањушевић као најприкладнију посланицу, а и колегинице смо, да можда чујем шта она има да каже па да је подржим, али ја њу баш ништа нисам разумела. Ево и посланици око мене су вољни да подрже данас неки амандман опозиције, али ништа нисам разумела.

Ако је неки генерал њој дао инструкције за овај амандман, онда сам врло забринута за судбину Војске Републике Србије, у чијим је она то

рукама, а забринута сам, како ми добацују посланици, и за тог генерала, какав је то његов капацитет када он даје инструкције посланици Јањушевић да овакав амандман, који нико живи овде није разумео шта се тиме жели, евентуално подржи.

Јер сврха образлагања није да засените официре који су овде присутни или да одушевите министра одбране вашим умећем мењања Предлога закона, сврха амандмана је да убедите нас, овде већином, да подржимо тај амандман. А ви сте овде рекли да вам је један генерал дао инструкције за ваше деловање. Не знам које је то деловање, пошто вас нико овде није разумео јер не знате да образложите амандман.

А и да је наша војска препуштена сама себи, и то је једно ингениозно констатовање и мислим да је сада Србија дубоко забринута тиме што сте ви данас изнели и људи се, ево, већ евакуишу и напуштају државу јер је војска препуштена сама себи.

Према томе, очигледно је да нема овде намере да већина опозиционих посланика и нас који чинимо већину која подржава Владу заиста и подржи овај амандман, него само да устанете и да кажете било шта и да кажете макар шта, што би рекле наше старе генерације. Значи, било шта, макар ко и макар шта. То су чувене речи наших баба и деда, а ви сте то, очигледно, овде докторирали.

Значи, какав генерал даје инструкције вама из Војске Србије? То је срамота за једну војску, да имају генерала који су шуња нешто околнаоколо, даје инструкције посланицима опозиције да пишу бесмислене амандмане и још бесмисленије да их образлажу, као и да је војска препуштена сама себи. Стварно сте ме забринули. Ја хоћу да упознам тог генерала и да попричам са њим, да видим да ли му је добро ових дана.

Хвала лепо, али ми овај амандман не можемо да подржимо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По амандману, реч има народни посланик Марија Јањушевић.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Реплика, да не буде забуне, због времена.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате право на реплику.

Ако хоћете, можете затражити реч по Пословнику.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: По Пословнику, пошто сте ви одлучили да, иако сам споменуто именом и презименом, немам право на реплику.

Ја сам сасвим сигурна да смо се сасвим добро разумели. Драго ми је што ме не разумеју они који су одавно престали да разумеју свој народ...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисте навели члан.

МАРИЈА ЈАЊУШЕВИЋ: Можда је најзгоднији члан 108.

Ви се старате о реду на овој седници. Молила бих да не будете тако стидљиви када треба да опоменете посланике да се не обраћају директно. Већ је било досада неколико пута да се обраћају посланици директно једни другима, а не вама, како налаже Пословник, па бих вас молила да радите свој

посао онако како треба и да не будете уплашени или стидљиви, јер ја треће образложење заиста не могу да нађем.

Разумем се са својим народом, разумем се и са војском, а жао ми је ако то некоме смета.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Извињавам се што сам стидљиве природе. Ето, прекршио сам Пословник, прихватам.

Колегиница Гојковић, по амандману.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Да појасним амандман, пошто видим да је васколико Српство узбуђено због овог амандмана, јер ви кажете да се добро разумете са нашим грађанима, које само ви заступате овде од 250 посланика. Свака част! Као посланик овде десетинама година, ја, изгледа, заступам Ескиме. Али нема везе, ваљда ће и они да изађу на изборе.

Знате како гласи ваш амандман? Нешто сте заменили две речи – планирање и организовање и организовање и планирање, па сте рекли да вам је те инструкције дао генерал Војске Србије, да баш то напишете и да тако наступате данас. И да је војска препуштена сама себи. Ваљда зато што није инверзију речи направила – планирање и организовање и организовање и планирање. То је од суштинског значаја за овај закон.

Ја молим посланике владајуће већине овог пута, јер без нас не може ово да се издвоји, да размислите до дана гласања. Ово је један ингениозан амандман, који ће променити суштину образовања у војсци и уопште након усвајања овог амандмана војска наједном неће више бити препуштена самој себи и направићемо велики допринос, а помоћи ћемо и том генералу који пише те амандмане да му буде мало боље до следећег закона па да нам нешто смисленије напише. Ако тај генерал уопште постоји, а ја мислим да не постоји.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Драган Весовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колега Весовић.

Изволите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Господо официри Војске Србије, господине министре, малопре смо чули да председавајући није стидљив, а ја, богу хвала, нисам плашљив па не видим да ће мој амандман пасти у групу, како рекоше колеге из власти, суманутих или бесмислених амандмана.

Ради се о члану 1. закона, који је вероватно понајпре мени прихватљив од свих закона који излазе пред Народну скупштину и за који бих ја најпре гласао. У томе и јесте проблем, што је оно најбоље стављено сада да ми овде наша политичка надмудривања и, да будем сликовит, надгорњавања користимо. а не да причамо о нечему што је битно. Но, то је таква могућност. И није ово опструкција, ја не делим мишљење колега, више

мислим да је ово демонстрација моћи оних који су бројнији. Осећају се моћнијим и то је њихово право, али, кажем, слава Господу и данашњем Светом Николају жичком и охридском и свесрпском, ја нисам страшљив па ту демонстрацију моћи не осећам спрам себе страшном.

Шта сам ја променио у овом амандману? Ја сам додао једну реч. Да, заиста сам додао само једну реч – изнад „специфичности“ иде и „карактеристике“. Можда вама то изгледа овако нелогично, али морам да вам објасним шта значи специфичност а шта значи карактеристика. Специфичност је различитост, она је јединственост и индивидуалност. Карактеристика је заштитни знак, она је белег, она је знамен. Зато сматрам да закон о војном образовању треба да буде и белег и знамен и карактеристика. То је максимално смислено.

Сад ја, користећи богатство српског језика, морам ово да објашњавам и појашњавам да не бих упао, кажем, у ону причу и заиста ме чуди да они који су читали овај амандман, ако су га уопште и читали, обраћам се и господину министру Вулину, који у овом тренутку прича и који ми није дао одговоре на она питања, дакле дефинитивно различитост постоји, специфичност и карактеристика. Ја мислим да баш због важности овог закона ова реч треба да нађе место у првом том члану.

Покушао сам да вам укратко објасним шта је у питању, а волео бих да знам зашто је ово одбијено. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Иван Костић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Бошко Обрадовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштовани председавајући и уважене колеге из владајуће већине и остале колеге народни посланици, могли сте само погледати образложења наших амандмана и било би вам јасно који је њихов циљ. Тамо јасно пише да ово амандманско решење доводи до бољег и квалитетнијег уређења битних питања у оквиру закона о војном образовању.

Ми смо, наине, неко ко воли да учи од колега народних посланика. С обзиром на то да СНС на сваки закон подноси по 300 и 400 амандмана, ми смо, просто, видели како се то ради од вас. Ми то не кријемо, ми смо учили од бољих, од најбољих, од оних који су најквалитетнији, од оних који имају највише посланика и, ако они пишу бесмислене амандмане, онда их пишемо и ми. Ако су ваши амандмани смислени и добри, верујте, и наши су одлични, јер се угледају на вас. Тако да свако од вас ко гађа каменом наше амандмане, нека прво размисли какве он амандмане пише па нека се после тога јави.

Што се тиче самог закона о војном образовању, желим да истакнем – да бисмо школовали и обучавали нове офицере и војнике Војске Србије

уопште, ми морамо пре тога да заштитимо углед Војске Србије. Господин министар је онако храбро избегао да ми одговори на врло једноставно питање колико хиљада војника Војске Србије је напустило Војску Србије у последњих неколико година.

Господине министре, зашто је то толико тешко питање? Како ћете образовати нове генерације ако вам беже постојеће генерације због лошег материјалног статуса, због нерешеног стамбеног питања, због понижавања војске, због малтретирања Војног синдиката, због прогона председника Војног синдиката Новице Антића? Наведите овде пред свима, пред грађанима Србије, колико хиљада – не говорим о десетинама и стотинама, о хиљадама – припадника Војске Србије је напустило Војску Србије у последњих неколико година.

Господине председавајући, дозволите, користићу време шефа посланичке групе да само додатно још мало образложим ово што сам сада имао да кажем.

Дакле, сменили смо, пензионисали, понизили ратне официре Војске Србије. Скресали смо на сваки начин буџет Војске Србије, наоружање и опрему, укупан кадар и све што смо могли. Говорим о свим властима од 2000. године до данас. Сада се поставља питање како усмерити младе људе у војно школство, у војно образовање, у војску, када су тако мала примања војника по уговору, када је такав однос државе према Војном синдикату, када војска не може да има тај статус који треба да има у овом друштву и држави.

Дакле, шта је толико страшно, господине министре, да одговорите на писма која вам шаље Војни синдикат, да истражите афере, криминал и корупцију у врху Војске и Министарства одбране на које вам они указују? Да ли је то табу тема да има криминала и корупције у војсци? Да, има криминала и корупције у војсци. Неко краде и у Војсци Србије и у Министарству одбране и на то вам указују часни официри, војници који припадају Војном синдикату и који добро знају да ниједној озбиљној војсци на свету није потребан војни синдикат. Када је војска задовољна, када војска има добра примања, када је војска егзистенцијално обезбеђена, када војска има решено стамбено питање, онда нема и не треба да има војног синдиката. Али у нашој држави, где је војска понижена, где се ради за тако мала примања, где је тако тешко егзистенцијално стање, где је више хиљада припадника Војске напустило Војску Србије, и те како је потребан Војни синдикат. Због тога он има подршку Српског покрета Двери.

У нормално време, у здравој држави не треба да постоји ни војни ни полицијски синдикат, јер државна власт брине о егзистенцији и функционисању ова два најважнија апарата за безбедност једне државе, а то су војска и полиција.

Дакле, ја вас молим да не бежите више од одговора. Колико је хиљада припадника Војске Србије напустило Војску Србије у последњих неколико година? Кад је тако добро стање, кад сте ви тако добар министар, кад је

Братислав Гашић био тако добар министар, када сте променили пет министара од Александра Вучића до данас, кад је тако добро, што беже војници из Војске? Што више хиљада њих даје отказ и напушта војну службу? Што беже у мировне операције широм света да би узимали веће паре? Дакле, немојте да се овде правите да нисте чули моја питања која вам неколико пута понављам.

Друга ствар, помињали сте, и ја вас поздрављам и подржавам у свему што радите добро, реците ми када нешто што је било добро ми нисмо подржали јавно. Јесмо ли подржали војну сарадњу са Русијом и Белорусијом? Јесмо ли подржали да ова држава не сме да уђе у НАТО? Јесмо ли подржали оснивање, министар је један говорио о томе, истраживачког центра који ће коначно анализирати последице НАТО бомбардовања Србије? За све што је добро увек ћете имати нашу подршку.

Подржали смо и да се врхунски ратни официри Војске Србије врате да буду предавачи на Војној академији. Али не само да буду предавачи на Војној академији, господине министре, него у активну војну службу да се врате. Врхунски српски официри са ратним искуством, који су прошли све отаџбинске ратове од 1991. до 1999. године, да се врате у активну војну службу, а не само за повремене предаваче у Војној академији. Реците ми која би се војска света одрекла њихових услуга. Реците ми зашто неко од њих није данас министар војни него сте то ви. Имате више искуства од ратних министара, познајете боље војску, способнији сте од њих, служили сте војску?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, у ком то смеру иде ваша дискусија?

Право на реплику има народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Поменуто је странка, даме и господо народни посланици. Наравно, нећу сад да улазим у анализу тога да ли онај ко подноси амандмане, како се сам изјаснио, да би нешто рекао, то уме да уради на начин на који то радимо и ми или не уме, то је само његова ствар.

За смер сте се запитали, господине председавајући. Па ја ћу да будем слободан да вам одговорим. То је смер празног говора, који за последицу има, како беше?, 2,2% на изборима. Дакле, кад се тако ради, тако се и пролази.

Овде је битна реакција због неких ствари које су суштински погрешне, а изговорене су. Речено је да се од 2000. године па до данас наноси штета војсци. Немогуће је поредити онај период када је заиста та штета настајала, и о томе смо ми говорили овде и говорићемо колико год пута треба, и овај период данас, када се та иста војска опрема, када добија и униформе и наоружање и технику, када ми нове авионе налазимо, када ми нове оклопне транспортере, тенкове добијамо. Дакле, да ли је то уништавање? Па неће бити, то је све супротно од тога.

Онај који не може сам са собом да се договори да ли то хвали јуче а напада данас и изједначава са нечим другим, тај не може ни да очекује више од та 2,2%. Много је погрешније што заборавља да примети да је то девастирање настало у времену оних са којима се он данас јако лепо слаже, са којима се слика, са којима заједно позива да се гласа за његову опцију, са којима се изједначио. Није нико од нас рекао, они су сами рекли да себе у националпатриотском смислу изједначавају са Вуком Јеремићем и осталим припадницима тог некадашњег вајног режима који су уништавали војску. Те офицере којима се данас тобож диве а у ствари само глуми као и сваки пут прогањали су ти људи који су му данас политички савезници. Ти људи који су га финансирани, ти људи који су топили тенкове, то су људи са којима се сам изједначио.

Ако хоће да прича о војсци, нек увек има у виду, себе је изједначио са најгорима од најгорих, са онима на које се данас као нешто жали и које данас критикује. Критикује себе, покушава нешто да пребаци нама. Ако ћемо да причамо о криминалу и корупцији, од себе да се пође, да се погледају ти који су данас савезници и да се погледа сопствена странка.

(Председавајући: Приводите крају, колега Орлићу.)

Тиме завршавам, господине председавајући. Онај који данас поткрада сопствену странку, тај се неће либити ни државу да краде. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Право на реплику има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Заиста, господо из владајуће већине, морате да разумете да је улога опозиције критика власти и то што ми похвалимо део добрих ствари које урадите не значи да ви радите све добро. Примера ради, ако сте направили добру војну стратешку сарадњу са Русијом и Белорусијом и ми то похвалимо, то не значи да је статус српског војника данас добар. Он је лош, његова примања су катастрофално мала. Хиљаде војника напушта активан састав Војске Србије.

Дакле, то су чињенице, ја то не измишљам. Ако ви тврдите да ја глумим, опет вам кажем, учимо од најбољих, учимо од најбољег драмског уметника међу српским политичарима, Александра Вучића. Немојте ми то бранити. Хоћу и ја да се усавршим у глуми, хоћу и ја да будем добар глумац као што је наш председник. Што би само он био врхунски глумац? Хоћемо сви да глумимо онда политичаре и политику. Дакле, немојте тако.

Исто се односи и на амандмане. Лепо сам вам рекао, пре него што кренете да причате о туђим амандманима, погледајте своје амандмане. Погледајте 400 својих амандмана који никаквог смисла немају, које су вам ваши парламентарни скупштински одбори одбили, које вам је Влада Републике Србије одбила и тиме показала да ви не знате да пишете амандмане, јер не би вам то неко све време одбијао. Хиљаде ваших

амандмана су одбијене, а ви их и даље подносите, што говори да ви немате појма да пишете амандмане.

Друга и најважнија ствар тиче се коначно тог разрешења са бившим режимом. Не знам како је тај бивши режим добар када примате његове припаднике у своје редове, када примате Небојшу Крстића, Сенишу Малог, Јелену Триван. Онда су они сјајни припадници бившег режима и онда Демократска странка, ваљда, ваља. Ко пређе код вас и ко прода свој мандат СНС-у, онда је он добар припадник бившег режима. И не видим ко је вама бранио да за ових шест година коначно отерате у затвор оне који су опљачкали ову државу у претходних 30 година. Ко вам брани данас?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику има народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Ето тако то изгледа када неко хоће да се мало надмеће а сам не зна шта ће да уради када устане. Дакле, нисам ја ничије амандмане помињао овде. Рекао сам на самом почетку, прва реченица је то била – нећу уопште да их коментаришем и онда минут о неким нашим итд. Губљење времена, даме и господо.

Оно што смо ми чули овде, а што је суштински важно, рече човек – хоће он да буде као Александар Вучић. Па то је суштина – хоће, али не може, шансе нема. Дакле, док овако наступа, док овакве ствари изговара, никакве шансе нема. Ако то није схватио из два изборна циклуса, у једном је добио 2,2% на име и презиме, а у другом, у најширој могућој коалицији, коју су му сами његови сарадници и политички ментори назвали противприродним блудом, фантастична 3,7%, тај никад ништа научити неће. Никад ништа, даме и господо.

Ако причамо о стварима које се односе на глуму, ја вас молим, најгори смо на свету, не можете да нас смислите, не можете да схватите што смо ми бољи од било кога; а што се онда нудите? Што сте онда молили, и то преко медија, јавно молили, да се прави коалиција са нама у граду Чачку? Али, на жалост по вас, сусрели сте се са тврдим ставом да ми нећемо да сарађујемо са људима који никакве политичке суштине немају, који једну једину идеју, али здраву, конкретну, корисну за друштво немају. Нећемо да сарађујемо са онима за које је суштина бављења политиком лична корист, што се и показало.

Малопре смо лепо рекли – ти који су прогањали те часне српске офицере исти су људи који су финансирали ове који се ту сад нешто згражавају и буне. Исти ти. Је л' Драган Ђилас био један од најзначајнијих велможа тог режима који је прогањао те офицере? Јесте. Је л' Драган Ђилас управо те који се сад нешто буне лично дотирао и финансирао у граду Београду да му одвлаче конкуренцију, гласаче СНС-а? Па јесте. Је л' се са тим истима, али истима, дан-данас грле и љубе, шетају оне лепе беле кошуље, заједно позирају на неким трговима, бинама и шта већ све не, са тим истима? Шта, на крају крајева, они уопште хоће? Кад црту подвуку, шта је

њихова порука? Надају се нечему да ће да се догоди – тиме завршавам, господине председавајући – да ће све нас скупа у овом народу амнезија да прогута и да заборавимо ко су и шта су. Па нећемо никад. Видимо добро и подсећате нас сваки дан.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Колега Ђурић, по Пословнику.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУРИЋ: Хвала.

Поштовани председавајући, члан 158. став 2. Укупно време претреса у појединостима за посланичке групе распоређује се на посланичке групе сразмерно броју народних посланика чланова те посланичке групе.

Неколико колега народних посланика у својим излагањима од јутрос је рекло да ће користити време предвиђено за овлашћеног представника својих посланичких група. Господин Обрадовић је малопре то рекао и колега Милојичић исто. Међутим, увидом у систем е-парламента констатујем да систем исказује да су све посланичке групе од времена предвиђеног за њихове овлашћене представнике и од времена предвиђеног за излагање народних посланика чланова тих посланичких група потрошили, словима и бројевима, нула минута.

Дакле, систем е-парламента из неког разлога не исказује потрошено време предвиђено за представнике посланичких група и народне посланике чланове тих посланичких група, па вас молим да затражите преко генералног секретара објашњење о чему се ради, јер време које је предвиђено за подносиоце аката истовремено се правилно обрачунава. Уважени министар Вулин је говорио непуна три минута и систем је уредно обрачунао два минута и 52 секунде, а исто тако је и обрачунао 32 минута од 600 предвиђених за расправу у појединостима тзв. амандманског времена.

Нешто, очигледно, није у реду са системом е-парламента и мерењем времена. Не би било добро за овај уважени дом да како расправа буде одмицала дођемо у ситуацију да се преостало време за народне посланике проглашава на основу нечијег ручног мерења или неке посебне евиденције. Ипак имамо скупо плаћен систем електронске обраде података и евиденције времена за расправу, па би било добро да се овај проблем отклони. Предлажем да одредите и паузу, имате пуно право по Пословнику да то урадите, да се овде појаве бројке које се разликују од нуле, јер држим да смо трошили и неколико нас овде пробијали она два амандманска минута, а видим да то није ни од ког времена обрачунавано, пошто, кажем, овде стоје нуле, неколико пута сам освежавао екран. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ђурићу, ја вас разумем да као политичка странка која је дошла твитовима у Скупштину Србије као веродостојно рачуна време које се налази на е-парламенту.

Ви сте говорили као овлашћени први пут једну минуту и осам секунди, други пут 53 секунде, трећи пут 40 секунди. То што ви желите,

можете код неког другог да тражите. Добили сте информацију колико сте потрошили од времена. Да ли се то налази на е-парламенту или не, није ме брига, апсолутно. Због тога да зауставимо заседање нећемо.

А није ни скупо плаћен тај наш електронски систем. Прилично је застарео, због мера штедње не можемо да га занављамо, али функционише и испуњава своју сврху и улогу.

Што се тиче других примедби, које сте још имали? Само то? Добили сте информацију.

И још нешто, заменик генералног секретара води евиденцију, воде запослени из службе за припрему седница и евиденцију воде записничари, односно лица која се баве стенограмима. Значи, на више места се води рачуна о времену које потрошите.

Тако да је е-парламент нешто што је само помоћно средство, знате. Имате ви ци-пи-ес навигацију; ако вам напише да је погрешан пут, ви ћете ваљда да тражите да наставите право? Не можете, то је помоћно средство.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни? (Да.)
Добро.

По амандману, народни посланик Маја Гојковић.

Изволите.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Хвала, потпредседниче. Нисмо вас ни ми баш разумели ово око ци-пи-ес система и како сте објаснили посланику како се рачуна време.

Ја ћу вам рећи. Оно прошли пут кад је био општи хаос око времена, генерални секретар који је смењен ресетовала је систем и имам писмено, дакле, да је она то урадила. А сви сте је здружено бранили када сам предложила да буде смењена. Шта се сада десило, пошто имамо и ручно бројање, лако ће се доћи до решења и, ако је грешка, биће исправљена. Надам се да сам била... Јесте, јесте ... да л' у договору с вама или самостално, мене више не интересује ... смењена је ... као и други. Немојте викати, колегинице, кад год уђете у салу ... у поподневним часовима.

Што се тиче амандмана на члан 1, у амандману предлагача се говори да треба заменити речи „циљеви и начела“ у „начела и циљеве“, или обратно, потпуно је свеједно. Сам предлагач је рекао да је амандман бесмислен. Сад ја не знам је ли смислен или бесмислен, нећу да улазим у то, њихово је право да предлажу и да мењају речи у редоследу како год желе.

Неке друге ствари ме овде буне. Прво, посланик, ако зна да је на хиљаде и хиљаде припадника Војске Србије напустило Војску Србије, не знам зашто онда пита министра да му то потврди. Ни министар не може то да му потврди, јер хиљаде и хиљаде припадника Војске Србије није напустило Војску сигурно, али када износи те податке од оног индигентног генерала који их саветује, нека нам он каже, дакле, тачан број припадника Војске Србије који су напустили Војску у последњих неколико година.

Значи, време док је био министар одбране господин Шутановац се не рачуна, добровољно га амнестирамо јер знамо шта се у оно време дешавало и колико их је стварно отерано из Војске Србије, поготово оних који су учествовали у одбрани бивше Југославије. За време НАТО агресије, бомбардовања, они су били непожељни, па су они сигурно напустили Војску Србије, и то најмање добровољно, и отишли да раде као пекари и не знам ни ја шта све већ не раде, тако да то питајте једног од ваших коалиционих партнера колико их је било и колико их је отерано из Војске Србије. Неком је речено „отићи ћеш добровољно“, а неко је заиста и схватио да му ту више није место када је министар одбране постао тај и тај господин или кад је ДОС преузео власт.

У вези начела...

Ви нисте били ту, па немојте да вичете на мене, не знате о чему смо разговарали у претходној дискусији.

То вам је одговор на то питање које је апсолутна непознаница. На хиљаде и хиљаде није било. Питајте посланицу која седи поред вас, она има те информације од генерала из Војске па ће вам она то прибавити без асистенција Владе Републике Србије.

Што се тиче формирања синдиката, не знам какве то везе има с циљевима и начелима и начелима и циљевима, ал' нема везе, причамо сад уопштено о војсци. А реците ми, пошто сте рекли да сте подржали споразуме са Руском Федерацијом и са Белорусијом у области сарадње наше војске са ове две државе, да ли постоји синдикат, ево чисто да се угледамо на синдикално организовање у војскама земаља за које сте заинтересовани да сарађујемо, да ли постоји такав синдикат у војсци Руске Федерације и да ли постоји такав синдикат у Белорусији, а онда ћемо прећи на оне државе за које нисте заинтересовани да нас подржите у сарадњи. Баш ме интересује у којим државама постоје синдикати.

Ја сам апсолутно против синдикалног организовања у Војсци Србије. Мало бих то своје приватно размишљање изнела и за полицију, јер не знам која је сврха синдикалног организовања у системима безбедности једне суверене државе, али то је мој став, не мора чак ни да се поклапа са ставом партије којој припадам. Апсолутно сам противник синдикалног организовања у Војсци Србије. Можете ме стрељати кад буде промена власти, мене прву изведите на стрељање јер се не слажемо у томе. На све друге начине могу припадници Војске Србије да се изборе за своја синдикална права без тих неких унутрашњих организација и подела у војсци, јер где је један синдикат, ту се одмах формира на десетине. Тога нема ни у једној држави, па неће бити ни у Србији, искрено се надам.

А треће шта сте рекли? Да, стално спочитавате министру одбране да ли је он служио војску или није служио војску. Очигледно је да ви много о политици не знате. Значи, на челу Војске, односно тог ресора Владе, Министарства одбране, обичај је у демократским државама света да буду

цивили. У великој већини држава у последње време су то жене. Ниједна од тих жена, могу примере да вам ређам ако сте заинтересовани, није служила војску. Значи, не можете ви да спочитавате мени, на пример, да моје политичке амбиције негде у будућности буду да будем министар одбране. Питање је само да ли ја имам политичку способност и вештину да спроводим политику Владе Републике Србије у том ресору.

Значи, мој задатак, или задатак било које жене или било ког мушкарца који није служио војску, није да држим пушку, да знам да расклапам тромблон, ако се тако то зове, или, не знам, да се бавим ратним вештинама и тактикама; мој задатак би био, као и министра одбране Вулина, или ХУЗ, да спроводим политику Владе Републике Србије у ресору одбране. Тачка. Не треба вам служење војног рока никако. А неке који би само да служе војни рок и мисле да ће одмах моћи, да их то квалификује да воде овај ресор, гарантујем да бих чак и у том сегменту апсолутно засенила.

Тако да немојте то да истичите као аргумент, то вам сигурно не иде у прилог. А да сам бољи, вештији политичар од неких који мисле да је једино то да обуче мајицу, каже „служио сам војску“ предуслов да буде министар одбране, онда би полицајац био министар здравства, онда би сликар био, или балерина, министар културе и обесмислили бисмо уопште бављење политиком, јер би то био онда један скуп струковних удружења који би водили Владу Републике Србије.

Значи, тај аргумент заборавите. Једино ако желите да вређате некога, са тако неким јефтиним побудама испред кафића да се неко зафркава па каже „јао, није служио војску“ па се као мало смејемо. То суштински са политиком нема баш никаквог додира.

А предлажем да ваш амандман добро размотримо да ли да променимо редослед речи. Ја сам за. У свим амандманима где мењамо редослед речи, то ће побољшати положај Војске Србије, дефинитивно, 100%.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим, колега Обрадовићу? Немате право на реплику. По амандману, изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Ја сам заиста захвалан колегиници Маји Гојковић, која је очито морала да сиђе овде међу нас обичне смртнике са великих висина председавајућег Народне скупштине, јер нема ко други из редова СНС да брани позицију СНС по овим питањима...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Извините, да вас питам – с којих то висина? Председавајући са које то висине води седницу, или председник Парламента?

(Бошко Обрадовић: Нисам разумео питање.)

Не, ја вас нисам разумео. Управо сте увредљиво говорили о потпредседницима и председнику Парламента. Да смо ми нешто као посланици другачији од вас? То сте управо рекли. Нисмо.

(Бошко Обрадовић: Па ви сте председавајући.)

Само председавајући, ништа више.

Изволите, затражите поново реч.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Господине председавајући, ви имате право да мене прекинете у сваком тренутку кад вам се не свиђа мој говор, то није спорно. Значи, ја то прихватам, таква су правила игре, док их не променимо.

Дакле, заиста је веома важно ово о чему је говорила уважена колегиница Маја Гојковић, јер је истакла саму суштину пропасти нашега друштва и државе, а то је мешање политичара у оно што им није струка, оно што не знају да раде, оно за шта никада нису школовани и образовани, попут, рецимо, уваженог министра, господина Александра Вулина. Он никада никакве везе са Војском Србије и системом безбедности и одбране није имао, нити има, али неко је проценио да ће он бити добар министар одбране. Ево он већ овде минутима и данима и сатима избегава да одговори на врло једноставно питање – колико је припадника Војске Србије напустило Војску Србије?

Ево ја ћу му помоћи једним цитатом управо из саопштења Војног синдиката Србије, које он одбија да прими и да са њима разговара иако су веома репрезентативни и озбиљни, који је упозорио на лажна обећања које политичари са власти дају о изградњи јефтиних станова за припаднике служби безбедности. Значи, школоваћемо неког, па ћемо га онда ставити у војну службу, али нећемо му никада решити стамбено питање.

Ево како то изгледа: „Не постоји тема о којој се више причало, громогласно најављивало и злоупотребљавало у изопаченом политичком маркетингу“, каже Војни синдикат Србије, „него што је то изградња јефтиних станова за припаднике службе безбедности. У најавама политичара већ је изграђено 17.400 станова за припаднике Војске Србије, МУП и безбедносних служби по цени од 500 евра по квадрату, а ситуација је таква да годинама касније ниједан ашов у земљу није забоден а камоли изграђен један једини стан од поменутих 17-18 хиљада. Последњи термин за почетак изградње, према најавама надлежне министарке Зоране Михајловић, био је март месец, и то у шест градова.“

Сада је мај, господине министре, а ниједан ашов и даље није забоден ни у једном од шест градова за грађење стамбених јединица за припаднике служби безбедности. Хоћете ли и то прећутати и избећи да одговорите нешто о томе?

„Не знамо да ли та комисија за припрему предлога зна да је сезона грађевинских радова поодавно почела. Знају ли поједини министри, политичари и њихови сатрапи“, каже Војни синдикат Србије, „да се играју са угледом институције којој народ највише верује, представљајући народу паралажу са изградњом 'јефтиних станова' – који су све само то нису.“

Тридесет година српски политичари све чега су се дохватили су упропастили, без укључивања представника репрезентативних синдиката итд., итд.

„Отуда са пуним правом очекујемо да се кроз овај 'програм изградње' по ко зна који пут промовише корупција, пљачка са локацијама за изградњу, бесомучна пропаганда која већ годинама траје и, на крају, најбруталнија злоупотреба приликом евентуалне њихове доделе. Већ слутимо да би први у реду за кључеве стајали сви полтрони, каријеристи, климоглавци и корупционаши из Генералштаба и Министарства одбране, као и осталих служби безбедности, јер је најновији стамбени правилник у Војсци Србије тако направљен, наравно, опет иза леђа репрезентативног синдиката“, каже у свом саопштењу од јуче Војни синдикат Србије.

Дакле, господине министре, врло су једноставна питања. Шта би са становима? Обећали сте их пре две, три, четири године, обећали сте их поново прошле године и рекли да крећу радови 1. марта. Сада је 1. мај, нема радова. Колико хиљада припадника Војске је напустило Војску Србије? Колико сте часних официра из ратног времена вратили у активни састав Војске Србије? Колико сте их вратили као предаваче на Војну академију? Једноставна питања. Је л' маца појела језик, шта је проблем?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само бих замолио без мачића и кучића у Народној скупштини.

Повреда Пословника, народни посланик Бојан Торбица.

БОЈАН ТОРБИЦА: Поштовани председавајући, позивам се на повреду члана 107.

Као што смо имали прилику да видимо претходних минута, ова расправа о амандманима од стране посланика Обрадовића била је тотално обесмишљена и једини циљ је био напад на министра Александра Вулина.

Исти тај Обрадовић је, и када је министар Вулин постао директор Канцеларије за КиМ, нападао га зашто није са Косова и Метохије, а министар Вулин је ту канцеларију водио боље него ико пре њега. Када је постао министар за рад и социјалну политику, постављало се питање зашто није социјални радник а министар је рада и социјалне политике, а за најкраће могуће време је донео изузетно пуно одлука и изузетно је пуно урадио за само то министарство, много више него што су министри пре њега урадили. Када је преузео вођење мигрантске кризе као министар рада и социјалне политике, управо га је партија Бошка Обрадовића нападала да не зна ништа о миграцијама, а цео свет је потврдио да су управо министар Вулин и Република Србија били најуспешнији у управљању мигрантском кризом.

И није Бошку Обрадовићу то једни проблем, ја знам да је он тренутно нервозан пошто се у згради налази Милош Стојковић, повереник Манастира Хиландар, човек који је сведок свега онога што је Бошко Обрадовић радио, како се клео на Манастиру Хиландар и како је преварио монахе Манастира Хиландар. Иначе, Милош Стојковић је ту са најбољим студентима теологије из Солуна, човек због кога Бошко Обрадовић не сме да изађе у ходник, не сме да га погледа у очи, као што врло брзо неће смети да погледа у очи многе грађане Србије. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Торбице, потпуно је легитимно да сваки народни посланик напада кога год хоће министра; битан је начин, да ли то ради аргументима или измишљотинама, ја то не могу да знам.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни?

Прво право на реплику...

По Пословнику?

Колега Весовићу, изволите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Дакле, повреда Пословника, неколико чланова – 103, 107, 108. Заиста је тужно ако немамо никакав аргумент него да највећу светињу српског рода потежемо у некој причи. Дакле, читава прича о забранама одласка на Хиландар, о крађи Манастира Хиландар, то је толико бесмислено да ја, ево, мерим сваку реч да, кад о светињи говорим, не кажем нешто што не треба.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Весовићу, морам да вас прекинем пре него што наставите. Како сте кренули са вашом дискусијом, повреда Пословника, ви сте управо колегу Обрадовића прогласили светињом, јер нико није нападао Хиландар него Бошко Обрадовић.

(Драган Весовић: Директно сам увређен.)

Молим вас.

(Драган Весовић: Моја верска осећања су нападнута.)

Нико није напао ниједну верску установу.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника? (Да.)

Право на реплику, господин министар Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Хвала.

Као и увек, знате, без аргументације кренете у личну мржњу и то је све што имате да кажете. Ако приметите, моји уважени предговорници почну тихо, мирно, а на крају почну да машу рукама и да се врло непримерено понашају. Ваљда је то узбуђење како време пролази, па то задовољство што су на телевизији, то их тако узбуди да то тако буде. Али добро, шта да радимо.

Знате, ствари су, наравно, веома јасне. Да ли је положај у Војсци добар? Не. Да ли је много бољи него што је био? Да. И то је веома једноставно. Да ли одлазе људи из Војске? Да. Да ли одлазе мање него што су пре одлазили? Да. Да ли их тера неко из Војске? Не. Баш нико. Не могу да вам кажем прецизан податак, не зато што га немам, имам га, али постоје ствари које се не говоре у јавном преносу, као што знате. Али то није важно, вама је важније да мислите да добијете неки поенчић него да ли је то корисно за Војску... Ма кога је брига за Војску?

Што се тиче синдиката, и те како су радили на сваком од ових закона и били су упознати са сваким од закона, дали своје примедбе, редовно се срећу са њима. Синдикати који се баве политиком и који директно, јавно подржавају одређене посланичке кандидате, ја нисам баш најсигурнији да су

пример непристрасности, али то је њихово право. Наравно да се за то ни на који начин не љутим, а немојте ни ви да се љутите на мене што имам свој став и што другачије размишљајем.

Само да вам кажем да је у ранијим годинама, када се ћутало о томе, када никакви синдикати, не знам ни да ли су постојали а камоли говорили, рецимо, 2005. године за потребе службе истерано 1.188 војника, да је 2006. истерано 1.155 војника. То су ти ратујући официри, ратујућа војска која је истерана по налогу, а тада се, изгледа, није нешто много причало о томе.

Знате, да ли је неко служио или није служио војску, ја сам, као што знате или не знате, завршио највишу војну школу у овој земљи, Високе студије безбедности и одбране. Вама то, наравно, ништа не значи, али мени пуно значи, као што и Војсци значи, а подсетићу вас да су у цивилним земљама цивили ту да обезбеде највећи буџет и спровођење политике. Ја сам то урадио. Сигуран сам да сте задовољни због тога, хвала. Подсетићу вас да је, рецимо, министар одбране био генерал Вељко Кадијевић па нисам баш приметрио да је то била велика корист за Војску, која се распала под његовом командом. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Због помињања странке.

Даме и господо, неких интересантних замерки – да ли неко сме нешто да ради ако се по мишљењу одређених високо цењених и уважених овде у то разуме или је за то стручан. Ако бисмо такав критеријум уводили, по неком мом скромном суду неки овде не би имали право да се баве ничим у животу. Толико сматрам да су високостручни и способни за било шта.

Него, на тему да ли је нешто појело језик. Ако причамо на том нивоу, ја не могу да се не осврнем на случај који је на мене оставио онако најупечатљивији траг управо у том смислу, на ситуацију кад неком нешто изгледа свеже или поједе језик.

Кад год сам ја извесног врсног аутора некаквих колумни, написа, чега већ, литерарних састава у љотићевском часопису „Нова Искра“, кад год сам га у лице питао да се изјасни о тим својим писанијама, знате шта је био одговор? Мук. Свезан језик. Нешто је тада, изгледа, појело језик. Док не чујем било какав одговор „да, писао сам, али се кајем“ или „да, писао сам, али не кајем се, и даље то мислим“, ја ћу и даље да тај случај држим за најбољи могући пример свезаног језика или језика који је нешто појело.

Кад смо код језика који је нешто појело, гледам овде, новински чланак је од 27.4.2016. године, каже – спремни смо за сарадњу са СНС-ом у Чачку. И, погађате чија слика? Да није случајно онога који тврди да је СНС све најгоре на свету, да не може да је смисли никако, а, изгледа, овде жели некакву сарадњу и спреман је за њу, али, као што рекосмо не тако давно, има томе можда десет минута плафон, неће га ти којима се нуди. Неће људе који

немају шта да понуде, неће људе који су само штеточине, неће људе којима је лични интерес једини мотив за бављење политиком.

Док не чујемо да ли је то тако, да ли су се нешто предомислили, па и ово ће бити јако добар пример свезаног језика. Уосталом, као и они силни примери финансирања од стране бившег режима, да се не заборави. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, да не бежимо, како каже професор српског језика, нећемо бежити.

Морам да вас подсетим на 2005. и 2006. годину, зато што је говорник у жару овде говорио разне неправилности.

Постојала је тамо нека „Колубара“, која је давала 50.000 евра некој православној, хуманитарној, назовите како хоћете, организацији, по мени прикривеним политичким активистима Велимира Илића и Војислава Коштунице. У то време, сви се сећате Ероса А и Ероса Б, тада је мој колега побегао у библиотеку јер је видео мартовски погром, мало је извирио, спалили две џамије тек да покажу да смо гори него они тамо што су спалили не знам колико стотина цркава и онда побегао у чачанску библиотеку, добио 50.000 евра и није постављао питање Сателита.

Пазите, састали се Маровић, Тадић и, чини ми се, Ђукановић, три Црногорца, одлучили да купе Сателит, ал' да потпише Давинић и да се то плати из буџета Србије. Председник Владе је био Коштуница и ћутао, миловао мачка Дражу. Овај милује мачка Дражу, овај побегао у чачанску библиотеку, афера вредна 45 милиона евра, чини ми се да смо платили 37 милиона. То вам је као 1.400 станова за нашу војску. Да ли вама, господо војници, недостаје тих 1.400 које су ови попили, пропили и од „Колубаре“ наплатили да би ћутали? То је једна афера.

У време када смо једва бројали 30.000 војника, када смо продали све што се могло продати, истопили све што се могло истопити, решили људи да купе 30.000 униформи. Толико смо имали војника. А онда на 30.000 униформи купили су, направили уговор на 69.000 шлемова и 69.000 панцира. За сваког војника по два шлема, за сваког војника по два панцира и, гле чуда, онај је тамо ћутао, мачак је лепо прео, овај је добио 50.000 евра од „Колубаре“, сви задовољни. Опет Србија плаћа, Црногорци потписују, телефонске седнице су, колико се сећам, одлучивале о томе.

Е сад да вам кажем, тих 300 милиона евра за набавку тих силних шлемова за војнике које нисмо имали, 69.000 панцира за војнике које нисмо имали, ајде 30.000 униформи може, то је вредело 300 милиона евра. Прерачунато на станове, то је 14.000 станова за наше војнике. Да ли бисте ви, господо из Војске, били задовољни са 14.000? Да ли бисте макар били задовољни да овај који је волео мачка Дражу па га помази кад дође код

Коштунице, да буде боља апанажа из оних неких невладиних, оно за дијаспору итд., шта беше, још неких апанажа, ја верујем да бисте ви били задовољни. Зато немојте да се чудите кад неки човек тамо да заклетву на Тројеручицу, прекрши и после га сви назову „Свети Бошкић Леворучица“.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Хвала.

Некако бих да се вратимо на поднесени и уложени амандман на члан 1, којим се тражи да се замени редослед речи „циљеви и начела“ и „начела и циљеви“.

Хтела бих своју дискусију од пре сат времена да употпуним подацима око синдикалног организовања, које, наравно, нема везе са овим амандманом, али у данашњој дискусији нисмо ни могли да чујемо било шта што би оправдало предлог да се ове две речи ротирају, замене.

Синдикално организовање је, гле чуда, настало у Војсци Србије управо на јесен 2012. године, када је промењена коначно власт у Републици Србији вољом грађана. То је један податак онако мени као обичној грађанки ове државе врло интересантан. Врло је интересантно да се онда досетио неко да организује синдикат у Војсци Србије, као да синдикалних проблема и положаја оваквог или онаквог није било проблематичног у неку руку и пре тога. Изгледа да је, онда, синдикално организовање било непотребно или забрањено.

Можемо мало да идемо у историјат па да видимо. Мислим да је неко мало потпомогао да се неко досети да има проблема у Војсци на јесен 2012. године, када се видело да неће доћи скоро јесен неке тамо године, када ће поново припадници ДОС-а водити Војску Србије, не дај боже.

Пошто не знате податке где све није дозвољено, односно строго законском нормом забрањено синдикално организовање у војскама, ево ја ћу вам рећи које су то државе чланице ЕУ и оне друге, са којима ви декларативно, како кажете, подржавате сарадњу. Дакле, у Француској Републици забрањено, Великој Британији забрањено, Исланду забрањено, Летонији забрањено, Естонији забрањено, Белорусији, Руској Федерацији, Италији, Румунији, Босни и Херцеговини, у Немачкој их нема, не постоји синдикат у Војсци Србије итд. Да сте још ту расправљали, наша бих ја још држава у којима је забрањено синдикално организовање. И то није у систему војске тек тако забрањено. Није то балетска школа, то је једна организација у којој не треба да буде таквих организација из врло јасних разлога зашто то државе забрањују.

Добро размислите из којих разлога ви то сада подржавате тако да бисте устајали и причали о томе како је само Србији потребан синдикат у Војсци. Само Србији, само наша држава да буде експеримент, а ове све друге државе, изгледа, још нису сазнале за ту могућност како ће побољшати положај чланова, односно припадника њихових војски. Само за Србију опет важи неко правило и опет ми треба да будемо предводници, авангарда

растурању Војске Србије тако што ћемо стати сви и подржати ако је један синдикат, сутра други, трећи, пети, десети. Томе нема места у Војсци Србије.

Кажем лично именом и презименом, не као члан неке странке, не прихватам да ја ту износим ставове странке, и у Полицији им места нема, иако их сада има, и опет смо ми једини у Европи који имамо колективни уговор за раднике Полиције, и то је потписао министар Дачић. Једини у Европи. Значи, ми смо неки генијалци који стварно војску и полицију једини у Европи сагледавамо да нама баш требају синдикати и најбоље ће нама синдикати побољшати стање у војсци и полицији.

Питам се онда зашто ми ту нашу иновацију не извозимо, просто, овим државама чланицама ЕУ, Белорусији, Руској Федерацији и другим државама које стриктно забрањују, законском нормом, овакво организовање. Кад смо ми тако генијални, зашто ми сада то не понудимо, зашто то знање и умеће, просто, не продајемо? Молила бих министра одбране да овај мој предлог озбиљно размотре на неком колегијуму у Влади Републике Србије. Можда ми то да продајемо? Јер испада да смо једна од ретких земаља које, ето, тако благонаклоно гледају на синдикално организовање и да ми некако упутимо Италију, Француску, Велику Британију и Исланд како би било боље за њих, и Белорусију и Руску Федерацију, да они наш позитиван пример усвоје. Или да они нама објасне зашто то није добро за једну државу.

Ето, то би био неки мој мали предлог и ја се слажем да идемо и у једном и у другом правцу ако нас те државе убеди, или ми њих, у позитиван пример праксе какав имамо ми или какав имају они, зашто они то забрањују и нико од тих земаља овде у Србији који имају амбасадоре то у разговорима са посланицима опозиције не објасни него објашњавају да би било добро да опозиција подржи те синдикате у војсци, на пример, када смо већ у полицији дозволили да их буде чак и неколико, који не могу ни међусобно да се сложе.

Мислим да заменом ове две речи нећемо успети да побољшамо положај припадника Војске Србије никако, а самом министру одбране се захваљујем што добро води овај ресор који му је поверила Влада Републике Србије.

Министре, били сте добар министар и у другом ресору. Тако се то ради у демократским државама. Жак Ланг је једно време био министар културе. Није свирао клавир, он је био добар политичар. После тога је био министар образовања. Исто није био учитељица ни у једној школи у Француској. Добро је водио тај ресор. Тако се ради у демократским државама.

Добри политичари који знају да спроводе политику Владе воде одређене ресоре, а могу да се организују неке невладине организације, стручњаци из тих области, некада су то били припадници неких струковних удружења, у привредним коморама – то се зове цивилни сектор сад по најновијем речнику – и онда могу да се користе њихови савети, али и не морају. Ово је био мали политички час колегама који сами себе већ унапред

дисквалификују за неку будућност, у наредном веку, када ће они преузети Владу Републику Србије.

Значи, неко је библиотекар па треба да се отвори ресор библиотекарства у Влади Републике Србије, по тези коју овај понавља упорно овде из седнице у седницу. Срећом сам правник па могу шири спектар тих ресора да обухватим ако би тражили струковна удружења. Противник сам тога. Више сам заговорник немачког модела, да само члан поједине странке може да буде члан Владе, али то су сад неке друге тенденције и своје мишљење у оквиру партије задржавам. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Иван Костић.

ИВАН КОСТИЋ: председавајући, прекршили сте члан Пословника 103 и 107. Увек када крене да се прича аргументима о неким стварима које се тичу закона који су на дневном реду, посланици владајуће коалиције крећу да вређају народне посланике са ове стране сале.

Интересантно је и, могу рећи, смешно и лицемерно да о Хиландару прича један левичар, а о моралу да прича човек чији су најужи чланови породице узели, да не кажем опљачкали ову државу и за шта постоје и кривичне пријаве.

Што се тиче Покрета Двери и Хиландара, ми редовно одлазимо на Хиландар. Господин Бошко Обрадовић и ја... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хоћете ли да ми кажете, колега Костићу, какве то везе има са чл. 103, 104 и 107?

(Иван Костић: Повређено је достојанство Народне скупштине и желим да укажем на говорење неистина.)

А ви знате да ја знам шта је истина а шта није? Је л'тако?

(Иван Костић: Наше је да укажемо на неистине.)

У току дискусије, а не по повредама Пословника.

(Иван Костић: Чланови 103 и 107. Имам право да укажем на неистине.)

Па хоћете ли да прочитате члан 103?

„Народни посланик има право да усмено укаже на повреду у поступању председника Народне скупштине ако сматра да није у складу са одредбама овог пословника а учињено је на седници Народне скупштине“.

Али, господине Костићу, ја не могу да знам да ли колега Обрадовић иде на Хиландар или не иде. Не могу да знам којима су поднете кривичне пријаве, којима нису.

(Иван Костић: Онда је најлакше да прекинете народне посланике, да не могу да...)

Зато што сте ви већ ушли у реплику, зато сам вас прекинуо.

(Иван Костић: Сада госпођа Гојковић вређа господина Обрадовића. Имам право да укажем на то.)

Чиме? Не вређа.

Немате право ви да указујете на то; то је право за реплику, ако је било, а није било, али не може да буде тема повреде Пословника.

(Иван Костић: Износи неистине и вређа достојанство Народне скупштине.)

Па ви сте мајстори у томе, колега. Ви сте мајстори у томе. Ево, ја ћу да цитирам шта сте рекли. Значи, сваки посланик има право да рекламира повреду Пословника уколико у току дискусије неко други износи неистине и, шта сте још рекли, нарушава достојанство народних посланика.

(Иван Костић: Достојанство Народне скупштине, зар не сме да се прича о томе? Само да поставим питање – Милош Стојковић, да ли је то можда кум...?)

Господине Костићу, ја вас молим да не добацујете. Сва срећа да сам вас прекинуо, на време сам вас прекинуо.

Пошто видим куда ово иде, у складу са чланом 112. одређујем паузу у трајању од сат времена.

Са радом настављамо у 14.30 часова.

(После паузе – 14.45)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Поштовани народни посланици, настављамо са радом.

На члан 1. амандмане, у истоветном тексту, поднели су народни посланик Срето Перић и заједно народни посланици Срђан Ного и Зоран Радојичић.

Да ли неко жели реч?

Колега Перићу, изволите.

СРЕТО ПЕРИЋ: Даме и господо народни посланици, господине министре, имајући у виду шта је била српска војска, кад кажем српска војска ја ту мислим на један континуитет, шта није била а требало је да буде у неком периоду, шта је сад и оно што ми као грађани Србије и Српска радикална странка желимо да војска постане, ми се зато пажљиво односимо према овом проблему, односно према овом предлогу закона. Као што је добра војна команда прецизна и јасна, тако је потребно и законе који регулишу било какву активност у Војсци Србије учинити јасним и прецизним. Ми ћемо у томе истрајавати, јер смо сигурни да је оно што радимо добро за нашу војску, за нашу Србију.

Господине министре, чини ми се да мало превише форсирасте или говорите о ангажовању припадника Војске Србије у мировним мисијама, а не сагледавате у довољној мери однос према рањеницима, према војним официрима, према борцима. Требало би то много више радити него што ви радите на овом нивоу. Али у односу на неко раније време морамо признати да је ситуација нешто боља. Ја не бих никад волео, и не само ја, претпостављам да сви официри деле моје мишљење и све колеге у Народној

скупштини, да нам се деси оно што се десило, ако се не варам, крајем 2011. године, када је један брачни пар где је, чини ми се, отац и муж био припадник Војске Србије, заједно са својим трогодишњим дететом покушао да оконча своје животе. Нажалост, њих двоје више нису међу живима, дете је успело да преживи. Не бих волео да се икад више тако нешто деси.

О потреби да се мења стање у Војсци Републике Србије нам говоре они који о Војсци Републике Србије уопште нису ни водили рачуна. Наше војнообразовне установе су постојале и раније и оне су давале добар подофицирски, официрски и друге кадрове. Ми ћемо овим законом само да успоставимо неке процедуре, неки ред, да се зна како и на који начин то треба радити. Ово сад није потпуна новина. Ми не формирамо сад војску Републике Србије па да ће све бити ново и другачије. Имамо позитивна искуства, која треба да применимо, треба да их развијамо још и више, али у време пред нама рачунам да ће се нешто позитивно мењати.

Волео бих да је колега Торбица овде – сада мало да се нашалимо, наравно – не знам да ли би смео да каже да сте најбољи министар војни досада. Рекао је да сте били најбољи директор Канцеларије за Косово и Метохију, али онај један човек није био пре вас, а сад је тај један човек пре вас био и министар војни и не знам да ли би колега Торбица смео да устврди да сте најбољи министар војни досада. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Милетић Михајловић.

Да ли неко жели реч?

Колега Михајловићу, изволите.

МИЛЕТИЋ МИХАЈЛОВИЋ: Поштовани господине министре, сарадници, прво, рекао бих да је веома значајно да смо сада у процедури добијања једног новог закона Републике Србије који припада самој Републици, значи који није наслеђен и који регулише област војног образовања, што је веома значајно, јер је то достојно и Републике Србије и Војске Републике Србије.

Овај амандман који сам поднео односи се на члан 1. и овај амандман, као и текст предложеног члана 1, садржи све елементе којим се објашњава шта закон о војном образовању уређује. Овај амандман је мој покушај, и виђење, да се на конзистентнији начин опише садржај закона. Он не нагиње дисквалификацији садржаја изнетих елемената којим се уређује војно образовање кроз овај предлог закона. Можда је реч само о једној финеси, те сматрам да је у низу набројених елемената значајних за војно образовање можда било боље да се тек на крају апострофирају речи „специфичности војног образовања у односу на образовни систем Републике Србије“. Значи, да то дође тек на крају.

Дакле, образовање је део друштвене надградње и као такво има веома општу димензију. Било које образовање, па и војно образовање, има низ

заједничких црта и елемената, као што су начела, принципи и општи циљеви, облици итд., али наравно да војно образовање има и одређене специфичности, које ваља поменути и дефинисати овде у овом закону.

Уосталом, да је реч о специфичностима војног образовања говори и чињеница да се основа војног образовања налази у Закону о одбрани Републике Србије и да није под директном јурисдикцијом закона који су производ и који су дати на предлог Министарства просвете. Али, са друге стране, такође ваља истаћи да ипак и војно образовање представља неки интегрални део свеукупног образовања у систему образовања Републике Србије, и то је веома значајно. Оно се не може посматрати апсолутно издвојено, нити је учакурено, а са друге стране, садржи те специфичности.

Да закључим, то је моје лично виђење, које уопште не негира нити, кажем, тежи дисквалификацији предложеног текста у првом члану, али можда би било боље, размишљај, да се тамо навело који су то сви елементи и шта уређује овај закон, а на крају поменути и то да закон уређује и одређене специфичности.

Наравно, требало би бити поносан, и са тим ћу да завршим, на овакав један закон, зато што је то веома значајно, јер Војска Републике Србије свакако има славну прошлост. Војно школство такође у прошлости има своје корене. Примери из онога што је одбрана земље у славним биткама данас се изучавају на многим академијама и увек треба у најпозитивнијем и најлепшем контексту помињати ову област. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Снежана Богосављевић Бошковић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Снежана Пауновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Пауновић, изволите.

СНЕЖАНА ПАУНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Поштовани министре, уважени представници Војске Републике Србије, даме и господо посланици, амандман који сам поднела односи се на члан 1. став 1.

Као и колега Милетић, и ја сам става да он јесте прецизно дефинисан, али моја сугестија ишла је у смеру да код реченице која каже: „специфичности војног образовања у односу на образовни систем Републике Србије“ можда би мени звучало мало прихватљивије ако би стајало: „специфичности војног образовања“, без: „у односу на образовни систем Републике Србије“, тим пре што сам негде става да, ако није стожер, оно сигурно јесте, са свим својим специфичностима, апсолутно у склопу, па да не кажем и основ комплетног образовања ако узмемо у обзир чињеницу да

се најпре ради о војном образовању, које је и у свету признато, када је у питању Република Србија.

Сам закон о војном образовању је недвосмислено добар и апсолутно пожељан. У том смислу смо се већ изјаснили, то је рекла и овлашћени представник колегиница Стефана Миладиновић, али и све колеге које су говориле у име посланичке групе СПС, да ћемо га подржати, и не само њега него цео сет закона који је пред нама, јер просто сматрамо да је било неопходно да до оваквих законских измена дође када је у питању Војска Републике Србије, тако да, уважени министре, све похвале за вас и ваш труд када је у питању сет закона који је пред нама.

Кажем, мојим амандманом заправо имала сам намеру само да можда преформулацијом прецизније мало дефинишем те одредбе у члану 1. став 1, али свакако не мислим да није неоправдано образложење Владе Републике Србије да се мој амандман одбија. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има колегиница Марјана Мараш, по амандману.

МАРЈАНА МАРАШ: Захваљујем, председавајући.

У жељи да подржим амандман који је поднела моја колегиница Снежана Пауновић и прихватајући образложење које је Влада изнела приликом одбијања овог амандмана, желим само да искористим прилику да напоменем да је поводом Дана Војске Србије, који се обележава 23. априла, у општини Врбас одржан тактичко-технички збор где су грађани општине Врбас имали прилику да виде разно пешадијско наоружање, борбена возила, возила система везе и радарске службе, да је овај тактичко-технички збор био изузетно посећен, да је било пре свега много млађих генерација и да су оне из године у годину све више заинтересоване за војно образовање.

Стога, министре, поздрављам ову акцију која је била у општини Врбас и свакако да напоменем, јер негде сусрећући се са онима који се опредељују шта ће даље да уче, да је и серија „Војна академија“, коју је потпомогло и Министарство одбране, допринела томе да све више имамо младих заинтересованих како за средње тако и високо образовање када је у питању војска. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Желео бих, пре свега, да подржим иницијативу Социјалистичке партије Србије која је кренула да подноси амандмане на предлоге Владе, јер очито у Владиным предлозима има лоших решења која треба исправити и зато колеге из Социјалистичке партије Србије, без обзира на то што су део власти, указују на те мањкавости у предложеним законима.

Они, истина, нису поднели 400 амандмана као представници Српске напредне странке, који имају много више примедби на рад сопствене владе

и то је нешто што треба истаћи и похвалити. Ово је први сазив Народне скупштине Републике Србије у којој народни посланици из редова владајуће већине критикују своју владу и подносе више стотина амандмана јер Влада предлаже лоше законе.

Господине министре, да сам на вашем месту, ја бих се озбиљно забринуо зашто представници ваше владајуће већине подносе толико амандмана када кажу да подржавају Владу, а Влада лоше ради, Влада даје лоше законе. Морате размислити о оставци. Заиста, морате размислити о оставци, јер ако на један ваш закон ваша владајућа већина предложи 400 амандмана, онда се заиста поставља питање какав сте ви то закон написали.

Заиста вас молим, господине министре, да озбиљно размислите о вашој одговорности. Тај закон је толико лош да је читава владајућа већина морала да пише амандмане и да исправља ваше брљотине у том закону. То је просто невероватно. Никада се није десило да владајућа већина поднесе 400 амандмана на предлог сопствене владе. То јасно говори о томе да Влада нема појма о чему говори, о чему пише и шта овде предлаже. Иначе би, ваљда, владајућа већина подржавала рад Владе. Овде владајућа већина критикује рад Владе и подноси амандмане на ваше предлоге закона. То је просто невероватно.

Оно што је важно, јесте да се СПС томе прикључио, да је и СПС схватио колико лоше ради Влада Републике Србије, да то не знају само представници Српске напредне странке, већ сада то мисли и СПС. То нас све води ка једном правом и коначном закључку, да овде или не ваља Влада Републике Србије и она мора да поднесе оставку, или не ваљају народни посланици владајуће већине, јер просто је невероватно да су, веровали или не, поштовани грађани, сви њихови амандмани одбијени од стране Владе.

Па каква је то владајућа већина и какве она идеје има ако Влада одбија све ваше амандмане? Запитајте се колико ви вредите код ваше владе кад неће да прихвате ниједан ваш амандман. Толико су вам добри амандмани да су сви одбијени од стране ваше владе, коју ви подржавате. Па немојте више подржавати ту Владу, ускратите јој поверење и смените тако лоше министре због којих морате да подносите 400 амандмана.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александар Мартиновић, реплика.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, господине министре, немојте ви ништа да се бринете, знам ја шта мучи господина Обрадовића. По најновијим истраживањима јавног мњења, једине две странке које прелазе цензус су Српска напредна странка, предвођена Александром Вучићем, са око 58% подршке и Социјалистичка партија Србије, са нешто мање од 7%. Покрет који предводи говорник који је говорио пре мене, њега у истраживањима ни нема. Значи, не препознаје се у бирачком телу, или, речено језиком природних наука, нема га у бирачком

телу ни у траговима. Шта ће човек кад га нема ни у траговима? Онда покушава да привуче пажњу на себе.

Некад је привлачио пажњу на себе тако што је заступао ставове оних који су за време Другог светског рата Немцима доводили децу на стрељање, некад је привлачио пажњу на себе тако што је подржавао екстремно десничарске партије у Немачкој тврдећи да су нам оне пријатељи. Будући да се сада ближи обележавање наводног масовног стрељања усташа у Блајбургу, својевремено је покушавао да привуче пажњу тако што је једног ходочасника у Блајбург доводио овде у Парламент, сликао се са њим овде на галерији и вероватно се спрема да за који дан крене пут Аустрије зато што је аустријска влада рекла да не може да забрани тај скуп, с обзиром на то да се он одржава на приватном поседу.

Господине министре, ви се ништа не брините, уживате пуну подршку Српске напредне странке, само наставите даље да јачате борбене капацитете Војске Србије, наставите даље да подсећате на ужасне злочине које су усташе починиле у Другом светском рату над српским народом и не брините за подршку коју имате у Народној скупштини.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ђорђе Комленски, по Пословнику.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Повредили сте члан 27. Пословника, пошто се ви старате о томе да услови за рад у Скупштини, у сали буду уобичајени, добри, да не кажем нормални.

Пошто нисам понео наочаре за даљину и не видим шта је тамо од врата отворено, ја верујем да се због ове промаје чује неко лупање с оне стране и молим вас да кажете људима из обезбеђења да затворе врата, да то лупање не смета више у раду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: За тај део председавајући није задужен.

Реч има народни посланик Снежана Пауновић, право на реплику.

Изволите.

СНЕЖАНА ПАУНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Просто не могу да се отмам утиску, знам да је инспиративно говорити у десет до три, претпоставља се да су људи посвећени овом преносу. Када се узме у обзир ово о чему је говорио колега Мартиновић, онда постоји инспирација више.

Међутим, оно што ми је потпуно бесмислено јесте да се колега Обрадовић није сетио макар тога да је пре њега говорила, прво, једна дама, друго, најмање бесмислено, треће, врло прецизно сам указала на оно што је по мени требало да буде промена овог става.

Дакле, искористио је могућност да покуша да нешто каже, да прозове Социјалистичку партију Србије за неког басисту у неком процесу који само он види или просто мисли да ми као народни посланици пред којима је закон немамо право да тај закон прочитамо, о њему изнесемо своје мишљење и

евентуално укажемо и Влади и ресорном министру који закон брани шта је оно што из угла посланика видимо да би могло бити промењено или кориговано.

Не знам зашто људи дају себи право да искључиво они могу да се баве корекцијама, критикама или којечиме. Не знам шта инспирише било кога од нас, осим немоћи, да тражимо оставке без покрића од људи којима је народ дао мандат са преко 70% подршке. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Неђо Јовановић, право на реплику.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Уважени министре, представници Министарства, тј. ваше колеге треба да буду срећни што имају овакву већину у Скупштини Републике Србије и да буду срећни због тога што се већина у Скупштини Републике Србије понаша на начин како се понаша.

Амандмани који се подносе су сасвим различит начин политичког деловања у односу на оне од којих сте малопре чули разне критике и позиве упућене вама за оставку. Ни оставка ни било шта што се са њихове стране упућује не представља ништа друго него деструкцију и по томе грађани препознају разлику између нас и њих, а деструкција коју су манифестовали досада се спроводила насиљем над председницом Парламента, над новинаркама. На начин како се делује и како се вулгарно води дијалог, уместо културе дијалога имамо некултуру дијалога. Такви, како је рекао господин Мартиновић, не заслужују чак ни онај проценат који је рекао господин Мартиновић да су освојили. Не знам тачно колики је, а и ако је нула, не заслужују ни ту нулу.

Према томе, онај ко као народни посланик не зна шта је амандман и шта је циљ амандмана и да се циљ амандмана остварује побољшањем квалитета закона, тај не треба да буде народни посланик. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Драго ми је што је колега Неђо Јовановић признао оно што сам ја тврдио, да се амандманима побољшава лош и неквалитетан закон. Ако поднесете 400 амандмана као владајућа већина, тај је закон много лош и неквалитетан, јер је 400 амандмана потребно да би га поправили. Дакле, слажемо се око тога, то је у реду.

Друга ствар која је овде кључна, мени је драго да смо овде утврдили неке основне ствари, да министар одбране у Влади Републике Србије није служио војску, драго ми је да министар није одговорио ниједном на питање када ће коначно бити становни за припаднике служби безбедности обећавано пре неколико година, нула. Обећавано пре неколико месеци, опет нула. Радови требало да почну пре два месеца, нису почели.

Дакле, ја вас молим, кад вас нешто питам, одговорите на питање; немојте одговарати клеветам, нападима и другим форама и фазонима. Врло једноставно питање – има станова, нема станова? Хоћете потписати правно обавезујући споразум са лажном државом Косово – нећете потписати правно обавезујући споразум са лажном државом? То су проста питања. Не знам зашто врдате и бежите толико и мислите да ћете клеветам, нападима на противнике измишљањима, лажима скренути пажњу јавности са теме. Тема су, господине министре, станови. Ви сте их обећали. Годинама лажете припаднике служби безбедности да ћете их изградити. Нема станова. Зашто их поново нема кад сте их поново обећали? Само одговорите на то питање, пустите ви ове приче и ове форе и фазоне.

Друго питање, наравно, јесте – када сте се ви, господине министре, измерили на изборима? Хајде да изађемо, ево, Двери и Покрет социјалиста, да видимо ко има већу подршку грађана Србије. Ви сте министар у Влади Србије а никада се нисте измерили на изборима. Вероватно имате ту нулу о којој се овде прича, а министар сте. На основу које подршке грађана сте ви министар у Влади Републике Србије, са нулом?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само полако.

Право на реплику, прво народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господа народни посланици, ево, ја вас позивам, господине министре, останите мирни и прибрани, са осмехом саслушајте ове генијалне речи народног посланика. Знате зашто њега стално копкају ти неки станови и објекти? Зато што је у Чачку својевремено, и није то било тако давно, пре неколико година, подигнуто преко – наравно, пре него што је СНС дошла на власт, док га је његов ментор запошљавао у Градској библиотеци у Чачку, а знамо врло добро о коме се ради, ко је ведрио и облачио грађевинском инспекцијом у Чачку – подигнуто 60.000 нелегалних станова и кућа, и по оној фројдовској логици, кад имате нечисту савест, онда то кад-тад мора да исплива на површину и мора језик о томе да проговори. Зато њега стално муче ти неки станови, неки објекти итд.

Што се тиче мерења на изборима, па ја бих волео да ми неко каже на којим је то парламентарним изборима његова странка Покрет удружења грађана, или шта ли је већ, самостално учествовала. Ја колико знам, никад. И сад последњи пут су ушли у Народну скупштину Републике Србије, успели су наводно, мада нико живи не зна да ли је то истина или није истина, као што нема доказа да је Војислав Коштуница победио у првом изборном кругу Слободана Милошевића 2000. године, али ево, постоји нека, да кажемо ми правници, оборива претпоставка да су прешли цензус од 5%. Тај цензус од 5% су прешли у коалицији са Демократском странком Србије. Наравно, уз свесрдну помоћ појединих амбасадора.

(Председавајући: Приводите крају.)

Ево, завршавам.

Знате ли, господине министре, зашто се никада ни у једној декларацији коју нам подносе а која се односи на осуду злочина у НДХ не помињу акције Бљесак и Олуја? Па зато што су ушли у Народну скупштину на листи странке коју је тада водила жена, Санда Рашковић Ивић, која је тврдила да је Олуја била легитимна операција хрватске војске. И сад нам они држе лекције о патриотизму и прозивају вас који јачате нашу војску у мери у којој она није јачала уназад 30 година.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, министар Вулин.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Хвала.

Мене заиста радује што нема примедби на закон, има примедби на мене. То је, одмах да вам кажем, боље. Што се мене тиче, тако и треба да буде. Лична мржња увек доведе испод парламентарног цензуса оне који се тиме баве.

Знам да никад нису ишли самостално. Смита му што неко други може да има коалицију, поготово победничку, али не сматра да је лоше да они буду у коалицији. А када су самостално нешто покушали, колико се сећам, мој уважени претходник је из села Вранић, у коме је за само два изборна круга, од парламентарних до председничких, када се супротставио Александру Вучићу, изгубио више од 50% гласова, где га је, дакле у његовом родном селу, Александар Вучић научио где му је место као председничком кандидату. Дакле људи који га најбоље познају. Али нема везе. И то није много важно, то је парламентарна демократија, то је право свакога. Поштујем сваки глас који сте добили, не омаловажавам ни један једини глас, ти људи имају моје огромно поштовање.

Слушао сам овде од истих тих људи, сећате се оних лажи о 400.000 миграната за које смо направили већ град негде на југу Србије. Никада ти лажови нису изашли и рекли – извините, слагали смо; ето, рекао нам НАТО лобиста са наше листе па смо морали да брукамо Србију. Никада нико није демантовао лажи које је сам говорио.

Немојте да се бринете о признању Косова, Косово су већ признали ваши партнери са којима сте стајали на истој бини – Јанковић, Јеремић. Са њима стојите заједно, а нама пребацујете то. Дакле, немојте за то да бринете, ми то свакако нисмо урадили и, наравно, никада нећемо урадити.

Само у току, да кажем, ове администрације, откако је изабрано ово министарство, а раније и више, подељено је, односно стамбено регулисано 700 припадника Војске Србије. Колико их је добило стан у библиотеци у Чачку? Колико их је добило стан у другим предузећима? Колико је добило стан чак и у читавом јавном сектору? Не, добијају у Војсци Србије, зато што посебно поштујемо и волимо Војску Србије. Извините, не љутите се на нас, ми не тучемо жене, ми поштујемо закон. Зато ће изградња станова почети када овде будете видели лекс специјалис о становима за све припаднике безбедности. А, иначе, Влада га је усвојила. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Полако, господине Обрадовићу. Ви сте направили поприличан списак за реплике.

Изволите, колега Комленски.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

За разлику од господина који је изазвао ову реплику и није смео да изађе готово сат и по времена из ове сале јер су тамо били представници Манастира Хиландар и наши гости из Грчке, са Теолошке академије из Солуна са својим професорима, Александар Вулин може свугде да изађе, слободно, без страха, у сваком тренутку. Напротив, чак су молили да, ако постоји могућност, изађе са седнице и поразговара са њима.

Оно што је министар пропустио да каже, с обзиром на то да је прозвана и партија Покрет социјалиста, свако озбиљан ко се бави политиком зна следеће, да је јако тешко у коалицији на различитим нивоима ићи самостално. Покрет социјалиста је, када је ишао на заједничкој листи Александар Вучић – Србија побеђује на републичким изборима 2016. године, у истом тренутку наступао самостално и прошао цензус са успехом од шест до скоро 20% у Бачкој Паланци, Бачу, Крупњу, Жагубици, Владичином Хану, Сремским Карловцима, Тителу, Иригу и већ тада у тим градовима Двери су биле статистичка грешка на резултатима који су постигнути.

Године 2017. смо изашли самостално на изборе у време када су били председнички избори, у Врбасу, Косјерићу, направили резултате од седам и нешто и десет и нешто процената а да ни један једини глас у збиру, када је у питању заједничка листа на републичком нивоу или нашег заједничког председничког кандидата Александра Вучића, није недостајао. Тако нешто може да има само озбиљна левичарска партија која има јасно упориште у свом бирачком телу, али, нажалост, господа која о томе говоре не знају шта то значи јер њих занима нешто друго, како од својих одборника узети новац и ставити га у џеп и не полагати рачуне за то. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Неђо Јовановић, реплика.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председнице.

Нећу се више јављати, јер сматрам да онај који је изазвао овај круг реплика не заслужује јављање на бесмислене наводе, неоснована истицања, а да се спуштам на такав ниво у име посланичке групе СПС и владајуће већине не пада ми на памет.

Оно што грађани треба да знају јесте неспорна чињеница да не постоји толико добар закон, толико квалитетан закон да се не може поправити да буде још бољи, да се не може допринети да буде још бољи. Све оно што ми данас као народни посланици, барем овај део народних посланика који заиста имају тај циљ, онда то треба препознати управо тако да се боримо за квалитет закона за који се ни у ком случају не може рећи да је лош. Али постоји нешто што је толико лоше да ја не знам како се може поправити. Политика која се храни деструкцијом, која се заснива на деструкцији, како поправити ту политику? Како допринети да се то

превазиђе? Постоје само два начина – или ће деструкција појести саму себе, као цироза јетре, метафорички, или ће онај који заиста схвати коначно да је деструктиван покушати да се трансформише и допринесе да се овом друштву учини нешто боље тако што ће се прилагодити раду онако како то ми радимо. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДНИК: Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Право на реплику? Хвала.

Хајде да поставимо ствари потпуно демократски и поштено. Хајде да свако изађе у свом родном селу, градском кварту у ком живи, у свом граду и општини на изборе под својим именом, од свих нас овде присутних. Ево, ја ћу вам прочитати моје резултате са локалних избора у Чачку на којима сам изашао под својим именом 2016. године.

У мом градском кварту Авлациница 1 и Авлациница 2, где живим цео свој живот – 37% и 38% гласова. У мом родном селу Вранићи – 40% гласова. У просеку, Двери, као носилац листе Бошко Обрадовић, у Чачку – 25% гласова. Хајдемо сада сви, господо, овде присутни у Народној скупштини да свако изађе и каже колико је освојио у свом родном селу и колико је освојио у свом граду или општини гласова под својим именом, не под именом Александра Вучића или Ивице Дачића, под својим именом, а онда да причамо даље.

Друга ствар, ја вас молим заиста да, када говорите о било каквим спорним питањима, кренете прво од себе. Значи, ви сте себи дозволили да вам на завршном митингу говори ратни злочинац Герхард Шредер, да се сликате са ратним злочинцем Билом Клинтоном, да вам је саветник у Влади ратни злочинац Тони Блер, плејада политичара који су бомбардовали Србију и који су иза себе оставили небројене злочине и последице по здравље становништва у овој држави. Ви се хвалите пријатељством са ратним злочинцима и непријатељима српског народа.

Пазите кад говорите било шта било коме другом, озбиљно пазите на ваше речи или се одреците, коначно, јавно ваших пријатеља Тонија Блера, Била Клинтона, Герхарда Шредера, Хашима Тачија и Рамуша Харадинаја, са којима сте заједно у влади тзв. независног Косова, које не признајете али сте у влади са њима.

ПРЕДСЕДНИК: Вјерица Радета, Пословник.

ВЈЕРИЦА РАДЕТА: Члан 27.

Свакако, свако има право да се јави и говори, али ова расправа иде само ка једном циљу, да се неко овде представи јавности Србије као најхрабрији, као најпаметнији итд. народни посланик, што свакако није, и ово је најбољи доказ колика је била грешка што је ова група коју предводи Бошко Обрадовић уопште ушла у Парламент, јер подсетимо се да нису имали довољан проценат за улазак у Парламент.

Шта је овде још важно? Да би неко био народни посланик, и да би неко могао да говори о неком предлогу закона, и да би неко писао амандман

и да би неко образлагао амандман, мора да чита, мора да учи, мора да зна, мора да буде вредан. А кад неко све то није, као Бошко Обрадовић, онда он цео дан прича о Пословнику, јер то је начин да се он кроз Пословник представи грађанима Србије као неко ко, ето, има петљу да каже не знам шта, ко се представља онаквим какав заиста није.

Наравно, ја не могу вама сада да сугеришем да не дајете по Пословнику било којем народном посланику да говори, јер, напротив, ми се залажемо за што је могуће више могућности да народни посланици полемишу, пре свега народни посланици из опозиционих странака, али свакако има места да се понекад неком узму она два минута од посланичке групе ако неко заиста злоупотребљава тај Пословник и погрешно се, односно лажно се представља јавности. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Време, хвала.

Слажем се, морају да се примењују мере из Пословника. Да ли желите да гласамо? (Не.)

Реч има Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, члан 103, у вези са чланом 107, зато што је Скупштина грубо обманута.

Господин Обрадовић је рекао да живи у Авлациници цео свој живот. То је нетачно. То је било до 2016. године, а онда су средства која је његова партија добила почела да нестају. Онда је промењен стан, тик после избора, у центру града. Ако не постоји тај стан у центру града, онда ћемо приступити поклањању. Ево, ваши суграђани тврде да тај стан и те како постоји. Такође, није он самостално ништа добио. До 2008. године та организација је нешто и вредела. Џон Капел, ваздухопловни аташе, 2008. године сусрео се са Бошком Обрадовићем и јасно му изделио задатке. Хоћете да кажете да ни ово није истина? Јасно му изделио задатке и доделио Јасмину Вујић.

Бошко Обрадовић је – који се поноси неким својим аутентичним резултатима, оспоравајући то другима – као посум, као паразит, као крпељ. На коју политичку странку се он закачи, он преживи, та политичка странка једноставно угине. То је био случај... Ево најновијих случајева. Са Сандом Рашковић Ивић је један случај. После годину дана прикрпио се Шаши Радуловићу, који је имао далеко бољи рејтинг. Саша Радуловић постао Саша Расуловић, овај преживео и чека следећу жртву и ја мислим да ће то бити Вук Јеремић Потомак. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала посланиче, истекло је време.

У складу са чланом 27, дајем реч Владимиру Маринковићу.

Изволите.

ВЛАДИМИР МАРИНКОВИЋ: Уважена председнице, ја ћу по амандману.

Поштовани министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, мислим да сте ви, поштована председнице, пре ове наше паузе одржали претходном говорнику један леп час из политичке теорије.

Међутим, наставља се по старом и према оном добром старом њиховом обичају и сигуран сам да ће престати овакав покушај бруталног разрачунавања са министром одбране у Влади Републике Србије, господином Вулином.

Вероватно су мислили да господин Вулин има мали број посланика овде и да ми као коалициони партнери нећемо да реагујемо на овакве гнусне оптужбе и све оно што је претходни говорник изговорио а нема никакве везе са темом о којој ми расправљамо на данашњој седници, а теме су врло озбиљне – закон о војном образовању, закон о одбрани, закон о Безбедносно-информативној агенцији.

Ви сте поменули пример Немачке, помињали сте синдикално организовање. Очигледно је тај војни синдикат – који не постоји ни у једној озбиљној, модерној европској држави, па ни у Руској Федерацији, да не говоримо о Народној Републици Кини – продужена рука одређених политичких партија. Није ова десничарска партија, која је у савезу са бугарском Атаком... И сад су се видели и лепо се испричали на Криму; профашистичка, пронацистичка странка. Није то случајно да једна десничарска конзервативна партија промовише синдикалне интересе, него је највећи и најбитнији интерес урушити углед министра Вулина, урушити углед председника Републике и врховног команданта наше војске. Дакле, то је главни циљ и то је оно што је главни мотив претходног говорника у његовим говорима.

Подсетићу вас на 2014. годину, желећи само да будем реалан, да је кључна ствар за нашу земљу, за развој економије, за модернизацију било изгласавање закона о раду у овој народној скупштини, и то највише захваљујући министру који данас седи овде са нама. И подсетићу оне који не знају – лепо је колегиница Радета рекла да треба да читају, треба да буду вредни – да је 74% одредби закона о раду који смо тада усвојили било усаглашено са репрезентативним синдикатима, а не са страначким опозиционим испоставама које ко зна чије интересе промовишу овде у нашој земљи.

Наравно, можда је један од главних циљева ударити на оне који су најистрајнији у одбрани територијалног интегритета и суверенитета наше земље. Зар није то евидентно за оне који највише бране наше интересе у нашој јужној покрајини? Е ту ћемо, око тих кључних питања за нашу државу, када је у питању наша будућност, наш економски раст, запошљавање нашег народа али и одбрана наших кључних и виталних националних интереса бити заједно, сви заједно, сви коалициони партнери и наравно да ћемо се борити и да нећемо дозволити овакав покушај бруталног разрачунавања које нема никакве, апсолутно никакве везе са темом наше дискусије данас.

Молим вас да се вратимо на ту расправу како бисмо помогли да урадимо оно што је наш посао као народних посланика, да помогнемо Министарству и овим људима овде да законско решење, да закон буде

применљив, да на тај начин ојачамо војно образовање, да ојачамо нашу војску, да ојачамо наше обавештајне службе и на тај начин ојачамо нашу државу у најбољем интересу Републике Србије и наших грађана. Хвала.

(Бошко Обрадовић: По Пословнику.)

ПРЕДСЕДНИК: Прво је повреду Пословника тражила Наташа Јовановић.

Изволите.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Јављам се по члану 162, а касније ћу и по амандману колегинице Пауновић.

Значи, госпођо председнице, што се тиче подношења амандмана, чули сте и колегиницу Радету и вас смо слушали јутрос, то је легитимно право сваког народног посланика. Овде се само поставља питање промене Пословника и могућности да посланици опозиције имају више могућности у смислу да немамо спајање тачака на овакав начин. Али суштина је овде да овај покрет, како се већ зове, Двери, на челу са Бошком Обрадовићем, није ни могао да подноси сувисле амандмане као што су то радили посланици СРС-а на овај предлог закона, јер говори се о војном образовању.

Ви знате добро, госпођо Гојковић, пошто смо и ми пореклом из истог краја, ви и ја, као и Бошко Обрадовић, да тамо, у том покрету који он заступа, има само идеологије фашизма. Ту нема ничег слободног за државу, за народ, за Србе, за прогрес војске, за просперитет, за војну доктрину. Јер војну доктрину, као следбеник Димитрија Љотића, не може ни да заступа Бошко Обрадовић. Јер док су се моји и ваши у редовима ђенерала Драже Михаиловића борили за ослобођење Србије, је л' тако, пре свега мислим на свог деду и на његове следбенике, а било је са друге стране оних, против фашистичких следбеника Димитрија Љотића, у исто време су ови које обожава љотићевац Бошко Обрадовић изводили децу у мом Крагујевцу на стрељање. Док се Димитрије Љотић заједно са Немцима борио за то да се сатре Српство и да се побије што више Срба, ђенерал Дража Михаиловић је ослобађао Лозницу, која је први поробљени град ослобођен у Европи, 31. августа 1941. године. И шта ми онда да причамо...?

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем. Време.

Бошко Обрадовић, по Пословнику.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Поштована председавајућа, позвао бих се пре свега на достојанство Народне скупштине, члан 107, а онда и члан 109 и све што се тиче увредљивих израза према колегама народним посланицима.

Ево, ја ћу вас замолити да пробате да будете заиста објективни и да ми одговорите на неколико навода; само желим да истакнем шта су овде грубе неистине и лажи. Ако се докаже супротно, да ја одговарам, а ако се покаже као истина оно што овде тврде поједини посланици, онда овде неко мора да буде одговоран.

Када нпр. колега Ристичевић каже да сам се ја састајао са извесним америчким војним аташеом Џоном Капелом, а ја се никада са њим нисам

састао, то је лаж. Када друге колеге народни посланици кажу да сам се састао с америчким амбасадором, а ја се никада у животу, никада и нигде, нисам састао ни са једним америчким амбасадором. Спреман сам да се закунем на Светом писму, а да видимо да ли смеју ови преко пута. Или када неко каже да ја имам нпр. неки нови стан у центру града Чачка, а ја га немам, то је ноторна лаж. То је клевета, то је неистина и тражим да ме ви заштитите од такве врсте прогона, малтретирања и лажи.

Да не говорим о томе кад неко Српски покрет Двери назове фашистичком организацијом или, рецимо, бугарску политичку партију Атака профашистичком и пронацистичком. А вас подсећам, госпођо председавајућа, да је делегација бугарске скупштине са потпредседником Павелом Шоповим, једним од лидера Атаке, на највишем нивоу примљена у овој скупштини и да су се неки од ових који их сада прозивају грлили и љубили на вечери са представницима Атаке у Београду, а нама лицемерно замерају да се ми састајемо. Ми се јавно састајемо са њима, ми се не грлимо и не љубимо на вечерама. Дакле, не може Атака бити пронацистичка када се Двери састају са њом а супер бугарска братска и партнерска странка када се представници власти грле и љубе са њом. Неки стандарди...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Молим посланике да више не истичу повреду Пословника када желе да реплицирају или изнесу нешто из свог политичког деловања.

Око грљења и љубљења не знам ништа, верујте ми, не могу ту ништа да пресудим. Да ли се неко грлио и љубио на вечери, доручку, ручку, мислим да то није тема данашње расправе.

Да ли неко од пријављених на листи жели о амандману или жели да настави да причамо о свему осталом?

Реч има реч Мирјана Драгаш.

МИРЈАНА ДРАГАШ: Поштована председнице Народне скупштине, поштовани господине министре, господо официри, поштовани посланици, свима се захваљујем на израженој жељи да наставимо дискусију о закону и амандману који сам поднела.

Циљ овог амандмана који сам дала јесте у ствари да се истакне да у закону о образовању у војсци треба да се каже да, с обзиром на то да постоји више нивоа тог образовања, он треба да буде увезан у један јединствени систем. Он је, наравно, посебне намене и посебних квалитета и посебне области рада, али, с обзиром на то да подразумева и у систему војно образовање и усавршавање и војно стручно оспособљавање, сматрала сам да је везивање за систем одговарајућа квалификација.

Исто тако, сматрам да треба да буде у овом делу везано да ова наша војска у ствари припада Војсци Републике Србије истичући одбрану њене државности, њеног интегритета, с обзиром и на њену светлу традицију али с обзиром на околности у којима се данас и војска налази, у којима се налази држава Србија и цео српски народ и да је у ствари јачање војске у овом

моменту и овом тренутку нешто што је од посебног значаја и за цео народ и за целу државу и зато сматрам да су ови закони одговарајући и примерени циљу и да они у наредном периоду треба да иду у правцу даљег усавршавања и побољшавања, нарочито положаја војника у њој, поштовања њихове части и интегритета и свега онога за шта је српска војска и српски народ припадајући војсци у ствари у историји био заслужан.

Данашње време у свету и окружењу свакодневно указује на то да је безбедност државе и народа у великој опасности и да у односу на то морамо да имамо висок степен осетљивости, обазривости и одговорности и да, у складу с тим, дакле, увек мора да се унапређује образовање и оспособљеност војске, што је сигурно у сваком моменту од посебног значаја.

Војно учење и војне доктрине треба да су и даље засноване на нашој слободарској традицији, нарочито на циљевима одбране и заштите, са јасном перцепцијом шта су и ко наши стварни пријатељи а шта пријатељи под знацима навода на међународном плану, у односу на које та осетљивост треба да буде посебно изражена у сваком моменту.

Желим и овог пута да истакнем да су војно знање и вештине у нашој традицији познате и признате у свету, нарочито оне које су биле примењене у току Првог светског рата. Познате су војне вештине наших војвода, војних старешина Живојина Мишића, Степе Степановића, војводе Путника итд., чија се примена ратовања и војних вештина истражује, односно проучава и на многим међународним војним академијама.

Исто тако, морамо се сетити и славних партизанских традиција и војске наше у борби за слободу српског народа у борби против фашизма и мислим да храбро треба истицати управо то херојство и припадност антифашистичкој борби, која од многих снага данас хоће да буде умањена или потпуно заборављена.

Истичем да је опасна ревизија историје, јер она увек изазива опасност од понављања зла. Ту традицију потискивања истине покушале су и власти после 2000. године, када су умањењем улоге војске, смањењем њеног угледа, осиромашењем, запостављањем и слабљењем опреме успеле да је спусте на доста низак ниво, а то је, наравно, пратило и смањење нивоа самог школовања.

Снагу и значај наше војске и војних стручњака и команданата и херојство војника видели смо и у одбрани Југославије рату 1999. године, када је супротстављена НАТО агресији и успешно и јуначки одбранила.

Нису демократске снаге само оне које себе самопрокламују као демократске, него су демократске снаге оне које живе у складу са својим народом, у складу са његовим циљевима, начином живота, његовом традицијом и његовим опредељењем.

Важно је, пред свега овога, да се истакне и право на сећање, истину и правду, које треба да буде и сматрам да јесте саставни део овог војног образовања, а ту ћу, пре свега, да истакнем да традиција слободарских

позиција и ратовања и борба против ревизије историје подразумевају, по мени, два сегмента. То је, једно, очување херојских дела и имена свих војника и бораца, што, мислим, мора да буде записано у свим војним документима, али, с друге стране, и сећање на све цивилне жртве и страдање српског народа, пре свега нашег народа у Хрватској уназад, рекла бих, сто година и посебно на Косову и Метохији.

Сматрам да су активности које је изразио у последње време овим поводом и министар иностраних послова, господин Ивица Дачић, и, нарочито, председник државе, господин Александар Вучић, у том правцу гаранција да ће се ићи у даље очување наше државности али и обезбеђивање тог историјског сећања, којег никако не смемо да се одрекнемо, а што јесмо – нажалост, и ту смо сви заједно криви – у неким деценијама иза нас.

У том смислу сматрам да и ово војно образовање подразумева ове значајне сегменте у очувању угледа сваког војника, а самим тим хоћу да истакнем да ће СПС, наравно и ја лично, гласати за ове предлоге закона.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Божидар Делић.

БОЖИДАР ДЕЛИЋ: Уважена председавајућа, господо из Министарства и Војске, колеге народни посланици, цео дан говоримо о закону о образовању; ја као овлашћени представник СРС ипак желим да укажем на један члан закона о одбрани, на који смо такође указали и током расправе у начелу. Ради се о члану 8, који се односи на члан 23. став 1, где смо ми овде апсолутно поздравили намеру Министарства да води евиденцију о погинулим, несталим, рањеним, заробљеним и убијеним припадницима оружаних снага.

Том приликом смо указали на то да је датум који је овде наведен, 23. март – 30. јун 2001. године, који се односи на Копнену зону безбедности, апсолутно неодговарајући и написали смо амандман којим, практично, дајемо прави датум кад су у питању припадници војске. Такође, сложили смо се и са одговором министра, који је рекао да не треба да буду обухваћени само припадници војске, већ и припадници полиције који су рањени и погинули у Копненој зони безбедности.

Са те стране онда наш амандман није био одговарајући јер није обухватио припаднике полиције.

Наши посланици Миљан Дамјановић и Милорад Мирчић су дали тај амандман.

Одговор који смо добили је апсолутно неприхватљив. Ви и даље остајете при датуму који сте дали, а тај датум, господо, односи се на споразум који је НАТО донео 14. марта, да нам дозвољава улазак у Копнену зону безбедности по секторима. Када нам је то НАТО дозволио, господо, тад се проблеми нису више дешавали у Копненој зони безбедности.

Сви они који су погинули пре тога, по вашем ставу и предлогу, не улазе у ту евиденцију. То је оно, господо, што је неприхватљиво, а сада ћу вам прочитати и неке конкретне случајеве.

Прави датум би био, господо, да ставите 10. јун 1999 – 30. јун 2001. године. По Споразуму из Куманова, у Копненој зони безбедности могле су да бораве само полиција на пунктовима и полицијске патроле јачине до десет људи. Од 10. јуна до августа 2001. године било је 1.160 терористичких напада. Погинуле су 34 особе, од тога 10 цивила, 18 полицајаца, шест војника. Рањене су 102 особе – 25 цивила, 61 полицајац и 16 војника. Киднаповано је 45 особа. Ово се није дешавало, господо, у периоду о ком ви овде говорите.

Сада да вам наведем и конкретне случајеве, па ви сад видите да ли да у закону остане ово што сте ви предложили или да на одређени начин, преко Одбора за одбрану и безбедност или кроз допуну коју би дала Влада Републике Србије, ово исправите.

Дана 21. новембра 1999. године на путу Куршумлијска бања – Подујево полицијско возило је наишло на мину. Погинули су полицајци: Живорад Пантовић, Јовица Јанићијевић и Миленко Стругар. У истом возилу тешко су рањени полицајци: Радиша Танасковић, Дејан Пешић, Славољуб Пауновић, Саша Цаковић и Милорад Недељковић.

Дана 21. новембра 2000. године на пункту Гропи отети су полицајци: Душко Глигорић, Душко Ђоковић и Цветан Јованов. После зверског мучења ови полицајци су убијени. Истог дана, приликом напада на једну полицијску патролу рањени су полицајци: Небојша Икодиновић, Миљко Бабић, Драган Стојковић, Златан Поповић и Милић Милосављевић. По вашем предлогу, господо, нико од ових људи не улази у евиденцију.

Ово што смо ми радили, господо, не може се схватити као злонамерно. Ми смо вам добронамерно указали на то да сте код писања предлога измене овога закона омашили у датумима. Да ли је то техничка грешка, у шта сумњамо, или је незнање, у шта смо сигурни, није битно, али не може, господо, један датум који нам је одредио НАТО да буде за нас и за вас из Министарства одбране датум од ког ћете почети да мерите ко је погинуо, ко је рањен и ко је заробљен.

Ово што овде пише је сасвим супротно ономе што је господин министар одбране у расправи у начелу прихватио и ми из СРС смо схватили да наш амандман не одговара јер није обухватио припаднике полиције. Ми смо се апсолутно сложили са оним што је рекао министар, да сви, апсолутно сви који су у периоду постојања Копнене зоне безбедности, а то је 10. јун 1999. године, били рањени, погинули, нестали, заробљени, отети, буду у тим евиденцијама.

Не знам на основу чега Влада није прихватила макар и овај наш половичан амандман, који се односио на припаднике војске, могла је, већ се поново вратила на 23. март, односно на одлуку НАТО-а, која је донета 14.

марта а која је изнуђена догађајима у Македонији који су наступили фебруара 2001. године и, да би се ослободиле снаге НАТО-а и КФОР-а према нама, они су онда дозволили да се војска ангажује и да уђе у одређене секторе Копнене зоне безбедности.

То вам говорим, господо, и због тога што сам био командант Трећег одреда специјалне намене, који је у то време био доле. Мислим да треба да нађете сада начин, док још расправа траје о овоме, да се овај недопустиви промашај и недопустива грешка према припадницима и војске и полиције исправи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Захваљујем.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Пре свега бих желео да изразим своје поштовање према још једном великом ратном генералу српске војске, господину Божидару Делићу, али ћу се осврнути на претходни амандман, који је заправо на дневном реду, колегинице из СПС-а, који апсолутно подржавам јер сматрам да је низ добро уочених мањкавости у предложеним Владиним законским решењима. Мислим да су и народни посланици из СНС-а и СПС-а добро сагледали колико Влада лоше ради и колико са преко 400 амандмана само на један законски предлог треба исправити та лоша законска решења.

Међутим, господине министре, желео бих овде да укажем на још неке ствари које су с тим апсолутно у вези а тичу се управо војног образовања. Говорим овде о антифашистичким традицијама, које су несумњиво важан део наших слободарских традиција, али заборављамо да у те антифашистичке традиције спада и некадашњи предавач Војне академије у Београду, ђенерал Дража Михаиловић, чији се гроб још увек не зна и захваљујући коме ми заправо јесмо први антифашистички покрет отпора у Европи. Први, господине министре – ја вас подсећам на ту историјску лекцију – устаник против фашизма и нацизма у Европи није партизански покрет него равногорски покрет ђенерала Драже Михаиловића и просто је недопустиво да преко 70 година од мученичке смрти ђенерала Михаиловића, убијеног монструозно од стране комуниста после доласка на власт после 1945. године, ми данас не знамо његово гробно место.

Као што нисмо отворили многе масовне гробнице жртава комунистичког терора после 1945. године, као што српској војсци нисмо вратили њена имена из њених светлих традиција пре 1945. године, а господа официри овде знају добро о чему говорим, јер је наша војска била најпознатија на свету управо из балканских ратова и Првог светског рата а не из партизанског периода.

Дакле, ако хоћете војно образовање, ако хоћете Војску Србије на највишем нивоу, ако хоћете нашу подршку, ако хоћемо да идемо путем једног великог професора Војне академије, покојног проф. др Рада Рајића,

који је докторирао на теми војне етике и војне части у официрском кору, онда треба да се вратимо на светле узоре из времена балканских ратова и Првог светског рата, али и на традицију равногорског покрета и ђенерала Драже Михаиловића. Срамота је за све нас у Народној скупштини Републике Србије који овде тврдимо да баштинимо антифашизам што се још увек не зна гробно место ђенерала Драже Михаиловића, што нису откривене масовне гробнице жртава комунистичког терора, што нису доушници и цинкароши Удбе данас у затвору и на робији због свих ликвидација тзв. народних непријатеља после 1945. године.

О ком ми антифашизму говоримо ако је још увек такав статус оних који су подигли први устанак у окупираној Европи 1941. године? Разумем да СПС и Покрет социјалиста баштине комунистичку и партизанску традицију, али, дозволите, и ми баштинимо антикомунистичку и неку другу националну традицију која је антифашистичка пре вас партизана и комуниста. Ви сте играли фудбал с Немцима у Београду и сарађивали с Немцима док Совјетски Савез није ушао у рат са Немачком, а ђенерал Дража је већ био на Равној гори и подигао устанак пре него што сте ви комунисти добили налог из Коминтерне да подигнете устанак у Србији.

Дакле, морате се опходити с поштовањем према ђенералу Дражи Михаиловићу и ви из СПС-а, и ви из Покрета социјалиста, и ви, господине министре, када се помене име ђенерала Драже Михаиловића, да устанете и да се поклоните првом устанику у окупираној Европи под фашизмом и нацизмом. То би било поштовање антифашистичких традиција. Ако сте већ толики антифашиста, онда треба да се поклоните ђенералу Дражи Михаиловићу, онда треба да откријете његово гробно место, онда треба да откријете све масовне гробнице жртава комунистичког терора, онда треба да пошаљете на робију оне који су убијали после 1945. године, доушнике и цинкароше који су радили за Удбу и Комунистичку партију против интереса свога народа.

Колико је само српских политичких емиграната широм света убијено од стране Удбе? Колико је оних којима је отета имовина и до дана данашњег није враћена? Колико је оних који још чекају правду, после више од 70 година, а ви сте као идеолошки наследници комуниста и партизана још увек на власти? Нису овде на власти наследници некога другог, него ви, господине министре, као идеолошки наследник комуниста и партизана.

Дакле, молим вас да устанете, да се поклоните ђенералу Дражи Михаиловићу, да се поклоните првом устанику у окупираној Европи, да кажете да је то војна традиција Србије, да је равногорски покрет део антифашистичког покрета и да то треба да буде нешто на чему ће се образовати будуће генерације полазника Војне академије и комплетног војног образовања. Или устаните и реците нешто друго, да ви још увек верујете у Јосипа Броза Тита, да још увек идете у Кућу цвећа, да се још увек

клањате комунистичким злочинцима и да коначно знамо шта је права истина о томе шта мисли министар војни у Србији. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Јесте ли завршили, колега Обрадовићу?

Добро. Прво повреде Пословника.

Колега Ђокићу, изволите.

ЗВОНИМИР ЂОКИЋ: Захваљујем, поштовани председавајући.

Поштовани председавајући, рекламирам повреду Пословника по члану 106, који у 1. ставу каже да говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој се води претрес.

Претходни говорник, уважени генерал Божидар Делић, говорио је не само о погрешној тачки дневног реда, него и о погрешном закону.

(Вјерица Радета: А то ти је исто.)

Ја мог ратног колегу Божидара Делића изузетно ценим као војног команданта и због његових заслуга, међутим, овде смо у Скупштини и водимо политичку расправу. Молим вас да се држимо дневног реда.

Ви сте као председавајући дужни да опоменете када неко скрене ван тог дневног реда. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника?

(Народна посланица Вјерица Радета обраћа се председавајућем без укљученог микрофона.)

Знам на шта ми указујете, колегинице. Непосредно учињена повреда Пословника. Ево, рекао сам.

Колега, не можемо да уважимо вашу примедбу за кршење Пословника зато што се примедба може исказати, рећи само уколико је било непосредно...

Повреда Пословника, народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, нити су комунисти били толико добри нити су равногорци били толико зли, али колега Обрадовић је повредио достојанство Народне скупштине, члан 107, позивајући се на Дражу Михаиловића. Дража Михаиловић није мачак Дража.

Ви сте се 1999. године у „Искри“ залагали за смернице Збора Димитрија Љотића. Још нешто, пробали сте да увредите комунисте, оне који су остали левичари. Али, овде пише да су припадници породице Илић, проглашени након Другог светског рата за државне непријатеље, својевремено интернирани у кућу Обрадовићевог деде као истакнутог и озлоглашеног комунисте, где су били приморани да раде као најобичније слуге на црвеном двору Обрадовића. Такође, Милисав Обрадовић, син деде, био је са господином Велимиром Илићем у „Хидроградњи“ члан Комунистичке партије. Тако да не знам на чега се он позивао.

Ако си био за Димитрија Љотића, онда си био против Драже Михаиловића. Ако си против комуниста, онда се одрекни деде, одрекни се свих традиција које су тада имали радећи за Удбу, Озну, које си толико презрео у свом говору.

Још нешто, то дружење са Коштуницом, тај новац који је добијен добијен је да се сачува тај мачак Дража. Како су га дали Обрадовићу заједно с новцем, свих девет мачјих живота му је потрошио, црко је од глади. Таман га научио да не једе, он црко. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само полако, нисте једини.

Повреда Пословника, Неђо Јовановић.

Изволите.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Позивам се на одредбу члана 27. Пословника Скупштине Републике Србије, јер сте ту одредбу повредили с обзиром на то да нисте санкционисали, барем опоменули колегу који је овде покушао с једне стране да изазове нове политичке и идеолошке поделе, да изазове нове идеолошке сукобе и, што је најгоре, да вређа огроман број грађана Србије који и те како, и те како, поштују и баштине своје идеје и идеологије на антифашистичкој борби.

Социјалистичка партија Србије се поноси чињеницом да се у њеном програму налазе све оне добре, квалитетне идеје социјалдемократије, социјализма, Димитрија Туцовића, Радована Драговића, антифашистичке борбе кроз партизански покрет, све оно што левица, а Социјалистичка партија Србије јесте аутентична партија левнице, у себи носи.

Бошко Обрадовић је увредио све оне који те идеје носе у себи, који те идеје негују и поштују, увредио је оне који су дали своје животе, увредио је њихове породице и њихове потомке, на начин како се одредио према њима.

Ми социјалисти поштујемо сваког родољуба, сваког патриоту, сваког ко је допринео да се победи зло, да се победи фашизам, сваког оног ко је допринео да се фашизам више никад не врати, да се сузбије у корену.

Данас сте ви, господине председавајући, дозволили да се управо на тај начин политички говор претвори у идеологију и расприривање идеолошке мржње. Мислим да то не смете да дозволите и да треба увек, када се тако нешто појави, оштро да реагујете. Захваљујем се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ја се захваљујем, колега, што сте ми указали на ове повреде Пословника. Једноставно, нисам био у могућности да утичем на колегу Обрадовића, који је био занет једним политичким, идеолошким говором који је малтене значио позив на грађански рат.

Сва је срећа што је све оне које је оптуживао за неке злочине... Нисам ја ту да истражујем о злочинима ни четника ни партизана, постоји историја, историјске чињенице, докази, нека се они тиме баве, али је сва срећа што је већина тих учесника упокојена па тај његов позив на грађански рат није имао никаквог ефекта.

Иначе, потпуно се слажем са вама, али народ и треба да види, грађани, за кога гласају и како их ко представља ако је добио њихов глас.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни? (Не.)

Повреда Пословника, народни посланик Ђорђе Комленски.

Изволите.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Извињавам се, председавајући, ја сам се јавио за реплику с обзиром на то да је партија директно прозвана.

Пошто сте мало пре на моју повреду Пословника члана 27. рекли да то није ваш посао, ја то уважавам, али ћу стварно замолити да неко затвори она врата тамо. Уби промаја, чује се, лупа и имамо проблем да радимо нормално.

Што се тиче ствари које се овде спочитавају Покрету социјалиста, да баштини идеју комунизма, ми смо јако захвални на томе што је то неко приметио, али не разумем какве везе неко ко баштини политику Димитрија Љотића има везе са комунизмом, има икакве везе са антифашизмом, какве везе он уопште има и са Дражом Михаиловићем, зашто њега занима више гроб Драже Михаиловића, а не занима га где је гроб Димитрија Љотића у Словенији, који се, бежећи од партизана, слупао у саобраћајној несрећи и изгинуо и тако побегао руци правде, како неко ко подржава политику Димитрија Љотића, чији је један од главних команданата његовог чувеног Збора гарде био Марисав Петровић у Крагујевцу, који је крагујевачке ђаке доводио и руководио стрељањем.

То је апсолутно недопустиво и ја стварно молим да се колеге сами са собом договоре које се политике држе. Једино ако им је заиста политика како новац узети од српских светиња, онда разумем зашто су час за Дражу, час за Љотића, ако уопште у следећих пет минута буду знали чију идеологију следе.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Делићу, немате право на реплику.

(Божидар Делић: Директно сам поменут.)

Немате право на реплику, колега Делићу, зато што је из повреде Пословника. Није било у оквиру дискусије, него повреда Пословника.

Повреда Пословника, Наташа Јовановић.

Изволите.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Господине Арсићу, рекламирам члан 27. став 2. Требало је да реагујете када је говорио Бошко Обрадовић, прерано увели љотићевски пупољак, зато што је он увредио све часне српске патриоте, односно припаднике српског четничког покрета, јер је као истакнути и доказани љотићевац говорио о антифашистичкој борби ђенерала Драже Михаиловића и његових следбеника.

Ваша дужност је била, јер ви врло добро знате, као и читава српска јавност, да је он љотићевац, да је био један од главних аутора текстова у љотићевском часопису „Нова Искра“, да је Вука и Доситеја – и уверена сам да је спреман да то и сада понови овде, ваљда стоји иза онога што је писао – називао штеточинама и безбожницима, да је на најгори могући начин вређао

све оне, кроз такво своје деловање, који су били против Немаца и фашиста, а сада жели другачије да се представи јер није, ваљда, у сврху његовог даљег политичког деловања да сви знају да је он љотићевац, а јесте и то не може да се избрише.

Молим вас, господине Арсићу, када сте на месту председавајућег, јер и ваша изворна идеологија је ова наша идеологија, српског национализма, ваљда вас као Верољуба Арсића, пошто сте били дугогодишњи члан Српске радикалне странке, а знате каква је улога четника била и припадника четничког покрета, да увек реагујете када говори овај љотићевац Бошко Обрадовић, јер заиста на најгори могући начин вређа све оне који су потомци и четничких породица и свих оних који су дали свој несебични допринос за ослобођење српских земаља.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колегинице Јовановић, ја заиста не знам коју ће идеологију колега Обрадовић да заступа кад устане неко јутро, зато сам пустио да исприча ово још једном, да знам, да још једну речку ставимо у идеологије којима располаже.

По Пословнику, народни посланик Бошко Обрадовић.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Каже тамо лепо, члан 109. став 7, ако се не вaram – опомена се изриче народном посланику ако износи чињенице и оцене које се односе на приватни живот других лица.

Дакле, моје излагање је било врло начелно, идеолошко-политичко, без помињања било којих појединаца, а камоли улажења у нечији приватни живот. С друге стране, ви сте омогућили господину Ристичевићу да помиње приватни живот моје породице, да монструозно лаже како је у породици Обрадовић икада био икакав логор за било кога. Знају сви у Чачку, у Вранићима, да је мој деда био најобичнији надничар који никакве везе ни са чим није имао, а камоли са Комунистичком партијом Југославије или било чим сличним. Значи, то је монструозна лаж.

Ја сам већ доказао за пет ствари које је Ристичевић данас говорио да су све лаж. Тај човек би коначно морао да одговара, јер он лаже 24 сата дневно, а нико га не зауставља у тој лажи.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, хајде мало прилагодите ваш речник.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Морате разумети, ради се заиста о увреди моје породице и, наравно, морам бити емотиван, али ћу се прилагодити.

Дозволите само онда да појасним у чему се урушава достојанство и ове народне скупштине.

Ниједног тренутка нисам негирао други антифашистички покрет отпора у Србији, а то је партизанско-комунистички покрет. Само сам говорио о нечему потпуно другом – ако се истиче антифашизам, а треба да се истиче, зашто се заборавља ђенерал Дража Михаиловић, зашто не знамо његов гроб?

Пазите, ако имамо времена, а немамо и нећу да злоупотребљавам повреду Пословника, можемо да говоримо и о томе како су се Дража и Љотић ујединили у Словенији против комунизма 1945. године, за оне који то не знају, па да изведемо ту везу како се заправо један велики национални фронт створио против комунистичке опасности која је дошла и однела са собом десетине хиљада живота, стрељаних, после ослобођења 1945. године.

Дакле, хајмо да будемо објективни...

(Председавајући: Колега Обрадовићу, приводите крају.)

Господине председавајући, само то тражим на крају, да будемо објективни. Ако је нешто било добро у комунизму, било је добро. Али ако је неко стрељао у комунизму, то није добро и то мора коначно да се рашчисти и реши.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Обрадовићу, ја заиста вама не могу да помогнем. Ви тражите да Народна скупштина буде та која ће да утврђује нечију историјску одговорност, и то када расправљамо о закону у појединостима који се односи на војно образовање и школовање да ми као Скупштина утврђујемо историјске околности, да ми доносимо пресуде да ли је неко стрељао или није. Знате ли ви чиме се бавите у овом тренутку? Схватате ли колико је то озбиљно?

Значи, извините, ја морам још једном да вам кажем да се уздржавате од тога. Била је и ослободилачка борба и грађански рат. Свако откопавање историје везано за грађански рат буди одређена осећања код чланова породица, код свих. Зато вас молим да о томе водите рачуна. Организујте трибине, организујте научне скупове, причајте о томе, али немојте Скупштину да злоупотребљавате за то. Осим ако то баш није тема дневног реда, а није.

Да ли желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни?

По Пословнику да ли још неко жели реч?

Народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, чл. 103, 108. и 109.

Господине председавајући, били сте у обавези, због оног „лаже“ итд., да изрекнете неку меру господину Обрадовићу, који је искористио Пословник да би изнео своју реплику на моје излагање.

Дакле, ја ништа нисам измислио. Ово је „Искра“ из 1999. године, где господин Обрадовић хвали Љотиће.

Под два, Љотић и Дража никад нису били заједно у Словенији. Ово је нека нова чињеница; ја сам, напосто, фрапиран. Вероватно је био на граници Босне и Србије, то је мало даље од Словеније, али Љотић свакако није знао шта је Словенија а шта је Босна и Херцеговина.

Надаље, ово је из „Чачанских новина“. Кад сви у Чачку знају да је нетачно оно што сам ја изнео, овога онда у „Чачанским новинама“ не би

било, а потписује др Петар Јанковић из Чачка, са чијом странком он сада обнавља неке односе. Значи, ту има 10 тврдњи које су изнете јавно на конференцији за штампу. Када је нешто у новинама и када је изнето, по питању господина Обрадовића, онда то свакако није никаква тајна.

Ако бих ја сада питао да ли се сусрео са извесним Мартином, припадником амбасаде САД, мислим да би он рекао да ни то није тачно. Дакле, за све што сам рекао, а рекао сам да има и стан у центру Чачка, и уколико га нема, онда нема проблема да ми га поклони, а уколико га има, ја сам задовољан поклоном. Шта год ја изнесем, он каже да лажем. Али ако ја лажем, папири не лажу.

Дакле, или си писао за „Искру“ или си докторирао на „Љотићевој“ идеологији, где си чак повео герилску борбу, наводно. Рекао си да ћеш се герилски борити против ове власти, а то је исто из доктрине Димитрија Љотића. Он је рекао – не требају нам гласачи, требају нам борци. И сада, човек који је позвао на герилу, мени та герила никако не паше.

Он такође у овом часопису пише да је демократија старија сестра комунизма. Ја овог Бошка Обрадовића не могу да схватим. Њега би човек морао волети да би могао лакше да схвати шта он прича. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли има још по Пословнику?

Нема.

Сад право на реплику.

Реч има министар, господин Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Знате како, када говорите о закону који нити сте прочитали нити ишта знате о њему, онда морате да направите ову реку мржње и, ако бисте могли Србе да посвађате додатно, када би могли да се побију овде пред вама па да ви будете судија и навијате за победника заједно са усташама или каквим сличним, тада бисте били најсрећнији.

Комунистима антифашизам оспоравају фашисти у целој Европи. Сви до једног. Сваки фашиста у Европи сматра да су комунисти зло. Сви до једног, нема никакве дилеме. Врло је занимљиво да следбеници Димитрија Љотића говоре о антифашистима. Шта сте очекивали, да говоре добро о њима? Не могу, то је јаче од њих.

Знате, на свим ратујућим странама је у Србији, тадашњој Југославији, било пуно антифашиста, осим код Димитрија Љотића. Ту није био ни један једини. Нема забележеног љотићевца који је био против фашизма, па не може бити ни следбеника љотићеваца који су антифашисти. Једноставно, не може.

Видим ја да би овде поново кости да се ваде. Слушао сам недавно из Хрватске, баш иста идеја. Гле чуда! Откуд то да у српској скупштини дође идеја из Хрватске да се ваде кости, да се поново премерава и нешто броји? Судови су ти који одлучују о сваком појединцу, не може Народна скупштина то да уради, а посебно не могу Љотићеви следбеници то да раде. Немају право на то, постоји закон о рехабилитацији. Ако већ хоћете да знате, ал' не занима вас, Војска Србије је пре неколико дана одала пошту умрлим

припадницима Краљевске војске Југославије, зато што су били рехабилитовани, зато што су се борили против фашизма. И тачка. Али то се овде не разуме, овде и од наше војске хоће да се прави идеолошка организација.

Знате, једино ко хоће да нас избаци из антифашистичког света, а ту говорим о партизанима, јесу усташе. Усташе говоре да се партизани нису борили. Сада покушавају да нас испишу из историје Другог светског рата. Поносан сам на историју Првог светског рата и поносан сам на историју Другог светског рата. Ми смо били победници захваљујући тим људима. Како вас није срамота да им пљујете по гробовима? Поносни смо на сваког антифашисту, било да је носио петокраку или нешто друго, али знам да ниједан љотићевац није носио антифашистички знак.

Оставите овај несретни народ, немојте да га делите. Срамота је радити за нашу службу, а није срамота цинкарити за, како чујемо, разне аташее, војне и остале, разних страних амбасада? То је у реду? То је прихватљиво понашање, и то не кад је рат? Пустите овај народ да залечи своје ране, има довољно рана. Имамо законе, има ко ће, има шта ће, свако ће добити своје место у историји, као што је већ добио. Као што видите, ова држава се понаша фер и равноправно према свима.

(Председавајући: Приведите крају, господине министре.)

Извините, прекорачио сам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По Пословнику, народни посланик Драган Весовић.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући. Мислим да сте повредили члан 109.

С обзиром на то да за господина министра у овом уваженом дому важе иста правила као и за народне посланике, били сте дужни да његово увредљиво излагање прекинете.

Питама вас – на кога мисли господин министар када каже да је фашиста?

Питама и вас, господине министре – да ли ви знате шта сте рекли? Кома ви кажете да је фашиста? Кома ви кажете да је фашиста...?!

(Искључен микрофон.)

(Александар Вулин: Пали сте у ватру.)

(Драган Весовић: О чему причате? Ви сте пали у ватру. Немојте да вређате. Назвали сте ме фашистом. Водите рачуна шта причате.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега, ни у једном тренутку нисам чуо да је министар рекао да сте ви фашиста. Називао је љотићевце фашистима, а ко заступа њихову идеју нека се сам пронађе у томе, нек се препозна.

По Пословнику, народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, господине Арсићу.

Молим вас да примените члан 112 и да одредите паузу од неколико минута. Ја ћу да цитирам Његоша: „Вријеме је мајсторско решето, пречистиће оно ове ствари; ситнарије ћецу забављају“.

Ми расправљамо о законима који се односе на Војску Србије. Војска Србије, данашња Војска Србије није ни партизанска, није ни четничка, она је војска свих грађана Републике Србије. Други светски рат је завршен пре више од 70 година. Немојмо поново да отпочињемо грађански рат у Србији. Највећи српски непријатељи сада трљају руке и веселе се када виде да Србин хоће поново да удари на Србина. Србија данас има пред собом многобројне изазове. Српска напредна странка је живи доказ да, кад желите добро држави Србији, онда за то добро су спремни да раде и потомци четника и потомци партизана.

Историју да препустимо историчарима, а ми који се бавимо политиком, ми који учествујемо на овај или на онај начин у вођењу државних послова да гледамо да Србији буде боље, да имамо више инвестиција, да имамо више радних места, да имамо више деце у Србији, да се сложимо и ујединимо око решавања питања Косова и Метохије, да одржавамо сарадњу и пријатељство са нашим пријатељима у свету, да покушамо од оних који су нам мало мање пријатељи да створимо ако не пријатеље оно макар партнере и сараднике. Дакле, то су изазови са којима се Србија данас суочава.

Ова расправа, идеолошка, острашћена, расправа о партизанима, четницима, љотићевцима, ко је с ким био, ко је кога убијао и на који начин, мислим да то нигде не води. Ово није тачка дневног реда. Србији и српском народу је потребно јединство, потребна је слога, јер је много изазова и много је проблема са којима се Србија данас суочава.

Зато вас молим да окончате ову расправу, која нема много смисла, која само дели српски народ, која дели Србију, која отвара неке старе а добрим делом залечене ране, и да после тога наставимо рад по дневном реду.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем се, колега Мартиновићу. Захваљујем вам се и на помоћи.

Сад одређујем паузу, у складу са чланом 112. Са радом настављамо у 16 сати и 15 минута.

(После паузе – 16.15)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Даме и господо народни посланици, настављамо са даљим радом у расправи о појединостима.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Мирјана Драгаш.

Да ли неко жели реч?

Колега Милојичићу, желите реч? (Да.)

Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, председавајући. Користићу време овлашћеног.

Слушали смо данас разне теме. Испред себе имамо сет од шест закона који се односе на живот и рад припадника МУП-а. Наравно да је важна и наша прошлост, јер ко нема прошлост не може имати ни загарантовану будућност, али није данас дан где треба да се делимо на ове или оне. Данас треба да размишљамо о овим изузетно важним изменама и допунама закона, о амандманима које смо предложили и начину на који живе припадници Министарства Војске Србије.

Пре свега, они чувају мир и стабилност наше државе и треба њима да посветимо ове законе, који су и писани, ваљда, зарад њиховог бољитка. Промењено је пет министара одбране за последњих шест година и мене интересује да ли је довољно годину дана да било који човек уђе у све поре Министарства и волео бих да ми то кажу школовани и озбиљни људи који овде седе, тј. припадници Генералштаба Војске Србије.

Војска је изузетно сложен систем. Не кажем да остала министарства нису, али у војсци имате од војске, војне обуке, војне школе, до медицине, пољопривреде, имате широк спектар онога чиме се све војска бави и мислим због тога да је то сложенији систем. Имате и извоз, имате и увоз, тако да мислим да је војска изузетно сложен систем и, ко год био министар одбране, није довољно годину и два или три месеца да овлада том материјом и одмах буде смењен.

Говорили смо овде и о синдикатима, да ли је потребно синдикално организовање или не. Чули смо да су мишљења подељена, а од председнице Парламента смо чули како је то у Француској. Не знам само да ли знате колика је просечна плата у Француској, да је просечна плата 2.800 евра, док је у Србији око 400 евра; да ли знамо да водник, само у Хрватској, да не идемо даље, има просечну плату 900 евра. Водник у Хрватској има 900 евра, толико вероватно имају наши официри.

Да, треба да будемо поносни на официре, подофицире и војнике наше државе, али постављам питање који легитимитет има министар одбране за ту позицију. Нисам склон оном делу посланика који је говорио да министар мора да буде стручњак. Не, министар је политичка функција и немам никакав проблем са тим. Министар је ту да спроводи политику Владе која се кандидовала на изборима и добила или није добила подршку, и ту немам никакву дилему. Али имам дилему политичког легитимитета управо, о којем говорим, актуелног министра.

Значи, министар одбране може бити неко из струке или неко са политичким легитимитетом. Садашњи министар одбране... Без икакве увреде, да не буде, пошто стално када говорим о војсци, критикујем министра одбране, па да он не помисли да ја имам нешто лично против њега. Наравно да немам ништа лично ни против ког министра, али имам веома лично против онога на који начин се спроводе ови закони, јер ја живим у овој земљи, као и моји преци, као и моја деца, и мени је стало да Србија буде

најбоља у свим ресорима, у свим министарствима – и у економији, и у спорту, и у пољопривреди и у привреди.

Тако да немамо ту подељена мишљења, пошто чујем да министар често изговара да је неко пун мржње; то је чак рекао и претходном говорнику из друге посланичке групе. Ја не желим да говорим о другим посланичким групама, али ДС никада није била нити ће икада бити опозиција држави Србији. Демократска странка јесте и била и увек ће бити опозиција и Српској напредној странци и начину на који води одређене ресоре, тачније, све ресоре.

Апеловали смо да повучете закон о БИА, ви то нисте учинили. Тај закон је изузетно лош. Не по ДС, већ по безбедност грађана Србије.

Данима говоримо о штетним последицама закона о БИА. Као што данима предлажемо измене и допуне закона, укупно 180. Као што смо предложили 106 амандмана, верујем да их нисте ни прочитали. Волео бих да ми неко каже бар један амандман који је предложила ДС од укупно 106 и да нам кажете – нисмо усвојили тај и тај амандман из тог и тог разлога. Мислим да овде има веома озбиљних амандмана. Ниједан амандман ДС није – брише се. Ниједан. Ниједан амандман ДС није зарез. Као што предлажемо измене и допуне Закона о Војсци. Волео бих да ми неко каже да ли је нормално да немамо компатибилност између Закона о Војсци и Закона о одбрани или компатибилност између Закона о Војсци и Закона о ванредним ситуацијама. Мислим да то није нормално и због тога то предлажем. И мислим да је важно да неко прочита амандмане, ко се разуме у то, наравно, и прочита предложене измене и допуне закона и о Војсци и о одбрани које ми предлажемо и да нам каже шта ту није добро.

Ја се захваљујем еминентним стручњацима, и генералу Радојичићу, и генералу Малиновићу, који су са нама радили на овим законима и на овим изменама и допунама и на овим амандманима. Не може неко да ми каже да људи који су, генерали, часно и поштено обављали свој позив, који су бранили ову земљу иако су били против политике која је довела до тога, нису урадили те ствари на квалитетан начин. Да, јесу, али је потребно само да неко то прочита, ко то разуме и да онда имамо дебату на ту тему.

Молим вас још једном, али видим да је то узалуд и апелујем пре свега због грађана Србије, да је пре свега закон о БИА изузетно лош. Немам проблем да кажем ни да је закон о учешћу наше војске у мултинационалним операцијама добар и да је ДС то предлагала и предложила и да није било професионализације и модернизације војске...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Милојичићу, причамо о сасвим неким другим законима у појединостима. Расправа у појединостима не може да буде обједињена.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Наравно. Могу ли ја да завршим?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Само уколико причате о амандману који је поднела народни посланик Мирјана Драгаш, а не шта ви хоћете.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Господине Арсићу, хоћете ли ви да одредите аршине и да сви поштујемо те аршине или нећете? Не може један аршин да буде за... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не можете са мном да полемисете, колега.

(Радослав Милојичић: Ко ми каже да не могу? Причате овде о Дражи и Титу сат и по времена, а када се прича о Војсци и БИА, што је на дневном реду, онда о томе не можемо. Узмите мало стенограм па погледајте шта је причала председница Парламента и остали посланици.)

По ком основу, колега Комленски? По амандману?

(Ђорђе Комленски: Реплика.)

Чекајте, ако је реплика, прво има право народни посланик Владимир Ђукановић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, уважени председавајући.

Ево, пошто се неком приговара да није прочитао амандмане, најпре бих рекао да уважени колега који је малопре говорио није прочитао амандман, јер да јесте, нешто би рекао о том амандману. Ми нисмо чули апсолутно ни једну једину реч везано за тај амандман. Чули смо једну општу причу о свим законима који су овде, а посебно и константно уважени колега инсистира на тој причи како живе данас припадници наше војске, па упоређује са платама у Хрватској... Све је то јако лепо, знате, али ова земља је тек кренула да се опоравља и први пут је дошла у ситуацију да има, на пример, раст БДП-а 4,5%; у ваше време је био минус четири посто.

Оно што је кључно, кажете – зашто неко нема неку већу плату? Па никада нису биле веће плате у Министарству одбране. У томе је суштина. Ви сте ти који сте довели нашу војску до руба пропасти. Први пут се наша војна индустрија занавља, нешто производи, никада више муниције нисмо негде продали. Наравно, ја бих волео заиста, што је министар и говорио, да ми опремимо нашу војску и за ово ИТ ратовање, не само да продајемо ову пешадијску муницију, која, наравно, има велику потражњу. Али немојте ви да причате о платама у Министарству одбране, јер да сте остали, верујем да ми не бисмо више ни имали војску. То је суштина.

Тако да, замолио бих вас, председавајући, кад се неко убудуће јави по неком амандману, да прича о амандману, да образложи зашто је тај амандман добар, да се прихвати или не, а не да слушамо општу причу, која, наравно, не стоји и служи искључиво за манипулацију грађанима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Колега Комленски, право на реплику.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Заиста је неморално и неразумљиво зашто претходник који је изазвао ову реплику није пропитивао да ли постоји легалитет и легитимитет шибације са Ђерам пијаце да буде министар одбране, човека који се запослио 7.11.2000. године у савезном министарству унутрашњих послова, 31.12.2002.

године споразумно напустио и узео отпремнину од 771.715,92 динара, потписао обавезу да у следећа 24 месеца не сме да буде запослен у државним органима, али је, и поред тога, шибација са Ђерам пијаце засновао радни однос након мање од годину дана, и то стални радни однос, у „Југоимпорту СДПР“ Нови Београд.

Значи, питање легалитета, легитимитета и поштења и образовања тог министра је требало поставити на време, а сматрати да су они који су завршили неке дописне курсеве Маршалове у Гармишпартенкирхену вреднији и способнији од наших министара, који су завршили наше највише националне академије за образовање у области националне безбедности, могу само они који су знали да потроше тенкиће за пиће.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар, господин Вулин.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Хвала.

Знате како, изгледа треба понављати; понављање је мајка знања. Па да поновимо да ја нисам завршио ФБИ курс и да заиста с те стране нисам легитиман да будем министар одбране, али јесам завршио највишу војну школу у Србији, тако да би то можда могло да буде мали легитимитет. Али да додамо још један део малог легитимитета, ја нисам министар коме је надлежни скупштински орган на основу мишљења свих надлежних служби забранио располагање и приступ тајним подацима зато што га сматрају ризичним и опасним. Дакле, мене за таквог нико не сматра.

Да додамо, у време досовске власти просечна плата у Војсци, уз све кредите и задуживања, у овој држави је била 43.101 динар. Данас је 51.000 динара. Је л' то недовољно? Недовољно је. Да ли је далеко боље него што је било? Јесте далеко боље него што је било. Не знам на шта су трошили тај новац, али морам вам рећи да су они са оваквим платама од 2008. до 2012. године извршили набавку или уговорили 20.659.173.000 наоружања и војне опреме. Ми смо, са повећањем плата, без кредита, без задуживања, уложили у наоружање и војну опрему 45.234.144.000 динара. Ово су чињенице. Дакле, скоро два пута више, са повећаним платама, са највећим буџетом у нашој војсци икада, 70,5 милијарди, а највећи део тога одлази управо на наоружање и војну опрему, као што и треба да буде.

Дакле, ви овде стално слушате нападе у којима... Ево, сад сте могли да чујете и ту реченицу, која се непрекидно понавља – они су били против политике која је довела до бомбардовања, али су се борили. Које политике? Па то Хашим Тачи покушава да вам докаже да су Срби криви за бомбардовање, па то Харадинај покушава..., па то слушамо из Хрватске да покушавају да нам докажу да смо ми криви за све. И онда то слушате у српском парламенту и онда ће, наравно, ово да се преноси, а не о квалитету наших закона. Хајде прочитајте закон па да се вратимо на закон. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Александар Мартиновић.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Даме и господо народни посланици, грубо је повређен члан 107.

Господин који представља Демократску странку и који је, изгледа, постао наследник Давидовића и Пекића износи ствари за које мисли да нико живи не може да провери.

Господине министре, да буде јасно и вама и вашим сарадницима и грађанима Србије, ДС је на цео овај сет закона из вашег ресора поднео 106 амандмана, од тога 67 амандмана гласи – брише се. Ево, ја сам донео, само на Предлог закона о изменама и допунама Закона о војној, радној и материјалној обавези укупно 45 амандмана; народни посланици Горан Ћирић, Балша Божовић, Гордана Чомић, Александра Јерков, Наташа Вучковић, Весна Марјановић, Дејан Николић, Маја Виденовић, Радослав Милојичић, Горан Јешић, Верољуб Стевановић, Томислав Жигманов: члан 1 – брише се, члан 2 – брише се, члан 3 – брише се, члан 4 – брише се, члан 5 – брише се, члан 6 – брише се, члан 7 – брише се и тако све до члана 45.

Ово је само један закон. Дакле, на један закон поднели су 45 амандмана „брише се“. На цео сет закона који сте ви предложили поднели су 106 амандмана; од тога је 67 амандмана – брише се. И цео дан слушамо причу како у Хрватској каплар или водник има плату од 900 евра, како је у Француској и тако даље.

Ту постоји само једна мала ствар. Године 2012. СНС није наследила Француску него Србију – јадну, обогаљену и опљачкану од стране оних који нам данас држе лекције о томе како треба да бринемо о правима радника, земљорадника, официра, подофицира, војника и тако даље, а упропастили су све чега су се дохватили за 12 година своје владавине. Упропастили су све, па и Војску Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По ком основу се јављате, колега Милојичићу?

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Реплика.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На чије излагање?

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Пословник има право предности па је онда господин... А могу да користим и своје време, господине Арсићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Ево даћу вам, изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Пре свега, мислим да је незабележено у историји Европе, сигурно, да један бивши министар одбране не добије безбедносну проверу, и то 2016. године, да није прошао безбедносну проверу 2015. или 2016. године. Човек је био министар одбране...

(Народни посланици добацују: Нажалост.)

Да, на жалост по вас, зато што је то чист реваншизам. Чист реваншизам! Учествовао је, имао је приступ свим најповерљивијим информацијама и припадник тела...

(Народни посланици добацују.)

Молим вас да не добацујете.

Господине Арсићу, можете ли да објасните вашим колегама да не буду толико нестрпљиви? Знам да је њима нервоза ударила на максимум, знам да схватају да ће изгубити врло брзо све привилегије јер ће СНС изгубити изборе, знам да их боли када неко говори истину, али волео бих да ми неко објасни како неко ко је прошао све безбедносне провере од 2000. године, 2015. године, доласком на власт вас из СНС, када је политика ушла у све поре и када се одлучује политички...

Као што смо прикупили преко 50.000 потписа да се врате отете пензије, а Уставни суд нам каже – па то је урађено због финансијске консолидације земље. Какве везе има Уставни суд са финансијском консолидацијом земље? Волео бих да ми то неко објасни. Али ја знам са чим то има везе. Са СНС, јер СНС жели да контролише све. Заиста је срамота то што је мало пре министар изнео и слободно вас молим да то не говорите нигде ван Србије. Додуше, вас нигде ни у једну земљу неће ни да пусте, можете да идете од Сурдулице до Суботице да се шетате. Молим вас да то не говорите нигде, јер ће се смејати држави Србији. То што ће се смејати вама, мене брига, али ме брига ако се смеју земљи из које сам ја и у којој ја живим.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Александар Мартиновић.

Изволите.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Па сад, како је Драган Шутановац 2000. године добио сертификат о безбедносној провери, врло је једноставно – коза је чувала купус. Кад год коза чува купус, лако се добије сертификат да си прошао безбедносну проверу. Али кад се променила власт, оно што господин Милојичић неће да каже, Драган Шутановац 2016. године није прошао безбедносну проверу, па се жалио суду, па је суд потврдио да из основаних разлога није могао да прође безбедносну проверу и његова жалба је одбијена.

Значи, није овде ствар само да је неки скупштински одбор или да је нека безбедносна служба одбила да изда сертификат Драгану Шутановцу, суд је утврдио да постоје основани законски разлози зашто Драгану Шутановцу не треба издати сертификат о приступу тајним подацима.

Овде нам је господин Милојичић стално постављао питање – питајте господу из СНС ово или оно. Ево, ја сам, драге моје колеге из СНС, страшно забринут. Ускоро ћемо да изгубимо власт од стране господина Милојичића, Тирића, Јешића и осталих и изгубићемо бројне привилегије. Ево ја ћу нпр. да изгубим колекцију од преко 150 сатова, изгубићу једно десет станова у Београду, изгубићу виле, изгубићу уметничке слике које вреде стотине хиљада евра, изгубићу уштеђевину од преко милион евра коју имам у којекаквим банкама и нећу моћи да летујем на Малдивима. Дакле, изгубићу бројне привилегије и заиста ме је страх.

Не знам, Маријане, шта ћеш ти од тих привилегија да изгубиш, али смо заиста у страху, господине министре, јер ускоро губимо власт и оде моја

колекција сатова, а замислите, ја сам ту колекцију сатова, којих имам преко 150, стекао од министарске плате, која износи око 100.000 динара. Од те плате успео сам да купим и неколико вила, и неколико десетина станова, и да летујем на Малдивима, и да имам уметничке слике итд. Како ми је то пошло за руком, питај драгог бога, али некако ми је пошло за руком. Али ухватио ме је живи страх, јер ћу ускоро да изгубим све те привилегије; победиће ме ови који су водили Србију до 2012. године.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Полако, колега Ћирићу, има пуно реплика.

Прво реч има колега Ђукановић.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Знате, ја сам био члан тог истог одбора где је данас господин Милојичић. Он добро зна како се пролази та безбедносна провера. Значи, крвна зрнца вам провере. Не постоји никаква могућност да вас неко обмане, лаже, да неком намерно нећете да дате да он прође, да не добијете сертификат и, једноставно, ради се о нечему што је ноторна чињеница, а то је да бивши министар одбране није прошао и сад се неко пита како је могуће да је био министар одбране. То се и ми питамо. Заиста се питам како је било могуће да он буде министар одбране, али, знате, у овој земљи су били, и од оног Давинића и већ не знам ко били су министри одбране па смо редовно имали афере, од „Сателита“ до не знам чега. И тако је Војска темељито урушавана и пропадала лепо.

Знате, ја бих волео, ево, рецимо, ви сте ту, господине министре – како је то неко добијао могућност у време управо поменутог министра да гради одређене зграде, инсталације за војне објекте итд.? То је била једна врло занимљива афера, посебно зато што је везана за Звездару, гле чуда. И ко су ти људи са Звездаре који су добијали у Министарству одбране да раде те послове? Било би лепо да то чујемо, јер мислим да би се сва јавност згранула какви су типови улазили у наше Министарство одбране и добијали такве послове.

Тако да, кад постављате то питање како није прошао ту проверу, није прошао управо зато што су му пронашли све то што су му пронашли, а много логичније питање је било и сви се питамо овде, и читава јавност, како је он уопште могао да буде министар одбране. А то вам је исто као како је могао господин Понош да буде начелник Генералштаба, да прескочи све могуће инстанце и да дође и буде начелник Генералштаба. Толико о вашој стручности и свему што сте радили за нашу војску. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Комленски.

ЂОРЂЕ КОМЛЕНСКИ: Захваљујем, председавајући.

Ево мало да појасним како шибација са Ћерам пијаце, ничим незаслужено бивши министар одбране, није прошао безбедносне провере.

То је кад продајете тенкиће да платите пиће, а да бисте лакше продавали тенкиће, на место помоћника министра одбране за материјалне

ресурсе поставите кумиће. А онда уз кумиће тенкиће за пиће, а кумићи буду помоћници министра одбране за материјалне ресурсе од маја 2007. до децембра 2012. године, након чега Управа војне полиције против кумића поднесе кривичну пријаву за кривично дело из члана 359. став 3 – злоупотреба службеног положаја.

Ал' није то било само због пића и тенкића, него је било због „Мегалинка“, јер је заједно кумић са неким лицима злоупотребио службени положај и, поступајући противно прописима који регулишу набавку опреме за војску, наоружања, занемаривањем прописаних поступака, све како би омогућио закључивање уговора са предузећем „Мегалинк“ д.о.о. из Београда ради набавке одређене опреме, нећу из безбедносних разлога помињати које, кажу они који су поднели кривичну пријаву, ни мање ни више, прибавио имовинску корист предузећу „Мегалинк“, а на штету Министарства одбране и буџета Републике Србије и свих грађана Републике Србије, у износу од преко 150 милиона динара.

Тако оде пиће, одоше тенкићи, а ми се чудимо зашто бивши министри нису више подобни да приступе поверљивим информацијама. Јако чудно. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Највише времена у овој расправи очигледно користимо за напад на једног од бивших министара. То сигурно неће помоћи побољшању ових закона који су данас на овој седници Скупштине, а то је стари обичај, којег сам се нагледао и наслушао, да, ево, очигледно садашњи министар или неки људи који дођу на чело најодговорнијих институција у земљи пробају да заслуже поштовање, ауторитет, одговорност тиме што ће нападати и блатити оне претходне.

Тако се не стиче, господине министре, ауторитет првог човека овако важне институције, овако важног министарства, тиме што ћете нападати и тиме што ће ваши истомишљеници нападати бившег министра. За сваку јаку институцију је потребно да има континуитет и да наследници настављају оно добро из претходног периода а поправљају оно што је било лоше.

Очигледно је да смо се наслушали, али заиста, лажи, које могу многи од вас овде да потврде, а то је једна од многих – бивши министар Шутановац је топио тенкове у Смедеревској железари. И то се овде сматра истином. То, једноставно, технолошки није могуће. И сами знате да ли угљенички или легирани челици могу да се претапају са постојећом технологијом у Железари Смедерево. То је једна од лажи, која није потребна ни министру, ни Војсци, нити овој институцији.

Мислим да је најбоље и најискреније да пођете од самог себе, од своје искрености и односа према овој униформи, свог личног односа. Ја желим да пођем од тога, јер сам резервни официр и носим ову униформу с поносом. Био сам учесник рата 1999. године у ракетним јединицама и овде пред вас могу да изађем јасно са тим шта ја радим за ову институцију и шта ћу радити

убудуће. И као бивши председник Градског одбора ДС у Нишу, те 1999. године сам носио ту униформу у Подујеву у ракетним јединицама.

Шта сте ви учинили? Мислим да је то оно чиме треба да стичете свој ауторитет пред овим генералима, пред читавом Војском Србије, а не на такав начин што ћете нападати бивше министре и што ћемо слушати очигледне лажи о многима од њих.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Прво право на реплику има министар, господин Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Мени је заиста драго што чујем да се сигурно један резервни официр не може сложити с тим да је Србија крива за то што је бомбардована и да је водила политику која је довела до бомбардовања, односно агресије НАТО-а. И драго ми је што се разликујете ту од своје странке и што не мислите да је наша борба била узалудна, наметнута и да је борба нашег народа против агресије била наша кривица у ствари. Одлично, то ми је драго да смо чули.

А како се стиче ауторитет, па најбоље се стиче на изборима, видите шта сте стекли на изборима. На изборима то можете да видите. Жао ми је што као председник Градског одбора или градоначелник Ниша, како год да сте рекли, нисте, рецимо, испоштовали обавезе према Војсци, које сте потписали са Војском још 2010. године, да ћете за земљиште дато за Касарну „Виктор Бубањ“ и земљиште за Аеродром дати више стотина станова Војсци. Нисте дали. Било би одлично да сте то урадили, то је добар начин да стекнете ауторитет, рецимо, код те војске. Баш као што Град Ниш од вашег потписа до данас дугује Војсци 157 хектара. Сто педесет седам хектара за базу, као што одлично знате, за земљу која је дата војном аеродрому. Знате да је тако, баш као што знате да станови нису дати Војсци, а земља је добијена и земља је од Војске дата. Дакле, то би било добро. Штета што нисте.

Али хајде да говоримо о још неким стварима којима се стиче ауторитет. Стиче се ауторитет тако што вратите оне које су баш партије ДОС-а избациле из војске, брутално их прогласили злочинцима и забранили им да прилазе својој војсци. Знате, у том истом Нишу, који ја много волим и поштујем, у Команди Копнене војске, у гарнизону, људи из Треће армије нису смели да уђу, а не да организују једну прославу. Једну прославу да организују! Сада смеју. Дођу у своју војску, која их воли и поштује. Што нису долазили раније? Зашто их није било од 2000. па све до сада? Зато их није било јер сте се стидели њих и њихове борбе.

Жао ми је што то морам да говорим, јер то добро говори о нашем народу и добро говори о нашем односу.

Истекло ми је време. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Народни посланик Горан Ћирић.

ГОРАН ЋИРИЋ: Користим време посланичке групе, пошто захтева више времена одговор на ово питање и на ове неистине, заиста.

Прво, био сам градоначелник Ниша 2000–2004. године и поносан сам да сам учествовао заједно са припадницима Војске и оним храбрим људима који су деминирали и извукли 30 неексплодираних пројектила, од 300 до 1.000 килограма експлозива са уранијумским пуњењем, на два километра од центра града Ниша. И да, поносан сам због тога што смо обновили нишки аеродром, што смо успоставили ту инфраструктуру која је важна и за Војску, и за град Ниш, и за цивилне летове и, наравно, за све људе који живе у југоисточној Србији, у читавој Србији.

Да, био сам градоначелник и поносан сам на то, а то питање да ли је неко имао права да уђе и да ли је било сарадње са тадашњом Трећом армијом, то можете да питате тадашњег начелника Треће армијске области, генерала Марковића. Можете да питате и многе друге официре са којима смо имали сарадњу, и са тадашњим владиком нишким, садашњим патријархом; и те како је било сарадње, и те како је било спремности да радимо на томе.

О политици 1990. године и ономе што причате, да, као припадник Демократске странке сам се увек залагао за сарадњу у региону и покушају да се нађе решење за ту бившу државу, која је залуживала, пре свега њени грађани, мирно решење и трагање за тим мирним решењем а не начином да се уђе у грађанске ратове и да, на крају, неуспешном политиком дођемо у ситуацију да ратујемо са читавим светом. И онда када се то десило, наравно да сам ушао у борбу и да сам бранио и своју децу и децу свих нас и да сам био спреман да дам и живот, а то јесте управо порука ових људи који седе овде у првим редовима и које, наравно, поштујем, јер је то та част и то је тај приступ у коме кажете – да, ја сам спреман и ја желим нешто лично да урадим за своју државу и за Војску Србије.

А ја сада вас питам, господине министре – шта сте то ви урадили 1999. године? Где сте ви били? Нећу ја говорити о вашим порукама које смо слушали због чега нисте били тада припадник и резервног састава, због чега нисте ризиковали свој живот, због чега нисте у том тренутку били припадник Војске и због чега нисте бранили државу, независно од политике коју сте заступали од 1990. до 1999. године.

Још једном кажем, желим да сведочим својим животом, својим поступцима и мислим да је то најпоштеније од свакога од нас овде у овим клупама, па то очекујем и од вас, а поготову од вас, од министра који води овако важан ресор. Желим лични пример и волео бих да га видим у вама, због чега те 1999. године нисте били у овој униформи, јер сте дали два или три или четири објашњења која нису била баш компатибилна. То је приступ који очекују и народни посланици, а верујем и највећи део војника, припадника Војске Србије.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, народни посланик Бранимир Ранчић.

Изволите.

БРАНИМИР РАНЧИЋ: Захваљујем, председавајући.

С обзиром на то да долазим из града Ниша, овде морамо да рашчистимо неку дилему – члан 107, достојанство Народне скупштине – јер претходни говорник је говорио, да кажем у благом тону, алтернативну истину, да не бих употребио реч из Вуковог речника – лаже.

Ја бих претходном говорнику поставио питање, јер ово што се дешава са аеродромом у Нишу треба упоредити са 1996. и 2000. годином, када је градоначелник Ниша био Зоран Живковић. После тога је на место градоначелника дошао Горан Ћирић, од 2000. до 2004. године.

Је ли тако, господине Ћирићу?

(Маја Виденовић: То није повреда Пословника.)

А у међувремену је премијер те земље био од 2003. до 2004. године – хвала богу, кратко време – Зоран Живковић.

Поставља се питање зашто Живковић није пренео власништво Аеродрома са државног на Град Ниш – а то сте и ви, Ћирићу, могли да урадите, да пренесете власништво Аеродрома са државног на Град Ниш – а не сада, пошто је то сада дилема, него је то урадио премијер Цветковић 2010. године? Само да се зна зашто се чекало до 2010. године. Хвала.

(Горан Ћирић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Била је повреда Пословника. Не можете реплику да добијете на повреду Пословника.

(Маја Виденовић: Ово није повреда Пословника.)

Полако, колега Ћирићу. Полако.

Реч има министар, господин Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Хвала лепо.

Као што видите, не читају се закони, шаљу се амандмани „брише се“ и онда, наравно, немамо о чему да причамо. Онда ћемо, наравно, да идемо са језиком личних увреда и онда ћемо да идемо са језиком враћања на политику, а ништа о ономе о чему је данас требало да разговарамо.

Свако од нас је урадио све што је могао бранећи своју земљу на начин на који је могао где год да је могао. Ја ћу вас подсетити, а то, нажалост, нисте имали прилике да се сетите за све време своје власти баш у Нишу да, рецимо, донесете бар закон или дан о цивилним жртвама НАТО агресије. Нисте смели да проговорите уопште о томе. Реч нисте смели да кажете. Сада се, ових година откако је Александар Вучић постао премијер, почело обележавати и то у том Нишу у коме нисте смели да причате о томе гласно. Наравно да је то тако. Без обзира, ако сте нешто и лично урадили, ја вам на томе честитам, али учешће у политици која је све то рушила и учешће у политици која је свесно уништавала и војску и наш народ не служи вам, наравно, на част.

Знате, врло је једноставно говорити језиком бројева и ја ћу се трудити да говорим, па надам се да ћемо се разумети, дакле, да знамо ко је био какав пријатељ нашој војсци.

У односу на 2008–2012. набавка наоружања и војне опреме повећана је за 3,7 пута, набавка униформе за 3,3 пута, набавка обуће 5,5 пута, набавка хране за 52%. То су необориве чињенице. А није уништено ниједно средство. Набављено је далеко више наоружања, војне опреме, наши припадници се шаљу на школовање, а они који су били заслужни у војсци се поштују и омогућава им се место у нашој војсци. Тако изгледа ова војска, а не војска која, када пита „зашто нам укидате функцију морала?“, а онда јој инструктори које сте довели у ту војску, страни инструктори, кажу „ваш морал и ваше традиције вређају ваше окружење“. Е, то није та војска и наравно да ми то никад нећете опростити. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, министре.

Право на реплику, народни посланик Горан Ћирић.

Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Да бисмо дали одговоре на ова питања, мислим да је важно. Дакле, поновићу за оне који немају искуства у овој скупштини да је 1995. године усвојен Закон о средствима у својини Републике Србије, када је Република Србија постала власник над свим и некретнинама и земљишту у Србији, а да су локалне самоуправе и јавна предузећа били само корисници те имовине. Дакле, у том тренутку град Ниш је био корисник и статус аеродрома у Нишу је у том тренутку, 1999/2000. године, био војно-цивилни.

Да бисмо обновили тај аеродром, обезбедили смо донацију норвешке владе од шест милиона евра, град Ниш је одвојио три милиона евра и да бисмо инвестирали и да би град могао да улаже, било је потребно договорити се са министарством војске да се статус аеродрома промени из војно-цивилног у цивилно-војни. То је била једина промена и било је јасно да ће, не дај боже, уколико дођемо поново до изазова, војска рећи – хајде сада, град Ниш више овде нема шта да тражи, ми ћемо користити тај аеродром за војне потребе. Али смо имали такав договор и тачно је да смо до 2003. године, управо захваљујући норвешкој влади и тој донацији и новцу грађана Ниша, реконструисали тај аеродром и оспособили га и за цивилне и за војне летове. То је истина о граду.

Иначе, са усвајањем новог закона о средствима у својини Републике Србије 14. децембра 2012. године, ви сте били на власти, ви сте били већина, дакле 14. децембра 2012. године је Град Ниш уписао имовину над Аеродромом Ниш, и то можете да видите у катастарским књигама.

Дозволите само, користити и време посланичке групе за овај део који ћу прекорачити, мислим да је....

(Председавајући: Не можете; када је реплика у питању, немате право на то. Завршите мисао, није проблем никакав.)

Дакле, због тога су заиста непримерене ствари да се позива на то да Град Ниш није испунио своје обавезе. Ми смо показали да Град Ниш има прилике да активира банкарску гаранцију од 10 милиона евра за добро извршење радова на Касарни „Бубањски хероји“ којим ће се испунити

обавезе према Војсци Србије, а то је оних 10% изграђених капацитета од 300.000 квадрата, то је 30.000 квадрата припадајућих за Војску, и то би била могућност. Зато позивамо оне који су одговорни да активирају ту гаранцију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Ћирићу.

Повреда Пословника, народни посланик Верољуб Арсић.

Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Моје рекламирање повреде Пословника односи се на члан 107. Пословника, да је дужност да се поштује достојанство Народне скупштине. Жао ми је што по овом пословнику могу да буду за кршење Пословника одговорни само председавајући.

Ево о чему се ради. Мислим да је јако неискрено и непоштена љубав према домовини, или отаџбини, зовите је како хоћете, ако некога питате или му кажете – ја сам био у рату, а где си био ти? Знате, и ја бих могао о томе пуно да причам. Још један војни рок имам, који се зове учешће у рату, али то нећу да истичем тако што ћу да нападам министра да ли је служио војску или није. Тиме не доказујем свој патриотизам, тиме не доказујем лојалност српској држави и српском народу. Тиме не исказујем љубав према својој домовини.

Ако то користимо у Народној скупштини као политичко средство, могу само да поставим питање, да скренем пажњу некоме – да, пријатељу, ти волиш Србију, али не можеш да је волиш више од мене, можеш исто. То је оно што се доказује и што је патриотизам. Додуше, неки могу и мање, али то већ није мој проблем.

Значи, ако ћемо да се враћамо на 1991. годину, можемо и на 1989, када је Србија повратила део суверенитета на целој својој територији, можемо и на 1991. и на 1992. и на 1999. годину, мени није проблем, али шта тиме добијамо? Да понижавамо једни друге и подсећамо једни друге ко је учествовао у рату а ко није. А да вам кажем нешто...

(Председавајући: Време, колега Арсићу.)

Завршавам, колега Маринковићу.

Не постоји ружније и страшније искуство за човека него учествовање у рату. И, немојте више на то да се позивате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Арсићу.

Сматрам да Пословник није прекршен. Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Не.)

Реч има народни посланик Маја Виденовић, по Пословнику.

Изволите.

МАЈА ВИДЕНОВИЋ: Потпредседниче Маринковићу, претходни говорник је добио реч по Пословнику и позвао се на члан. Ја вас као тренутно председавајућег морам да подсетим на ово што се управо десило, зато што је, нажалост, ово такође једна од ствари које ће ући у историју Народне скупштине.

Дакле, члан 103, на који се позивам и по Пословнику вам говорим, да народни посланик има право да усмено укаже на повреду у поступању председника. Господин Арсић у улози председавајућег Народној скупштини је председавао током Народне скупштине, онда је препустио председавање Народне скупштине вама, сео у клупе и јавио се, гле чуда, да укаже на повреду у поступању председавајућег Верољуба Арсића.

Значи, народни посланик Верољуб Арсић устао је и злоупотребио Пословник тиме што је рекао да је председавајући Верољуб Арсић повредио Пословник. Не само то, него је начин на који је свима јасно да је злоупотребљен Пословник искористио, и на то се позивам, да сте ви прекршили Пословник зато што нисте смели да дозволите било коме, не посланику СНС-а, да пребројава крвна зрнца патриотска и морална било коме, не шефу посланичке групе ДС.

Дакле, везано за оно што је он повредио, ја се позивам и кажем да сте ви повредили Пословник, јер тако нешто нисте смели да дозволите. Без обзира на то што се господин Арсић труди да буде истовремено на две функције, ви тако нешто не смете да толеришете.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице Виденовић.

Мислим да нисам прекршио Пословник, зато што је колега Арсић рекламирао повреду Пословника после говора, дакле реплике народног посланика Ћирића. Није рекламирао повреду Пословника док је он био председавајући, него после реплике, дакле говора господина Ћирића. Мислим да је то сасвим јасно и да се са тим слажете. Наравно, нећемо дозволити, није ни у реду и било би јако лоше за Парламент да пребројавамо, нико није пребројавао крвна зрнца, тако да ћемо наставити у демократском маниру, надам се, са овом дебатом.

Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање?
(Маја Виденовић: Наравно.)

Добро. Хвала вам.

Реч има народни посланик Владимир Орлић, повреда Пословника.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Члан 104, господине председавајући.

Унапред вам кажем не тражим да се изјаснимо, јер схватам да ваша улога и положај уопште нису лаки на седници попут овакве, када се о оваквим стварима говори на потпуно неприхватљив начин и када људи апсолутно не воде рачуна о томе шта ће рећи и како обављају своје дужности народних посланика.

Пошто је ово било очигледно искоришћено као реплика, мислим да је требало енергичније деловати оног момента када се видело да је реч о јасној злоупотреби, а реч је о јасној злоупотреби, зато што је реплика искоришћена да би се овде на груб начин упутио одговор господину Арсићу.

Господин Арсић није никоме пребројавао никаква крвна зрнца. Господин Арсић није овде никога оптужио за недостатак патриотизма.

Господин Арсић је, напротив, овде казао да постоји само смисао, да постоји само добар манир у оном моменту када кажете – волимо отаџбину, волимо је исто и немојте да се око тога делимо. То је рекао господин Арсић. А оно што је неприхватљиво, то је да се узима у заштиту, било чијим личним примером, колико год позитиван био, нечасно управо у смислу односа према држави, а то нечасно, да вам појасним на шта тачно мислим, то је када неко, морам да кажем, нажалост, у функцији народног посланика узме и оптужи сопствену земљу, а то су радили неки у овој сали, неки који седе директ поред вас, неки који су умали и дали себи право да кажу да је Србија, да је Београд крив за распад Југославије, да су криви за бомбардовање ове земље, да су криви за злочине у рату који нисмо изазвали, у рату који је наш народ покушавао да избегне до крајњих граница, чувао мир и чувао некада заједничку државу до последњег тренутка, једини, једини у некадашњој држави који су то радили.

Е, сад неко себи да да право да устане и оптужи сопствени народ, то је лоше; то је, да вас упознам, нечасно, и нечасно је бранити такво понашање. Нека вам је колега сто пута, нек делите страначку и било коју клупу сто пута, тако нешто је неприхватљиво. И немојте уопште да се обазирете, даме и господо народни посланици, на такве поступке. Они који су себи дозволили такве изјаве, такви су дубоко испод линије цензуса, такви никад више један глас добити неће. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала. Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Не.)

Реч има народни посланик Игор Бечић, повреда Пословника.

Изволите

ИГОР БЕЧИЋ: Јављам се по Пословнику, члан 105.

Господине председавајући, дозволили сте да тамо из „жутог предузећа“ добацују док је уважени господин Орлић говорио.

Ако неко из овог жутог блока у страначком изборном процесу представља бившег покрајинског премијера, који је систематски уништавао, у име своје странке, покрајински буџет на штету грађана Војводине и општина у Војводини, или ова друга струја, која представља бившег министра војног, који је уништавао војне ресурсе и Војску Србије шаљући њена материјална средства у топионице и отпад, где је на крају послао и своју странку, а за резултат није имао само пашњак на Врачару, већ и чињеницу да не може да прође безбедносној провери и добије сертификат поверења своје државе, могао би да буде мање лицемеран и призна да је некоректно да благи директора БИА и министра војног само зато што су добили поверење грађана из СНС, већ да призна резултате које постижу у овим ресорима, а такође и квалитетан тренд који имамо у БИА од доласка новог директора.

Захваљујем се. Не тражим да се Скупштина изјасни.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Бечићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Стефана Миладиновић.

Да ли неко жели реч?

Стефана Миладиновић.

Изволите.

СТЕФАНА МИЛАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Поштовани министре, поштовани гости из Министарства, пре свега желим да изразим посебно задовољство што смо у преподневном делу седнице водили једну конструктивну расправу, у складу са оним што овај дом и заслужује, и да након последње паузе поново водимо конструктивну расправу.

Данас расправљамо о закону о војном образовању. То је изузетно важно да напоменем будући да толико уназад не говоримо о тачки дневног реда, или не бар на онај начин на који би требало, па просто грађани који су се сада укључили у пренос треба то и да знају.

Када је у питању амандман, ја сам поднела амандман на члан 1. Предлога закона. У питању је другачија формулација става 1. овог члана. Схватила сам да Влада није прихватила ово решење, јер се у образложењу наводи да овај амандман не може да се прихвати јер предложени став 1 члана 1 ближе одређује суштину предмета уређивања самог закона. Ово свакако није суштински предлог који сам доставила, већ се тиче искључиво формулације.

Искрено се надам да ћемо у даљој расправи заиста говорити о тачки дневног реда, а када је у питању традиција, заиста желим да апелујем на све моје колеге да данас говоримо ипак о традицији, једној богатој традицији коју имамо као држава када је у питању војно образовање и да водимо рачуна и о томе да нас посматрају и некадашњи а и садашњи студенти Војне академије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колегинице.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Милисав Петронијевић.

Изволите.

МИЛИСАВ ПЕТРОНИЈЕВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани господине министре са сарадницима, поштовани представници Војске и војног образовања, колеге народни посланици, поднео сам амандман на члан 1. закона о војном образовању, сличан оним о којима су моје колеге досада говориле, и желим врло кратко да образложим.

Пре тога желим да кажем, пошто овде има покушаја да се пребаци владајућој већини да има велики број примедби на закон, да закон није добар и да се из тог разлога подносе амандмани, одмах да будем јасан, апсолутно немам никакве примедбе, ни моја посланичка група. Напротив, сматрам да је одличан предложени закон о војном образовању.

Због чега смо поднели амандман? Амандман је техничког карактера. Односи се на члан 1. Ради се само о формулацији, не задире у суштину закона. Ми смо, једноставно, сматрали да једну реч треба додати.

Зашто је битан члан 1? Битан је за нас зато што, у ствари, кроз члан 1. ми одређујемо шта желимо са законом, какав закон желимо, какав систем војног образовања, шта закон да регулише, које циљеве, која начела, како да регулише део који се односи на специфичност војног образовања а да истовремено буде и део образовног система, како да регулише оспособљеност, организовање војног образовања, студентске програме, положај наставника, ученика, студената, кадета итд. Дакле, одређујемо какав то закон треба да буде и шта он то треба да регулише. Сматрали смо да је ту потребно додати ту реч „систем“, али немамо никакав проблем ни са оваквом формулацијом која је дата, зато што није суштински амандман.

Даље, када се посматра закон, све је управо урађено и обрађено на најбољи могући начин и ми смо апсолутно задовољни зато што је предложен један веома важан закон, од значаја за одбрану Србије, с једне стране, али и као део образовног система Србије у целини, с друге стране.

Сматрамо чак да је, поред тога што је добро што се иде са доношењем овог закона, то и обавеза Србије, поготово ако је Србија позната и призната по квалитету и дугој традицији војног школства. Наравно, ми смо поносни на оне који предају и на оне који примају и примењују знање. Дајемо пуну подршку предложеном закону о војном образовању. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Петронијевићу.

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Татјана Мацура, Ненад Божић, Владимир Ђурић и Александар Стевановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Томислав Љубеновић.

Да ли неко жели реч?

Изволите, колега Љубеновићу.

ТОМИСЛАВ ЉУБЕНОВИЋ: Хвала.

Уважене даме и господа народни посланици, поштовани официри Војске Србије, у име посланичке групе СРС поднео сам овај амандман на члан 1. Предлога закона, и то на став 1. Амандманом је предложено да се у 1. ставу, који се односи на уводне одредбе Предлога закона, избрише реч „војно“ у делу који се односи на стручно оспособљавање за потребе одбране Војске Србије. Ми из СРС сматрамо да је овако написано сувишно, с обзиром на то да је након тога написано да се ради о стручном оспособљавању за потребе одбране и Војске Србије. Намера нам је била да се избегне дуплирање термина у овом предлогу закона.

Иначе, овај закон доноси се са закашњењем од скоро 10 година. Одговорност за то сносе обе гарнитуре власти од 2008. године до данас. Предлагач, једноставно, нема права да за оволико кашњење криви

искључиво своје претходнике, јер представници претходне власти сnose део одговорности за онај период у ком су били на власти. Данашња гарнитура је од 2012. године на власти. Период од шест година није кратак и било је времена да се овај материјал уреди новим законом.

Амандман који сам поднео у име СРС има за циљ да допринесе да се усвоји што бољи текст закона. Ако се већ оволико закаснило са усвајањем закона, мишљења сам да, барем када се усвоји, то буде квалитетан текст закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Момчило Мандић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Зоран Деспотовић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Зоран Деспотовић.

Изволите, колега.

ЗОРАН ДЕСПОТОВИЋ: Захваљујем, господине председавајући.

Господине министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, овим чланом дефинисан је предмет војног образовања, као и основни циљеви и начела војног образовања.

Поднео сам амандман да се у ставу 1. после речи „образовања“ брише текст: „у односу на образовни систем Републике Србије“. Сматрам да је сувишно истицати да сам предмет закона јесте усклађивање војног школства са самим системом образовања.

Образовни систем у Србији је био на високом нивоу, укључујући школовање како подофицирског тако и официрског кадра. Од оног момента када смо почели усаглашавати законе са законима ЕУ, већина тих закона је преписана и од тада креће суноврат образовног система у Србији.

Школовани војни кадар који је излазио, како подофицирски тако и официрски, пре петооктобарског пуча био је високостручан и главни стуб одбране Републике Србије. Досовски режим је систематски и смишљено уништавао војску, превасходно војну технику.

Српска радикална странка сматра да је уништено много више, како тенкова тако и хаубица, од 500, како нам рече господин министар у свом излагању. У том тренутку смо имали око 1.024 тенка, па можете замислити колико је тада уништено под паролом да је застарело.

Ништа лично, господине министре, без мржње, наравно, али се војска, по мојим информацијама, а ви знате да су српски радикали увек били добро информисани, нажалост, најчешће данас наоружава тримерима, метлама и лопатама. Питам вас – да ли је то у овом тренутку најсавременије оружје Републике Србије?

Зашто ово кажем? Зато што СРС подржава професионализацију Војске. Што нам се више тај рад заснива на чишћењу и физичком раду а све мање на обуци са оружјем, усавршавању и сл., такав однос делује

деструктивно на заинтересованост људи за ангажовање у Војсци Србије и све више има оних који напуштају, нажалост, Војску Србије. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, колега Деспотовићу.

Министар Александар Вулин има реч.

Изволите, министре.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Ја ћу кратко.

Хвала на вашем труду. Потпуно разумем шта хоћете да кажете.

Да, постоји, објективно наравно, потреба људи да више времена проводе у ономе за шта су дошли у Војску, примарним дужностима, него у секундарним дужностима које наводите, одржавању круга или касарне и свега осталог. Оно што је једини лек за то јесте већа и боља попуна. Да би дошло до веће и боље попуне, мора да се уради цео пакет – мора да се дигне плата, морају да се побољшају услови живота – и то је оно што ми радимо. Да ли то може одмах? Не може. Наравно да не може. Сами сте рекли колико је плански и систематски Војска уништавана, намерно. Терани су најбољи, трудило се да се униште капацитети, чак и смештајни капацитети, што је банално. Ви сад треба да сместите негде те људе. И то сад врло често први пут обнављате још од НАТО агресије.

Дакле да, апсолутно сматрам да Војска мора много више да ради, првенствено на питању обуке, да јој се омогући да се тиме бави. Знате, кад набавите најновије „мигове“, то јесте ново средство, кад очекујете долазак БРДМ-ова, кад очекујете долазак нових тенкова, то јесу најмодернија средства, када видите чиме све располаже наша наменска индустрија, то заиста јесу најмодернија средства, најмодерније што ми можемо да набавимо и омогућимо, као и сви системи о којима говоримо. Али ово о чему говорите је потпуно легитимно и управо читав војни систем ради на томе како повећати попуњу. То је суштинско питање и то је главна ствар.

Ту имате, знате, од економских критеријума, који су такви какви јесу... Плата у Војсци никад није била највећа и увек је морала да се носи на тржишту. Једино у пакету о коме говоримо, од олакшица код добијања стана, запошљавања брачног друга, другачијег лечења, ви можете очекивати да ће неко за тај новац којим ми располажемо, јер, будимо реални, ми нисмо Шведска, не можемо да се поредимо са Шведском, никада вероватно нећемо ни моћи, али ћемо само на тај начин, дакле у целини, моћи да се надамо – и да се изборимо, немамо шта да се надамо – управо са тим о чему ви говорите и хвала на тој добронамерној примедби.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Марина Ристић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колегинице Ристић.

МАРИНА РИСТИЋ: Поштоване даме и господо народни посланици, уважени официри, поднела сам амандман на члан 1, а у вези са планирањем и организовањем.

Када сам упоредила овај важећи закон из 1994. године и овај предлог закона, видела сам да је око 80% преписано, али уочила сам једну битну разлику. Начелник Генералштаба се сада више ништа не пита, док му је у важећем закону дато много ингеренција. Генералштаба у овом предлогу закона нема. Све је пренето на Министарство одбране. Тако ће сада, уместо високостручних официра који су свој живот посветили Војсци, свом усавршавању, планирати и организовати војно образовање министар, који је цивилно лице и чија је функција политичка.

Мислим да је ово лоше за Војску, а пре свега понижавајуће и деградирајуће за цео стручни војни кадар. С обзиром на то да ће овај закон сигурно бити усвојен овакав какав јесте, планирање и организовање војног образовања мора хитно да се уреди подзаконским актом, иначе идемо ка томе да и овако урушену Војску Србије докрајчимо. Препустимо војно образовање стручњацима. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Миљан Дамјановић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Љиљана Михајловић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има Љиљана Михајловић.

Изволите, колегинице.

ЉИЉАНА МИХАЈЛОВИЋ: Даме и господо народни посланици, представници Министарства одбране, амандманима на Предлог закона о војном образовању посланичка група СРС има намеру да поправи недостатке овог предлога, али и да укаже јавности на заиста озбиљну потребу да коначно добијемо реално, изводљиво и пре свега нама прилагођено школовање официрског кадра.

У члану 1. Предлога закона на који сам поднела амандман набраја се шта се све регулише у овој области. Да не читам текст Предлога, обухваћен је најшири спектар, од финансирања образовних установа до положаја наставника и полазника.

Мишљења сам да наша војска помало стаје на своје ноге. Сведоци смо тога да се нешто дешава у позитивном правцу – од наших домаћих пројеката, различитих оклопних транспортера, до авиона који су нам стигли из Руске Федерације. Дакле, поправља се стање у армији, има новог наоружања, али ипак нисам сигурна да га има довољно. Желим да верујем да ћемо економски моћи да поднесемо модернизацију и употпуњавање војног арсенала, што је један од императива данашњице, ма колико ова држава тежила миру и стабилности на читавом Балкану.

Када сам рекла да се чини да Војска стаје на своје ноге, мислила сам на следеће. Војска Србије, која је готово недирнута изашла из рата са

читавим НАТО-ом, буквално је уништена од унутрашњег непријатеља. Оно што НАТО није успео силним бомбама, ракетама, јуришима хиљада терориста на КиМ, то је домаћа издајничка булумента учинила једним потезом пера. Покорно слушајући налоге Америке и њених европских саучесника, одмах по извођењу државног удара 5. октобра 2000. године почели су са уништавањем војног наоружања и, што је још горе, почео је прогон наших хероја, који су бранили и одбранили државу Србију. По мени, њихово херојство је заслужно за то што Војска као институција још увек има завидан рејтинг у јавности.

Нажалост, још увек није крај хајке на српске војнике и официре из протеклих ратова. Сведоци смо тога да их којекакве организације, које су за то плаћене од странаца, редовно блате на све начине. Али, без обзира на то, међу младима постоји велики полет, велико интересовање за звање официра или војника, али су, као и у сваком другом, и овде лична примања један од фактора због којег се о овом занимању размишља са задршком. То се, свакако, мора хитно решавати. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман је поднела посланица Ружица Николић.

Да ли неко жели реч?

Изволите.

РУЖИЦА НИКОЛИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, на члан 1. Предлога закона о војном образовању поднела сам амандман да се у ставу 1 текст „као и друга“ замени текстом: „као и сва“, због прецизнијег дефинисања питања од значаја за функционисање и развој војног образовања.

Овај члан уређује предмет војног образовања, као и његове основне циљеве и начела. Војно образовање обухвата школовање, усавршавање и стручно оспособљавање за потребе одбране. Знања која се стичу у војним школама су специфична и неопходно је стално усавршавање и подизање на виши ниво. Војно образовање је значајно не само као војни позив, већ и за систем одбране у целини.

Нажалост, ми немамо праву стратегију одбране, а требало би да бринемо о безбедности наше земље, да јачамо свој положај. То је једино могуће ако се одрекнемо погубне политике војне неутралности и ако Србија приступи ОДКБ-у, односно Организацији договора о колективној безбедности, да уђе у војни савез са Руском Федерацијом на челу. Улазак у овај војни савез заштитио би Србију од удара са Запада и то је једини начин да се заштити територијални интегритет Републике Србије.

Такође би било добро да Руска Федерација успостави своје базе у Србији. Тиме би се подигао ниво безбедности на виши ниво. Такође би се смањили трошкови опремања војске, јер бисмо добар део наоружања добили по повољним условима, а део бесплатно. На тај начин би се створили услови

за подизање животног стандарда војника и официра и створили би се услови да се више средстава уложи у војно образовање и васпитање. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Дубравко Бојић.

Изволите.

ДУБРАВКО БОЈИЋ: Даме и господо народни посланици, уважени представници Министарства и Војске Републике Србије, жао ми је што због оваквог начина рада Парламента нећемо бити у прилици да говоримо и о другим важним законима из ове области, али о том потом. Желим да вас похвалим што сте све време у пуном саставу, војнички дисциплиновано слушали све ове наше приче, које често и нису биле интересантне за слушање.

Господине министре, мислим да нисте ниједан проблем унели у систем на чијем сте челу, али прошле недеље када сте говорили у обједињеној расправи о овим законима, а правдајући учешће наших мировњака у разним мировним мисијама, рекли сте да је то занемарљив број. Ја се пак не слажем са тим, јер неколико стотина најспособљенијих и најбоље обучених припадника Војске Србије није занемарљив број ни за неку много већу и јачу војну силу него што је то Србија. Правдали сте да они тамо стичу искуство, навели чак и не знам колико часова вожње борбених средстава, тенкова итд. Ја бих увек вратио богу улазницу за такав рај, јер шта ће наши представници у разним мисијама белосветским.

Српска радикална странка је против сваког учешћа и ангажовања припадника наше војске у било којим мисијама, јер сва та места где се шаљу мировњаци су потенцијална ратна жаришта и шта ћемо ми у њима.

ПРЕДСЕДНИК: На члан 1. амандман је поднела Наташа Сп. Јовановић.

Изволите.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Господине министре, и наш овлашћени представник је говорио о томе да се недовољно цени ратно искуство наших прослављених официра и ја морам сада због јавности, вероватно ви, господа, то знате, да потенцирам нешто што се дешава у Руској Федерацији. Тамо је, наиме, уведен као обавезан предмет на постдипломским студијама предмет Ратно војно искуство, које Русија има као велика и моћна држава, а знате добро и став Српске радикалне странке да је неопходно да се покрене питање нашег учлађења у ОДКБ како бисмо имали чврсти војни савез са Русијом и како бисмо се одупрли свим будућим изазовима и свему ономе што нам непријатељи са Запада спремају.

Међутим, морам сада да искористим и ову ситуацију, господине Вулин, а уједно и вама да дам евентуално могућност, ако желите о томе да причате, да прокоментаришем недавни састанак који је одржан у Генералштабу, када су позвани сви бивши начелници Генералштаба. Том позиву се одазвао и Здравко Понош, за кога јавност зна да је потпредседник

странке Вука Јеремића, а он заправо представља велику бруку и срамоту, тај отпадак „жутог режима“ који је много штете нанео Војсци Србије, нарочито због чињенице да и сада као бивши начелник Генералштаба наставља да благи српску војску па је тако пре неколико дана у једној телевизијској емисији уживо све најгоре говорио – и да ми имамо не знам какво наоружање, и нашу сарадњу са Русима и све најсавременије тенкове и оружје које смо добили од браће Руса, о свему томе је најпогрдније говорио. Заиста је брука. Ако треба неко да дође у Генералштаб, ако неко треба да добије највише војне почести и заслуге, то су такви српски генерали као што је генерал Делић и сви они који су управо кроз своје војничко деловање и искуство пружили отпор непријатељу и спасавали српски народ и српску територију.

Дакле, овако нешто да се више никада не понови, јер управо је, видите, тај издајник то користио и рекао је како је он тамо отишао, вероватно је то било протоколарног типа, и давао је савете. Па може Колинду и Андроковића да саветује, свакако не може вас, господине министре, и часне српске војнике и официре. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Петар Јојић.

Изволите.

ПЕТАР ЈОЈИЋ: Госпођо председнице, господине министре, уважена господо генерали и представници Министарства одбране, даме и господо народни посланици, ја бих се у оквиру ове обједињене расправе осврнуо мало на историјат Службе безбедности и БИА.

Развој Службе безбедности после Другог светског рата. У бившој Југославији оснива се Озна, Одељење за заштиту народа. После тога, на тим темељима оснива се и Управа државне безбедности, затим прераста у Службу државне безбедности, а потом у Ресор државне безбедности као један од два ресора безбедности при МУП-у, и то Ресор државне безбедности и, други, Ресор јавне безбедности. Међутим, у 2002. години законом се оснива као посебна агенција Владе Србије Безбедносно-информативна агенција.

У односу на Предлог измена и допуна Закона о БИА указујем на следеће. Почев од 2000. године службе безбедности се оснивају као Информативна агенција и Војнообавештајна агенција. Почеле су да се урушавају у професионалном смислу, у занатском смислу, а самим тим нису биле више у могућности да одговоре на адекватан начин бројним изазовима и околностима за заштиту своје земље. Тада су на чело углавном долазили људи из политике, нећу да их помињем, али добро је јавности познато, а познато је и вама. Поставља се питање по ком критеријуму се доводе челни људи и руководиоци на поједина кључна места БИА. Да би Агенција могла успешно да обавља своје задатке, треба поћи од следећег.

Начин избора директора Агенције, кога иначе поставља председник Владе Републике Србије. Да ли се за директора БИА врши безбедносна провера? Да ли Одбор у Народној скупштини и народни посланици имају било какве могућности да поставе питање и траже одговор да ли су сви директори БИА од 2000. године па до данашњег дана били проверени и да ли су добили позитивну проверу или су добили негативну проверу. Да ли је, уопште, за неке од тих директора и вршена безбедносна провера? По истеку мандата директора нови директор мора да врши проверу да ли је извршена безбедносна провера за претходног директора БИА.

Поставља се једно питање – да ли сада неки бивши директори БИА обављају неке послове и задатке у корист страних обавештајних служби и да ли су неки од њих били врбовани?

Стране обавештајне службе које су активне у Србији. Имамо МИ-6, то је обавештајна служба Велике Британије, БНД немачка обавештајна служба, америчка служба ЦИА, ДГСЕ француска обавештајна служба и СОА, Сигурносно-обавештајна агенција Хрватске. Ове су најактивније на простору Србије. Све су зато западне службе заинтересоване да се подрије безбедност Републике Србије.

Дакле, сарадња БИА са страним обавештајним службама је врло занимљива и та сарадња мора бити јако контролисана. Зна се у којим сегментима би требало обавити ту међународну сарадњу у погледу обавештајне делатности. Можда се то ради кад је у питању сузбијање тероризма или организованог криминала, али по сваку цену сарађивати са неким страним обавештајним службама без јаке контроле је веома ризично. Према томе, сматрам да би Обавештајна агенција требало да буде заштићена и да се супротстави свим насртајима у погледу територијалног интегритета и безбедности наше државе.

Једно питање за господина министра. Господине министре, могу ли само да вас замолим да ми одговорите – да ли ће Војска учествовати и помоћи да се доврши пут од села Негбина до села Јасеново? Војска је то 1997. и 1998. године почела, није скоро довршен од Негбине, преко Гојгића, Кућана до Јасенова још око четири-пет километара, па бих био у могућности да вам предложим и замолио бих вас да уколико постоје материјално-финансијске могућности Војске да помогне општини Нова Варош, а то је пут стратегијски у Рашкој области. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Владимир Маринковић): Хвала, колега Јојићу.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Весна Николић Вукајловић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Милорад Мирчић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Звонимир Стевић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колега Стевићу.

ЗВОНИМИР СТЕВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министре са сарадницима, представници Војске, даме и господо народни посланици, и ја сам, као и моје колеге из посланичке групе СПС, поднео амандман на Предлог закона о војном образовању, на члан 1, који гласи – у члану 1. став 1. Предлога закона речи „односно студената“, замењују се речју у заградама: „(студената)“.

Амандманом се врши правно техничка редакција, која треба да допринесе већој нормативној прецизности одредбе, што значи да предложени амандман суштински и смисао овог члана не мења. Такође треба истаћи да правно техничка редакција, или правно техничко сређивање неког акта има значење свођења његовог текста у номотехничко уобичајено правило.

Војно образовање је од посебног значаја за Републику Србију, речено је у тродневној начелној расправи. Посебно треба истаћи изузетан кадровски потенцијал припадника наших војних снага, о чијој едукацији, регрутовању и образовању брину изузетно квалитетне високошколске војне установе, као и Генералштаб Војске Србије.

Посебни циљеви војног образовања јесу школовање и усавршавање професионалних припадника Војске Србије, државних службеника и лица из грађанства за вршење послова и задатака из надлежности Министарства одбране и Војске Србије.

Такође је од изузетног значаја улагање у развој научноистраживачког и стручног кадра за потребе одбране и Војске Србије. Предложено решење заснива се на прописаним надлежностима Министарства одбране у области војног образовања и обавезе хармонизације са системом образовања у Републици Србији.

Реформе образовања имају за циљ да поставе један нов, модеран, ефикасан и функционалан систем војног образовања. Формирањем Војног универзитета обједињује се делатност Војне академије, Војномедицинске академије, док реформом и реорганизацијом средњошколског система добићемо јак и професионалан кадар који ће одговарати потребама и задацима Војске Србије. Овим законским предлогом, који представља завршну фазу реформи Војске у одбрани и систему образовања, омогућује се и формирање мешовитих одељења, са циљем квалитетног образовања младих кадрова ради ефикасног функционисања нашег система одбране и безбедности.

Позивам колеге посланике да у дану за гласање подрже предложени амандман. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Весна Ивковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Весна Ивковић,

Изволите.

ВЕСНА ИВКОВИЋ: Хвала.

Поштовани председавајући, поштовани министре са сарадницима, поштоване колеге посланици, у члану 1. став 1. речи: „за потребе одбране и Војске Србије“ замењују се речима: „за потребе одбране Републике Србије и Војске Србије“. Наиме, амандманом се врши правно техничка редакција којом се доприноси прецизирању ове законске одредбе, али се не мења суштина, већ се додају речи „Републике Србије“.

Овим законом уређују се циљеви и начела војног образовања, као и његове специфичности у односу на образовни систем Републике Србије. Материја коју уређује односи се на оснивање, организацију и рад војних школа и војних научноистраживачких установа, односно на области средњег и високог војног образовања и научноистраживачку делатност од значаја за Војску и одбрану земље.

Средње војно образовање (војна гимназија, средња стручна војна школа и мешовита војна школа) имаће за циљ развијање мотивације код младих за војни позив и школовање. Доношењем овог закона обезбеђује се хармонизација војног школства и увођење истог на један систематски начин у правни систем Републике Србије. Резултат доношења и примене овог закона је тај што ћемо добити обученог професионалног војника, како на средњем тако и на високошколском нивоу, као и примена овог закона у новој школској години од 1. септембра 2018. године, до када је неопходно благовремено извршити све припреме.

Анализа постојећег стања указује на то да важећи закон није усклађен са прописима који уређују систем образовања у Републици Србији. Усвајањем овог закона довршио би се процес усклађивања прописа и војношколске установе постаће интегрални део образованог система Републике Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Ивана Динић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднела народни посланик др Даница Буквић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман су заједно поднели народни посланици Ненад Чанак, Олена Папуга и Нада Лазић.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман су заједно поднели Зоран Живковић, Мариника Тепић, Александра Чабраја, Јован Јовановић и Соња Павловић.

Реч има Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Хвала лепо. Вредело је чекати.

Ево, неколико сати и још смо на првом члану. То је већ изречена прича и оцена о томе како се води расправа у овом парламенту, чему служе амандмани, ко има право да их предложи, ко има право да их брани, кад и

како. Не бих имао да додам нешто много у односу на те теме, мислим да је српској јавности потпуно јасно шта се дешава, али да кажем о овом амандману на члан 1. који смо поднели моје колеге из Клуба самосталних посланика и ја.

У члану 1. став 1. након речи „оспособљавање за потребе“ додаје се реч „система“ са идејом да се додавањем неопходне речи „система“ јасно одређује који сегмент друштва се на овај начин дефинише како није исправно користити само реч „одбрана“ већ се мора користити синтагма „систем одбране“ који је дефинисан другим правним актима. У одговору Владе се каже – Влада не прихвата овај амандман из разлога што је општим прописима појам „одбрана“ регулисан, између осталог, да се она остварује организовањем и припремањем субјеката одбране у извршавању задатака у ратном и ванредном стању.

Волео бих да ми неко каже шта ово значи, али то је мање важно. Бојим се да је ова расправа отишла, наравно, као и много пута раније неке друге расправе, у погрешном смеру. Имали смо разна јуначења и пре подне и после подне о томе ко је све бранио, ко је све гинуо, ко је све успео да освоји војне циљеве, политичке циљеве војним средствима. Нажалост, тај рат на који се највећи број говорника позивао је изгубљен. Тамо где су представници садашње власти, тада као млади, не баш пионири али као млади омладинци, предвођени својим менторима, својим политичким очевима, родитељима, свуда где су бранили Србе и српске интересе тамо Срба више нема. То је историјска истина. Нажалост, то је тако и нико не треба да буде срећан због тога, нити јесте, али је то довољан разлог да се престане са јуначењем без основа и без разлога.

Свашта смо чули овде, па и од министра, да је неко негирао НАТО жртве, да је по налогу неких страних агентура, чега ли, амбасада – иначе, у Србији су само стране амбасаде, немамо домаће амбасаде у Србији, то би могао неко да научи већ једном ако се бави политиком – да смо негирали оно што се дешавало 1999. године. Нећу да питам ко је где био тада, у то време бомбардовања и пре тога непосредно, и после тога.

Што се тиче града Ниша, који сам тада водио, и носио униформу по наређењу начелника штаба Треће армије... Нажалост, ја носио униформу, зато што је то било, вероватно... Мени је речено – одлучено је на највишем месту да градоначелник носи униформу. Ја сам питао – да ли сте нормални, па ја нисам служио Војску, а у тој униформи неки људи гину, не неки, него многи? Речено ми је – одлучено је на највишем месту. То сам правилно акцентовао. После 20 дана су ми рекли да скидам униформу. Дознао сам да је то зато што је процена да скаче рејтинг чак и мени, јер људи воле униформе – наравно, то је потпуно природно – а ја сам питао тог начелника штаба Треће армије који су ефекти мог ношења униформе и, наравно, није нико имао да ми каже ишта паметно на ту тему.

Град Ниш је добио велику повељу од начелника Генералштаба, тадашњег, мислим да је био Павковић, јесте био је Павковић, за велики допринос борби против НАТО агресора. То је историјска истина. Та повеља стоји и дан-данас у Скупштини града Ниша. Ја сам добио једну захвалницу од једног пука из ПВО-а и авијације, за неки специјални задатак који смо радили и нећу да га откривам ни дан-данас.

Прво обележје које је неко урадио жртвама НАТО агресије је урадио град Ниш. Ја мислим да је то већ било за Видовдан исте године, или можда мало касније, не држите ме за реч, али сигурно 1999. године. То је једна капела поред Нишке тврђаве, споменик-капела, где пише: „Жртвама НАТО агресије“. То је урађено у време кад сам ја председник Скупштине града Ниша и нико није могао да нареди било коме било шта.

То јесте један огроман пораз европске цивилизације да бомбардују грађане једне земље зато што је та држава у том тренутку имала ненормалну власт. И, то што вама говорим сада, говорио сам на парламентарној скупштини НАТО-а у Будимпешти почетком 2000. године пред свим представницима НАТО-а и указивао на све то што су урадили нажао грађанима мог града, грађанима Србије. Зато, било ко ко се крио испод кварцне лампе у време бомбардовања не сме да ми реч каже, ни мени ни било коме ко је у то време урадио било шта добро за ову земљу. То не допуштам никоме.

О уништавању Војске после 5. октобра ја бих волео да неко, рецимо министар, направи један формални извештај и да га потпише – шта, кад и колико је уништено; посебно ме интересује онај део до краја 2003. године.

Овај народ је имао велике несреће у својој модерној историји. Не постоји ни један једини разлог да те несреће чинимо још већим тиме што се људи без образа, без морала, ките нечим што није никада постојало и што вређају људе који су озбиљно радили свој посао. То нема везе са партијама, то нема везе са пореклом, то има везе са основним поставкама нормалног живота.

Наравно да Србија мора да има јаку армију. Наравно да та армија треба да буде усмерена и да буде формирана по својој структури у односу на оно шта је наша стратегија одбране, да дефинишемо где су нам потенцијална жаришта, ко су нам непријатељи и у односу на то да је опремамо модерним средствима. Мигови који не лете годину дана након што су довучени до Београда, као и мигови који треба да дођу из Белорусије који неће да лете још две године, нису модерно наоружање.

То нема никакве везе са животом. То је једна фарса, као и цела ова власт. Зато вас молим, пре свега господу официре, људе из Министарства који раде свој посао професионално, да се ви бринете за оно што је Војска Србије. Не допуштајте политичарима који су се крили испод кварцне лампе у време бомбардовања да се они брину за Војску, јер то неће бити добро за ову државу. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Право на реплику, Владимир Ђукановић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала.

Драги грађани Србије, ви сви овде, чули сте малопре једну страшну реченицу. Ми смо сада сазнали, а то је рекао малопређашњи говорник, да смо бомбардовани, да је НАТО бомбардовао ову земљу зато што смо имали ненормалну власт. То Хашим Тачи не би рекао. То Туђман, да је жив, не би рекао. То је скандал. Ово заслужује опомену.

Значи, човек је релативизовао. Човек је оправдао бомбардовање, уништавање ове земље – само зато што смо, наводно, имали ненормалну власт. Да ли сте свесни шта је рекао?

Ово је заиста нешто нечувено. Прича о томе како неки који су бранили на неким просторима Србе, па Срба тамо више нема.

Ја се извињавам, да ли сте то мислили када сте окретали вола на Палама и пркосили заједно са Радованом Караџићем НАТО авионима, а ког данас оптужујете да је ратни злочинац, или када вам је Љубиша Савић Маузер оснивао Демократску странку у Републици Српској 1996. године, исто оптуженог Хага, кога је Хаг убио у Бијељини? А то заборављате. И није вас срамота да овако нешто изјавите?!

Е, драги грађани, то вам је био једно време премијер. Добро је да смо уопште опстали као држава. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала вам.

Имамо више пријављених по Пословнику.

Реч има Наташа Јовановић.

НАТАША Сп. ЈОВАНОВИЋ: Господине Маринковићу, ви сте били дужни да заштитите достојанство Народне скупштине Републике Србије када је говорио посланик Зоран Живковић, из разлога што је он на најгрубљи начин увредио достојанство и Војске Србије и Војске Републике Српске и народ Републике Српске Крајине који је сада под усташком окупацијом и све добровољце и све резервисте и све војнике који су јуначки бранили наш народ на Косову и Метохији под НАТО бомбама када је њихов мафијашки касније премијер а тада његов партијски саборац Зоран Ђинђић позивао да се још 15 дана бомбардује Србија.

То говори човек који нема једног јединог дана у Војсци, није служио војни рок, човек који се усуђује да после свог зла које нам је нанео његов режим после 5. октобра, а добро знамо ко је крив за распад и бивше Југославије и разбијање јединственог етничког, националног и верског простора на коме су живели Срби, управо његови пријатељи који су омогућили да такви пучисти и такви издајници српског народа после 5. октобра дођу на власт.

Ви сте били дужни да га упозорите да тако не може да се говори у Народној скупштини Републике Србије. Ми смо суверена држава. Ми

желимо уједињење са Републиком Српском, за коју су многе жртве пале, десетине хиљада жртава, неколико стотина хиљада наших сународника је протерано са вековних огњишта под командом усташких војних хорди и заиста је недопустиво да се на овакав начин вређа достојанство свих народних представника., али то може да уради само неко ко ничега, очигледно, нема код себе кад је спреман тако нешто да изговори.

Ову су речи за усташки сабор а нису за Скупштину Србије, јер овде седе људи и многе колеге и многи имају и своје очеве и своје стричеве и браћу које су све дали, као и господа која седе у униформама, за одбрану вековних српских земаља.

Ми са поносом можемо да кажемо и да смо поносни и на то, ево и у сусрет Дану Војске Републике Српске, што смо створили Републику Српску, а ослободићемо и Републику Српску Крајину, то ће се једног десити.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да ли желите да се Народна скупштина изјасни у дану за гласање? (Не.)

По ком основу, колега Ристичевићу? По амандману? Изволите.

Извините, сачекајте моменат само, прво реплика, Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Не на Пословник, него на реплику господина који се препознао у томе да је у време бомбардовања био под кварцном лампом, јер не постоји други разлог да добије реплику осим ако се у томе није препознао.

Ја волим када неко научи тај покосовски циклус песме и рецитације, али ту има само један проблем, што ту нема „и“ од истине. Жао ми је што неке колегинице и неке колеге не разумеју шта сам рекао, али им препоручујем да узму стенограм и пажљиво прочитају то шта сам рекао.

Мени патриотизам неће мерити нико ко се крио и од своје сенке а камоли од нечега што је изгледало као опасност. Мој патриотизам, мој допринос одбрани земље имате рекао сам у којим документима, у којим признањима. И то није тема, то је била обавеза свакога ко је тад био пунолетан и способан да учини било шта за одбрану земље, и ја сам на то поносан али од тога никада нећу правити циркус.

То је нешто што је питање морала, образа и то је питање како живите свој живот, да ли вам је живот циркус у ком бауљате ноћу, кад не једете шницле него идете од ковачнице до гвожђарске радње или не знам чега, или вам је живот да радите свој посао тако да се не плашите шта ће историја кроз 5, 10, 20 или 100 година да каже о вама и времену кад сте имали неку важну функцију, јер то се не ради након те функције него док сте одговорни за неку функцију.

Према томе, ја вам желим да никада више не дође до било каквог рата, ал' ако случајно дође, да нас ви не браните.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Реч има министар Александар Вулин.

АЛЕКСАНДАР ВУЛИН: Ако човек са позиције премијера не може нешто да уради, не знам за коју другу политичку функцију да се кандидује да би нешто урадио.

Питали сте ме за извештај, шта је све уништено од 2003. до 2008. године, па да вам кажем. Уништено је 398 оклопних возила, што ће рећи чак 200 тенкова, 121 оклопни транспортер, самоходних оруђа М-36 77 комада, значи укупно 398. Од артиљеријских оруђа уништено је 215, од стрељачког и лаког наоружања 23.132 комада. Од ракета, чувених „стрела 2-М“ уништено је 9.218 комада, лансера за „стрелу 2-М“ уништено је 420 комада, укупно 33.383 различита комада наоружања.

НАТО ни изблиза није успео да уништи оволико. Ни изблиза. Али не само што је уништена техника, уништавала се Војска. Уништавала се плански. Тиме што се смањивала, што су расформиране њене јединице, што је на сваки начин било умањивана. Расформирала се тако што су њени официри, најистакнутији официри, били или протеривани у пензију или у Хаг, зависи шта је ко за њих тражио. То је можда најтеже надокнадити, људе. Оружје ћемо купити – као што видите, купујемо – али људе и поверење људи у своју земљу за коју су се борили а после тога одмах првом приликом били протерани, пензионисани, тешко. И то је оно што ми враћамо и са чиме се, заправо, боримо.

Знате, тих година на првом месту, као никада у историји ове земље, официри и подофицири по потреби службе су терани у пензију, и то заиста хиљаде њих, млади, способни људи, људи које сад није лако вратити, прошло је 20-ак година, није лако вратити те људе, али то су људи који су, када су били у напону снаге, били протерани из своје војске и били су протерани плански.

Зашто за све то време нисте купили ниједан „миг“? Ево нек не полети никад, само нам дајте један, један једини. Купили сте укупно наоружања, укупно ракета је купљено за осам милиона евра. Мислите да тиме може да се ратује? И тиме што је летело? За осам милиона! Ми данас купујемо за десетине милиона.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, министре.

Право на реплику, Владимир Ђукановић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала.

Знате, нисам имао потребу да се препознам у било чему што је малопређашњи говорник истакао и слажем се са њим да ће историја о свима нама нешто рећи и да нешто остаје иза сваког од нас.

Ја сам јако поносан што сигурно никада нећу моћи да се упоредим са њим. Ја нисам никада добијао од државе, само зато што сам био функционер, бесповратне кредите да бих купио виноград. Никада то нисам радио нити ћу икада радити. Нити ми пада напамет да тако крадем своју државу, а то је неко други радио.

Зато је добро што имамо историју, историја јесте учитељица живота, да баш такви који тврде да смо ми бомбардовани зато што смо имали ненормалну власт и који оправдавају све жртве овде управо тиме што смо као наводно имали ненормалну власт. Е, управо да такви никада више не привире и немају никада више прилику да дођу до било какве власти. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала.

Затварамо круг реплика. Идемо по амандманима.

Реч има Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, има изрека – највећа је власт владати над собом. Онај ко не може да влада над собом, не може да влада ни над другима. Нажалост, то код нас није био случај. Овде смо чули једног нишког ослободиоца који се није кварцовао. Шта је он ослободио? Донео је Нишу велику слободу. Ослободио је Ниш самог себе, побегао у Београд.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Ристичевићу, можете ли по амандману, молим вас?

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: По амандману је. Исто онолико колико је мој колега пољопривредник причао о амандману, исто толико ћу ја да причам о разном наоружању, патриотизму итд.

Ето, ја сам посумњао у његово образложење и, сем што је ослободио Ниш самог себе, ослободио је и 2.108 албанских терориста, међу њима и браћу Мазреку; чини ми се да је један био осуђен за силовање српске девојчице од девет година. Ослободио је дреничку и ђаковичку групу. Значи јесте човек ослободилац.

Идемо даље. Ја сам познавао и Миодрага Перишића, искреног патриоту. Сретао сам целу делегацију ДС-а на Палама, односно на Јахорини. Лично својим очима видео: Миле Корићанац, Мићовић, Миле Перишић итд. Њега, наравно, нисам видео. Рат је изгубљен, рекао је он. И рекао је да је носио униформу. И једно и друго је радио.

Носио је новац Војске. Фирма Таргет. Ју гарант банка је била војна банка. Она је због могућег копненог напада издвојила 1.250.000 немачких марака и 100.000, долара, што је укупно давало суму од милион и по марака да се набави тенковска муниција за Војску Србије и Црне Горе у случају копненог напада.

Новац је дат мом колеги пољопривреднику да га испоручи у Димитровграду одређеном Русу и да то буде предујам за набавку тенковске муниције. Е, ту се изгубио траг и новцу и Русу. Дакле, он јесте изгубио нешто, изгубио новац, рат није. Он је носио униформу кратко време, али је носио и новац и том се новцу изгубио траг.

Он је говорио и о несрећама. Ниш је, а и Србија је имала једну несрећу, да мој колега пољопривредник буде премијер. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): По амандману, народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Наставићу ову традицију да се говори само о суштини амандмана.

Јако је тужно кад видите колика бесмисао може некоме да падне на памет, а то може да се реши војним образовањем. Замислите да је неко мени 1999. године дао новац да купујем муницију за Војску Југославије! То је тешка болест или зла намера. Врло је интересантно да градоначелнику тада највећег опозиционог града у Србији Војска да паре да он купује од Руса – а ја као познати русофил – купује муницију која треба да буде коришћена за одбрану од копненог напада на тадашњу Југославију. Ово је стварно генијално.

То може да буде тачно и може да буде лаж. Ако је тачно, то значи да тадашња власт није имала поверење ни у кога, ни у тадашње официре, ни у министре, рецимо информисања или одбране, или ове што су се крили испод кварцних лампи. Ни у кога нису имали поверење но у мене, јер су мени дали тај новац да носим да купујем руско оружје. Или је све то једна велика лаж. Али лаж је постала део живота и, нажалост, то није добро, али то је тако.

Рече министар шта је уништавано у време од 2003. до 2008. године. Није моје питање било то, моје питање је било шта је уништавано до 2004. године, пошто за то могу да сносим неку одговорност. Мада српска влада тад није имала никакву надлежност над Војском Југославије, ал' нема везе, политички могу да одговарам.

Ко је то уништавао? Да ли је то било противзаконито? Ако је било противзаконито, зашто ова патриотска, најбоља на свету, мајке ми, кеве ми, власт није предузела мере? Ако неко уништава војну опрему, па то је, не знам да ли се зове велеиздаја али колоквијално то је велеиздаја. Па да ли је неко ухапшен због тога? Не мора преки суд, може обичан суд. Не, нема, него то је лапрдање; то је најбољи израз који могу да употребим кад људи немају појма ни са чим.

Говори се о неким албанским терористима. Имате једну публикацију коју је издала Влада Србије у септембру 2003. године, зове се Албански тероризам на територији тада још увек АП Косово, где су наведени сви иоле значајни терористи са тог терена, и то је урађено када сам ја био председник Владе, и они су имали потернице, била је и шема њихове организације и прецизан попис свега шта су урадили против становништва, државе, имовине. Са бар четворицом од њих власт Александра Вучића води преговоре о Косову и прави коалиције у парламенту независног Косова, како ти терористи зову Косово данас, и ви ћете да пребацујете некоме да је нешто радио некад?! То је брука.

Зато вам говорим, то што вам се сад дешава, што имате нешто мало моћи – неки од вас, онај који има највећу није са вама, он је већ далеко отишао од вас него тога нисте свесни – размишљајте шта ће бити сутра. Кад се попнете на врх брда, након тога знате да можете само да силазите. Када игром случаја или, откуд знам, друштвеним околностима дођете на врх

власти, тог дана кад вас изаберу за министра, или за још нешто изнад тога, схватите да следећи корак иде наниже, да је то зенит и да после тога треба поново да се вратите, да ходате по земљи, асфалту, њивама, шљаци, ко где и ко како.

Ја вам кажем – постоји и власт после мандата и постоји још једна боља ствар, постоји живот после мандата. То значи да будете нешто, да радите свој посао часно, да сиђете са места министра унутрашњих послова, градоначелника, председника Владе и да живите нормално деценијама после тога, да немате потребе за обезбеђењем, да се не окрећете на улици, да се не кријете, да не носите прљаву платнену кесу на глави него да живите нормалан живот. Позивам вас да се вратите на стару добру земљу и да размишљате о томе шта вас чека кад одете са власти, а ја вам желим дуг и успешан живот и добро здравље.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Изгледа да је потребно, даме и господо, да неке ствари овде преведемо, пошто се неки праве упорно да не разумеју шта неке ствари значе, да не разумеју шта значе ствари које сами изговарају. Неприхватљиво је када се каже нешто, а неки овде то воле да говоре често, попут – тамо где је неко Србе бранио, Срба нема. Неприхватљиво је зато што, погледајте конструкцију, не „тамо где су народ нападали, народа нема“, него „тамо где је неко народ бранио, тамо где се народ бранио, тамо га нема“. Па да се преведе шта то значи. Тај је рекао – грешка је кад се народ брани. Тај је рекао – није крив онај ко је народ угрожавао. То је рекао, ако није разумео шта је рекао.

Када се каже „бомбардована земља јер је имала ненормалну власт“, да се преведе – крива је та земља, крива је њена власт. Да се преведе, дакле – нису криви они који су порушили међународно право, нису криви они који су себи дали, само зато што су велики и силни, ту слободу да суде да ли им се свиђа нека власт или нека опозиција, да буду господари живота и смрти само зато што су велики и силни; не, криви су ти који су страдали. Ако не разуме шта је рекао, ето, то је рекао.

Постоји одговорност. И када учествујете у неком подухвату који за резултат има уништавање неке војне технике, сносите одговорност. Када некога доведете на власт а тај буде штеточина и земљу упропасти, сносите одговорност. Када учините да неко добије легитимитет макар био терориста па сад као неког представља, због тога што сте му дали, ви сносите одговорност. И речено је да постоје несреће које немају везе са странкама, несреће које се дешавају, запоседају одређене народе. Постоје, истина је. Да ли знате које су највеће? Не оне које угрозе народ физички, не оне које наведу већег, силнијег и моћнијег да се иживљава, највеће су оне које народ праведних, народ угњетаваних наведу да прихвати робовски морал и да сам

себе оптужује за оно што му се догодило а оправдава онога ко му је несрећу нанео. То су највеће несреће.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Зоран Живковић.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Молио бих да уведемо једну праксу, да не преводите шта ја причам, пошто ја причам српски. Јесам Нишлија, али користим све падеже, акцентујем, чини ми се, правилно, тако да нема потребе да се преводи то што ја говорим.

Ако некоме није јасно, ја могу да поновим, да испричам поново, да разјасним. Можете то да добијете у писаној форми, али сваки грађанин Србије који има могућност да види овај пренос чуо је да сам осудио, наравно, ту баханалију НАТО-а. И то не данас само, него и 1999, и 2000, и 2001. године и увек.

И нема потребе да то доказујем. Имате историјска документа, имате шта год хоћете, где год хоћете то да проверите. И кад су падале бомбе, нажалост, био сам са другима ту на сто метара од тога и санирао све што је могло да се уради. И то, понављам, није никакав велики херојски акт, то је потпуно нормална ствар. То ради свака одговорна власт.

Можете да покушавате да ме вређате због тога колико год хоћете, али то је бесмислено. О томе сам вам говорио. То вас чека оног тренутка када се са власти вратите на асфалт и почнете да живите нормалан живот, ако сте га нормално живели пре него што сте постали власт. Зато вас упозоравам да пазите шта сада говорите. Није то никаква претња, само кажем да размислите о томе. Људи ће се сећати шта сте говорили па ће да вас подсећају. Биће вас срамота.

Лепо је живети, понављам, ево, колико је то прошло, 15 година после мандата, живите нормално, без било каквог оптерећења.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Приводите крају, колега Живковићу.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Имам ја времена још.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Не можете више по основу реплике.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Не, не, није реплика.

А да, реплика је, извините. Прекидам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Делић, право на реплику.

Ја нисам чуо, али сам опоменут да је спомињана СРС.

Изволите.

БОЖИДАР ДЕЛИЋ: Морам, ради истине, да саопштим неке чињенице које треба да чују сви народни посланици.

Господин Живковић је 24. јула 2003. године као премијер боравио у Америци. Тамо се састао са Колином Пауелом. Тамо је господин Живковић обећао 800 војника за Авганистан, а Си-Ен-Ен је говорио да је то 1.000 војника за Ирак и за Авганистан. По повратку господина Живковића из Америке ми у Генералштабу смо добили задатак да припремимо 800 војника

за Авганистан, за акције „претражи и уништи“. Требало је наши војници да иду у Авганистан да убијају авганистански народ за рачун Америке.

Ја сам у то време био вршилац дужности начелника Оперативне управе, а то је управа која ради ратни план, мобилизацијски план, план стратегијског развоја, значи сва најважнија наређења се ту пишу. На колегијуму начелника Генералштаба већ су донете одлуке – идемо са нашим бововима, са нашом опремом коју смо имали.

Ја сам, да кажем, ето, моја маленкост, рекао да наша војска нема ништа осим стрељачког оружја са чиме би могла да се појави у Авганистану. Рекао сам да ми у сваком случају можемо наћи 800 људи, али какав је наш интерес, а начелнику Генералштаба сам рекао – ви ћете бити одговорни за ковчега који ће почети да стижу из Авганистана.

Морате.

Ако већ морамо да идемо у Авганистан, да од те исте владе и од господина Живковића тражите да сутра обезбеди 50 милиона долара, а за шест месеци још 50 милиона долара, да би се купила опрема из Русије. Радило се о БРДМ-овима 80 и 82, јер је то једина опрема са којом се могло ићи тамо.

(Председавајући: Приводите крају, колега Делићу.)

Ја нисам имао прилике да се сусретнем са господином Живковићем, али вероватно кад је упућен тај захтев да се одмах, тренутно обезбеди сто милиона долара и да се обезбеди годину дана за обуку војске која ће ићи у Авганистан, та прича је завршена. На тај начин смо спречили да наши војници иду да убијају људе у Авганистану, а то је господин Живковић обећао у Америци.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Полако, колега Живковићу.

Прво право на реплику народни посланик Владимир Орлић.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Речено је овде да се ми добро пазимо, да неко наше речи не запамти, да нас случајно не буде срамота. Речено је још да се неко осетио страшно увређен због тих речи. Нисам сигуран чиме, осим ако се препознао у оној највећој несрећи која један народ може да задеси а која је именована јасно. Ако се препознао, препознао се сам. Сигурно ничега увредљивог, ничег личног ту није било ни за кога.

Ако причамо о томе да ће нешто да буде запамћено, онда одлично, онда је то заиста одлично. Ми ове ствари говоримо да се добро чују и да се запамте. Ми ове ствари говоримо управо зато што смо свесни шта је најпогубније и шта је највећа опасност за народ који се нађе у ситуацији попут ове у којој се нашао српски народ у претходне две или три деценије, у изазовима какве има и данас.

Још једном, није пораз једног народа тежак уколико је у једном периоду свог постојања наишао на тешке околности. Није пораз најтежи ако је налетео и на највећу силу која на планети постоји откада и та планета

постоји. Пораз је највећи могући ако се прихвати тај робовски морал и неко погне главу и каже – ја сам крив за сву несрећу која ме задесила, за сваку неправду; иако знам да није било тако, прихватићу да сам крив да бих учинио срећним онога ко се на мени иживљавао. То је најгоре што може да се деси појединцу и народу.

Добро је ако ће то утицати на неке да сада почну јасно да осуђују терор који је извршен над овим народом 1999. године. Видећемо да ли су нешто научили и нешто запамтили на основу тога да ли ће речи бирати када буду говорили о томе где Срба има и зашто их има.

Али, још једном, ако дозволе себи да буду експоненти тог робовског морала, сами ће погазити све добро што у међувремену науче и запамте и прихватиће да буду оно најгоре. Да ли хоће или неће, па то је само на њима, то са нама баш никакве везе нема.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Зоран Живковић, право на реплику.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Жао ми је што је генерал малопре изнео неколико неистина. Мислим да није имао злу намеру, него није добро обавештен.

Тачно је да сам се сретао са државним секретаром Пауелом 2003. године, вероватно јула, вероватно је датум тачан. Тачно је да је било прича о многим стварима па, између осталих, и о ангажовању наше жандармерије и војске у мировним операцијама под окриљем УН. Имате о томе документе, сваки тај разговор је документован и у Стејт департменту и од стране амбасадора и других људи из наше амбасаде који су тада били на тим разговорима. Ту нема никакве сумње.

Пре тога, пре него што сам отишао у Вашингтон, ја сам разговарао са тадашњим командантом Жандармерије и са тадашњим начелником Генералштаба о могућности нашег ангажовања и они су изразили спремност да се учествује, јер, наравно, ми смо учествовали у мировним операцијама још седамдесетих година прошлог века. Наравно, то је само политичка идеја, а наравно да је око тога формално требало да се изјасни и Војска и Жандармерија и савезна држава, пошто је војска тада била на нивоу савезне државе која се звала Државна заједница Србија и Црна Гора.

Према томе, било који премијер Србије 2003. године није могао да обећа никоме ништа из те области. Разлог још један да знате, нису били разговори око Авганистана и Ирака, него око Хаитија, и то са, мислим да се он звао Жак Клајн, пре тога је био у Босни командант неких међународних снага, а његов предлог је био да на Хаитију, где је завршен неки рат, наше снаге буду ангажоване као и данас – у здравству, у раздвајању тих зараћених...

Значи, ништа од онога што сте, генерале, рекли, није тачно и то можете да проверите и у, ја сам сигуран, архиви Генералштаба Војске Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику има народни посланик Божидар Делић.

БОЖИДАР ДЕЛИЋ: Ја, наравно, нисам био у Америци и нисам пратио господина Живковића, не знам шта је он причао са Колином Пауелом, али знам шта је радио Генералштаб после његовог повратка. Није се помињао никакав Хаити. Првенствено се помињао Авганистан.

Генерал који је на колегијуму био задужен да говори о томе почео је отприлике овако – Американци ће знати да цене наше ангажовање у Авганистану и то ће нам вероватно помоћи око Косова и Метохије. Лично сам тог генерала питао да ли су Американци обећали било шта везано за Косово и Метохију, јер ја бих први отишао у Авганистан, и као обичан војник, ако то нешто значи за решавање питања Косова и Метохије. Не, каже, то су моје процене. Твоје процене су потпуно небитне по том питању.

Јављали су се и други на колегијуму да говоре о томе са чиме идемо у Авганистан. Значи, апсолутно је било речено да наша војска има искуства у противтерористичкој борби и иде у акције „претражи и уништи“. То је оно о чему се говорило у Генералштабу. Начелник Генералштаба господин Крга је жив човек, он је водио тај колегијум. Ја сам био заступник начелника Оперативне управе и, ако је игде записано, записано је и то што сам већ рекао – ако мора да се иде, онда реците господи из Владе да немамо са чим да идемо, да морају да обезбеде сто милиона долара за набавку опреме и да мора да се годину дана обезбеди да обучимо војнике и да им дамо шансу да се живи врате из Авганистана.

(Зоран Живковић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате сад право, колега, на реплику. Колега Делић је причао о својим дискусијама у Генералштабу којима ви нисте присуствовали.

Реч има народни посланик Драган Весовић.

Изволите.

ДРАГАН ВЕСОВИЋ: Хвала, господине председавајући.

Господо српски официри, господине министре, на сву срећу, у овом дому постоје стенограми и јасно се види ко је шта рекао, а српски језик је такав да је свима нама разумљив.

Срамотно је рећи у Скупштини Републике Србије да су власт или српски народ одговорни за оно што је српском народу учинио НАТО. Ништа мање није грозно рећи и то бестијално бомбардовање српске земље назвати баханалијама кад је то највећи злочин који је против једног народа учинила једна организација.

Али управо у том контексту, јер причам овако као што мислим, не могу да се у потпуности сложим са господином министром Вулином зашто донекле остаје у рукавицама када говори о неким стварима.

Тачно је да је за време претходне власти извршено највише и најјаче уништавање војног потенцијала наше републике, али то није уништено само

вољом тадашње власти, без обзира на то колика је она била. То је уништено по наставку агресије НАТО-а и по њиховим наређењима о смањењу наоружања. И зашто, ако је то тако и ако сви знамо да је тако, ми данас са тим и таквим НАТО-ом сарађујемо? Зашто су најбољи официри и сви они који су поднели терет агресије на КиМ после тога по убрзаном поступку морали да буду на овај или онај начин одстрањени из Војске Републике Србије и пензионисани?

Да, то је урађено јер је тако хтео НАТО. Зато вам ја причам и зато сам рекао пре неки дан – нема, господо, ту неутралности. Они раде оно што су наумили. Онда бомбама а након тога бирањем такве власти која је, у великој мери марионетска, покушавала да сваку наредбу НАТО-а спроведе у дело. И зато подржава Српски покрет Двери наоружавање које долази и које радимо, и прорадиће и полетеће авиони и из Русије и из Белорусије, али зато и кажемо – доста нам је те војнотехничке сарадње и разних споразума са НАТО-ом; манимо се тог типа неутралности, окренимо се онима који су нам пријатељи. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Захваљујем.

Даме и господо народни посланици, да не бих био лажов, извештај ОБ сектора за ВПД ЦМО – Војска ће знати шта је то – 187955-1 од 29. априла 2003. године: 1.250.000 марака, сто хиљада долара, мом колеги пољопривреднику из Ју гарант банке; 28. априла је подигнут новац.

Ви, господо војници, свакако знате шта значи извештај ОБ сектора за ВПД ЦМО 18795-1 од 29.4.2003. године.

Очекујем да каже да се није сликао са Јединицом за специјалне операције и правили забаву у Кули непосредно пред убиство премијера. Очекујем и да каже да није заузео место покојног премијера. Очекујем и да каже да није приватизовао ДИН и ДИВ. Очекујем и да каже да није пелцовао кокошке у селу Пуковац. Очекујем да каже да није добио премију за виноград од 525.000 евра. Очекујем и да каже да се није преселио из Ниша у стан једног спортисте, који је платио 500.000 евра. Очекујем све и свашта и, боже мој, он се Бога не боји, људи не стиди. Мене је срамота што њега ништа није срамота. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: На члан 1. амандман је поднео народни посланик Љубинко Ракоњац.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Ракоњац, изволите.

ЉУБИНКО РАКОЊАЦ: Хвала.

Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, поштовани министре са сарадницима, поднео сам амандман на Предлог закона о војном образовању – у члану 1. после става 1. додају се нови ст. 2 и

3, који гласе: „Поједина занимања и звања стечена у војношколским установама еквивалентна су занимањима и звањима стеченим у редовном систему образовања у Републици Србији“.

Образложење је да се овим амандманом предлаже давање могућности за изједначавање појединих занимања и звања стечених у систему војног образовања са занимањима и звањима стеченим на цивилним универзитетима како би се, у случају потребе, омогућио рад војних стручњака у цивилном сектору.

Посебно је значајно да се високо војно образовање реализује интегрисањем образовне и научноистраживачке делатности ради сталног унапређења квалитета наставе и усавршавања научноистраживачког и стручног рада од значаја за одбрану и Војску Србије. То је приказано у надлежности Универзитета одбране, који интегрише образовну и научноистраживачку делатност војних високошколских установа, односно јединица у свом саставу, и њихово јединствено и усклађено деловање.

Пример јединства образовног и научноистраживачког рада је Медицински факултет ВМА, где се студијски програми обављају у оквиру јединственог процеса рада у којем се наставници и сарадници истовремено баве образовним, научноистраживачким и здравственим радом. Овај модел је донекле примењен и у наставном и научноистраживачком раду, пракси, у медицини и у цивилним установама.

На основу свега овога, пошто је Министарство просвете, науке и технолошког развоја у претходном периоду припремило а Скупштина усвојила низ реформских закона у области основног и средњег образовања, очекујем да ће садашњи министар и Министарство науке и просвете припремити сет реформских закона у области високог образовања и научноистраживачке делатности. То очекујем из разлога што мислим да он има снаге и енергије да се избори са једном деценијском, да не кажем вековном, опструкцијом у обједињавању наставног, научноистраживачког и стручног рада у цивилном сектору.

Зашто не би врхунски стручњаци у институцијама били и предавачи на факултетима и да им научна база буде, на пример, у неком јавном предузећу или установи? Овако њихово огромно знање и потенцијали стоје заробљени и нису доступни студентима ни на основним ни на последипломским студијама. Не могу бити чак ни ментори. Могу бити, зависи само од воље високошколске установе, а имају огромно научно знање које могу преточити у рад са студентима основних студија, мастер теза и докторских дисертација.

У дану за гласање ћу, у сваком случају, гласати за овај закон. Хвала.
ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Александра Белачић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Белачић, изволите.

АЛЕКСАНДРА БЕЛАЧИЋ: Даме и господо народни посланици, Српска радикална странка је поднела велики број амандмана на овај предлог закона. Нашим амандманима хтели смо да постигнемо како термилошке тако и суштинске промене у овом закону и жао нам је што они нису усвојени, односно прихваћени. Али, упркос томе, сматрамо да је доношење овог закона потребно и да закон у оном тексту у којем ће бити усвојен није толико лош.

Међутим, када је реч о Војсци Србије, постоје много озбиљнији проблеми од проблема војног образовања. То је, пре свега, проблем материјалног статуса припадника Војске Србије, затим проблем привременог пензионисања одређених кадрова, што је учињено за време претходног режима а што овај режим још увек није решио, проблем распродаје војне имовине и војних објеката. Дакле, све су то теме које су приоритетније у односу на војно образовање.

Када је већ реч о војном образовању, поставља се питање колико је оправдано да наша држава улаже у образовање официра да би они потом деловали на територији афричких држава, Блиског истока и Кипра, а истовремено не могу да ступе на територију јужне српске покрајине.

Србија је држава којој је угрожен територијални интегритет. Окупирана је наша јужна покрајина, Косово и Метохија, око чега се сви слажемо. Окупирана је и Република Српска Крајина, што је владајући режим, нажалост, прихватио и одустао од борбе за ту српску територију, а ми нисмо и нећемо никада. С обзиром на то да ту окупацију спроводе земље чланице Европске уније и државе које су чланице НАТО-а, нашим војницима није место у мировним мисијама предвођеним овим државама.

Став Српске радикалне странке је да би било оправдано да се прекине учешће у мировним мисијама под покровитељством САД и ЕУ, да се одустане од европских интеграција које са собом неминовно носе прикључење НАТО-у и да се Србија окрене сарадњи с оном војном силом која признаје њен територијални интегритет, а то је Руска Федерација. Дакле, не ЕУ, не НАТО, већ Русија и ОДКБ. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Немања Шаровић. Да ли неко жели реч? Не. Колега Шаровић није ту.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Филип Стојановић. Колега Стојановићу, изволите.

ФИЛИП СТОЈАНОВИЋ: Поштовани народни посланици, даме и господо, представници народне одбране, поднео сам неколико амандмана на Предлог закона о војном образовању.

У члану 1. став 2. Предлога закона реч „овом“ брише се, јер је предложено решење сувишно.

Интересантно је да је Војна академија, као основна и најважнија високошколска установа у саставу Универзитета одбране, у члану 15.

обрађена само у једној реченици, док је Медицински факултет ВМА обрађен кроз три става. Наш предлог је да се Војна академија, као основни стуб војног образовања, дефинише на такав начин да се то види из саме дефиниције Војне академије.

Зато смо дали амандман који гласи: „Војна академија је основна високошколска јединица од посебног значаја за систем одбране која изводи студијске програме у складу са дозволом за рад, програме усавршавања и програме војностручног оспособљавања, у складу са оснивачким актом и овим законом.“

Овим амандманом се прецизније дефинише услуга Војне академије у систему војног образовања и у склопу Универзитета, па предлажем да овај амандман прихватите. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Никола Савић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колега Савићу, изволите.

НИКОЛА САВИЋ: Даме и господо народни посланици, поштовани представници Војске Србије, није уопште потребно наглашавати колики значај има армија за сваку земљу, па и нашу. Зато и не чуди податак да су сви велики светски државници, почев од Петра Великог наовамо, истицали да је њихова армија уједно и њихов највећи савезник.

Нажалост, држава Србија није у позицији да има тако велику и моћну армију која може парирати најмоћнијим армијама света, али због тога руководство државе Србије мора увек да има правилне процене о томе одакле држави Србији прети највећа опасност.

За овако нешто није потребна никаква мудрост. Искуства су пред нама, сећања су свежа, наш највећи непријатељ је НАТО и то мислим да зна свака баба у сваком нашем селу. Из тог разлога ми морамо да тражимо савезнике на другој страни, а сада, у ово време када се врши нова прерасподела светске моћи, поготово војне моћи, очигледно је да савезнике треба тражити на Истоку, односно приступити организацији ОДКБ, на челу са Руском Федерацијом. И много моћније државе од Србије праве одређене врсте, можда не директних, савеза али свакако савезе са том организацијом.

Овде смо чули од господина Вулина, министра војног... Знамо, наравно, да он нема неког директног војничког искуства, и то није спорно, министар је пре свега политичка функција, али смо чули данас од њега да је он завршио високе, највише безбедносне школе у овој држави, и то је похвално. Зато, господине Вулин, замолио бих вас да увек на седницама Владе сугеришете и премијеру и председнику ове државе, који је уједно и врховни командант Војске, да је наша безбедност на Истоку а не на Западу. Значи, Србија, односно Војска Србије не са НАТО-ом него са Русијом и земљама које чине ОДКБ. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Александар Шешел.

Да ли неко жели реч? (Не.)

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Јосип Броз.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Изволите, колега Броз.

ЈОСИП БРОЗ: Поднео сам у члану 1. став 2. реч „односно“ брише се. Амандман који сам поднео на члан 1. Предлога закона о војном образовању је техничке природе и треба да доприноси јаснијој одредби.

Искористио бих ову прилику да још једном скренем пажњу на углед наше војске, чији сам био припадник у време када је служење војног рока била обавеза према отаџбини а касније запослен у Савезном секретаријату за народну одбрану.

Војска се не јача само да би учествовала у борбеним операцијама, већ да би била одбрамбена снага која гарантује безбедност и територијални интегритет наше државе. Некада је то била ЈНА, а данас је то Војска Србије, коју треба да јачамо и поштујемо и обезбедимо јој добар положај да нам се више никада не деси да војници и официри који су бранили земљу данас још увек немају кров над главом.

Жао ми је што неки користе ову скупштину за пропагирање својих ратнохушкачких идеја и даљих подела у Србији уместо да се окренемо будућности. Други својим дискусијама скрећу пажњу на друге ствари и ничим не доприносе дискусији о Војсци Србије, као да желе да се тај закон не донесе и да нека страна војска дође да нас брани.

Поносан сам што сам комуниста по опредељењу иако имам много пријатеља и са једне и са друге стране и увек смо причали о будућности а не о прошлости. Али грађани су дали своје мишљење о онима који овако причају на задњим изборима, надам се да ће то дати и на следећим.

Ми комунисти и социјалисти ћемо увек дати подршку Војсци и овом закону и увек ћемо се борити за мир а не за рат. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Данијела Стојадиновић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Стојадиновић, изволите.

ДАНИЈЕЛА СТОЈАДИНОВИЋ: Хвала, председавајући.

Поштовани министре, представници Министарства, поднела сам амандман у име СПС на члан 1. став 2. и, као што је колега говорио данас, ми смо се потрудили да то буду технички амандмани јер немамо замерки на сам закон о војном образовању, где се реч „термин“ замењује речју „израз“.

Пошто смо данас имали баш активну расправу, дотакли смо се многих ствари из прошлости, једна јако широка тема, можда је била забавна

нашим суграђанима, ја бих истакла суштину у ствари овог закона и оно због чега је доношење овог закона битно.

Значи, суштина овог закона јесте битна због усклађивања прописа о војном школству са системом образовања у Републици Србији, јер се са тим касни, односно почето је још 2010. године и некако је било време да се то приведе крају. Мора да се доврши процес усклађивања организације и рада војних научноистраживачких установа са системом научноистраживачких установа у Републици Србији. Битно је и то што ће донети правну сигурност, што ће решити правна питања везана за статус, организацију и рад војних установа.

Указала бих и на то колико је важна добра организација уз врхунско образовање не само у условима одбране земље, што је била већином дискусија у данашњем разматрању, него и у свакодневном животу, укључујући елементарне непогоде и ванредне ситуације. Подсетила бих на катастрофалне поплаве маја 2014. године, у којима сам и сама учествовала. Ево, већ је четири године од тада прошло. Без активности војске и без тог поверења које постоји у народу према војној институцији и тада бисмо много теже изашли из ситуације у којој смо били.

У суштини посланичка група Социјалистичке партије Србије подржава овај закон и у дану за гласање гласаће за њега. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднео народни посланик Горан Пекарски.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Реч има колега Пекарски.

Изволите.

ГОРАН ПЕКАРСКИ: Хвала, председавајући.

Даме и господо народни посланици, поштовани министри са сарадницима, поштовани официри Војске Србије, поштовани представници БИА, поднео сам амандман на члан 1. и предложио да се дода став 3. са жељом да га додатно дефинишемо и да га кроз дискусију промовишемо и приближимо јавности.

Хтео сам, пре свега, да похвалим наступ министра на претходној седници, када је веома пластично и до детаља објаснио и дао одговоре на сва постављена питања и на све провокације које су се тада десиле. Одлично је објашњен и однос свих министара и саме државе према Војсци Србије до 2012. године, као и коренитим променама у односу према Војсци Србије доласком Александра Вучића на место министра одбране, и не само Александра Вучића када је дошао на место министра одбране, него и свих министара до данашњег дана, па закључно и са вама.

Овај сет предлога закона о којима дискутујемо, а ту поред предлога закона о војном образовању мислим и на предлог закона о одбрани и предлог закона о Војсци Србије и закону о промету наоружања и опреме и употребе Војске Србије у мултинационалним снагама ван територије и ван граница

Републике Србије, као и закон о БИА и овај низ других предлога закона које имамо, мислим да је то један сет патриотских закона. Веома ми је драго да грађани Србије могу данас у директном телевизијском преносу да виде ко и какав став што се тиче патриотизма заузима овде у овој скупштини.

Мислим да војно образовање, наравно, изучава и историју. Војно образовање подразумева и изучавање медицине. И верујем да је патриотизам историјски и генетски усађен у нас. Патриотизам је нешто са чиме се ми рађамо, то је нешто као условни рефлекс. Дефинитивно кроз историју, кроз нашу еволуцију, да не идемо тако далеко, да не идемо чак од 1389. године, да кренемо у неку мало новију историју, од 1804. године, од Првог српског устанка, или од 1805. године, од Другог српског устанка или од 1912. и 1913. године, Првог и Другог балканског рата, па 1914. са биткама на Колубари и Церу, па албанске голготе 1915. године и пробоја Солунског фронта 1918. године и свих других ратова и сукоба у којима смо ми учествовали и страдали, верујем да су наши дедови својом храброшћу и селекцијом усадили тај патриотски ген у наш геном, односно комплетан наш генетски материјал.

Слушајући данас овде поједине посланике, који сада више нису овде, како су износили своје ставове и како су се изражавали, мислим да им је тај неки условни рефлекс са којим смо се родили, тај патриотски ген који имамо у себи мало закржљао, да је мутирао, да је тај условни рефлекс прерастао у нешто сасвим друго, да је отишао у тај неки стечени рефлекс, рефлекс уског интереса, рефлекс који негира љубав према својој војсци, рефлекс који негира љубав према својој држави, рефлекс који има за циљ деградацију свега оног што је добро урађено и рефлекс који има, очигледно, циљ само да доведе неке људе на власт без обзира на средства и реторику коју они примењују овде у Скупштини Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Љиљана Малушић. Изволите, колегинице Малушић.

ЉИЉАНА МАЛУШИЋ: Хвала, председавајући.

Уважени министри са сарадницима из Министарства, господо официри, поштована господо из БИА, ја сам поднела амандман и мој амандман се односи на члан 1, којем додајем став 3, којим би требало да се појасни како војно образовање може да обезбеди бољи развој Републике Србије, са освртом на смањење социјалних разлика.

Наиме, образовање је један од приоритета Владе Републике Србије, не само приоритета него и фокус Владе Републике Србије. Српска напредна странка је доласком на власт велику количину новца уложила баш у образовање, а зашто? Зато што сте ви, образовани људи, донели, писали ове законе, зато што ви образујете младе кадете и будуће официре, а врло је важно да Војска Србије направи, креира младе људе који ће доносити одлуке, који знају да мисле, јер од тих одлука може зависити у једном моменту будућност Републике Србије.

Знамо, и треба још једном нагласити, да смо ми војнонеутрална земља, да је политичка опција према ЕУ, али управо сетом закона о којима смо говорили у начелној расправи ми ћемо и сада уставно потврдити ово о чему данас говоримо.

Врло је битно бити образован, јер млади људи имају шансу. Кад сте образовани, можете да бирате; кад сте необразовани, то не можете. И не само да треба бити образован, него треба имати част, част је оно што чини Војску Републике Србије, и треба да научимо младе људе како да развијају, како да допринесу напретку Републике Србије, а не да се окористе као наш бивши министар, господин Драган Шутановац, који је ојадио војску, који је девастирао војску и који је претопио све што се може претопити, а што није претопио, он је продао. Било, не поновило се.

За разлику од њега, СНС, односно Влада Републике Србије је добрим економским мерама, захваљујући реформама, успела да у буџету Републике Србије има суфицит и део тог суфицита је пренела Војсци Републике Србије и то је цифра од 100 милиона евра. Добром фискалном политиком и, не само то, контролом у Војсци, зарад онога што се дешавало за време господина Шутановца и његовог окружења, и добром пословном политиком данас ми можемо са својих осам привредних друштава, као и ви, да запошљавамо много више људи.

Године 2012. је било запослено у привредним друштвима, што се одбрамбене индустрије тиче, осам хиљада људи, а данас је тај број 11.230. Тако ради одговорна власт, запошљава људе. Они отпуштају, ми запошљавамо и на тај начин доприносимо развоју Србије и самим тим смањујемо социјалне разлике.

Такође, извоз у 2016. години износио је 484 милиона долара, што је много више у односу на 2012. годину, на 2014. годину, а у 2016. години имамо 20% више него 2015. године. Сваке године све боље. Што је најважније, Република Србија је у 2017. години уложила у одбрамбену индустрију 50 милиона долара и очекује да ће у 2018. години бити проценат профита 135%, 9% ће бити мање издатака, што значи да радимо како треба.

Молим вас да добро едукујете ваше будуће официре, кадете, јер од њих зависи будућност Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Тијана Давидовац. Колегинице Давидовац, изволите.

ТИЈАНА ДАВИДОВАЦ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министре са сарадницима, даме и господо народни посланици, уважени грађани, овај амандман сам поднела на члан 1. Предлога закона о војном образовању са циљем прецизнијег дефинисања овог члана.

Предложени Нацрт закона о војном образовању је део образовног система Србије и од посебног је значаја за одбрану. Усвајањем овог предлога закона спроводи се усклађивање прописа о војном образовању са прописима

о образовању Републике Србије и самим тим војношколске установе постају саставни део образовног система.

Овим се ствара могућност да се професионални припадници Војске Републике Србије могу школовати и усавршавати у иностранству, у складу са плановима школовања и усавршавања професионалних припадника Војске Србије и одбране и потребама и могућностима Министарства одбране. Усвајањем предлога закона о војном образовању знатно ћемо допринети развоју Републике Србије, што ће омогућити и унапређење сарадње између земаља региона јер подаци из сопственог окружења често нису довољни и због тога су међународна знања и искуства веома битна.

Међународна војна сарадња је значајан сегмент система одбране, који има за циљ сарадњу са оружаним снагама света али и активности у области војноекономске и војномедицинске сарадње, као и сарадње у обуци, школовању и усавршавању припадника Министарства одбране и Војске Србије.

У дану за гласање позивам своје колеге да подрже предложени амандман на члан 1. овог закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

На члан 1. амандман је поднела народни посланик Весна Марковић.

Да ли неко жели реч? (Да.)

Колегинице Марковић, изволите.

ВЕСНА МАРКОВИЋ: Законом о војном образовању предвиђено је, између осталог, војностручно оспособљавање за потребе Војске Србије али и развој научноистраживачког и стручног кадра. У овом контексту поменула бих досадашњу сарадњу са Северноатлантском алијансом, која такође доприноси унапређењу способности наше војске, и то кроз различите облике сарадње. Навешћу само неке.

На првом месту свакако бих издвојила ИПАП. То је споразум који смо усвојили овде у Парламенту и који представља највиши степен сарадње земље која није чланица НАТО-а. ИПАП не имплицира чланство у Алијанси, он предвиђа редовне циклусе дијалога са НАТО-ом, и то о четири групе питања – политичкобезбедносним, војно-одбрамбеним, административним и питањима јавне дипломатије, научне сарадње и планирања у ванредним ситуацијама. Говорим о овој врсти сарадње јер сматрам да механизме ИПАП-а треба користити што више, посебно када је у питању безбедност Срба и неалбанског становништва на Косову и Метохији када је у питању заштита наших верских објеката и нашег културног наслеђа. Верујем да ћемо на прави начин искористити све могућности које нам пружа ИПАП споразум.

Поред овог споразума издвојила бих и сарадњу кроз индивидуални програм партнерства и сарадње, који омогућава стицање нових знања и размену искустава на семинарима, курсевима, конференцијама и вежбама које су такође финансијски подржане од стране Северноатлантске алијансе.

Овогодишњи програм, девети по реду, предвиђа 107 активности. Важно је што смо отворени за сарадњу са свима, посебно за стицање нових знања. Такође је добро што на прави начин размишљамо о својим интересима, што гледамо у будућност, да смо свесни бенефита које можемо да добијемо унапређењем система образовања.

На крају, пошто је доста речи било овде о патриотизму, по мени је патриотизам када говорите истину а не када доводите грађане у заблуду. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Овим бисмо завршили са данашњим радом.

Настављамо сутра у 10.00 часова, расправом у појединостима, амандманом на члан 1. који је поднео народни посланик Мирко Крлић.

(Седница је прекинута у 19.00 часова.)